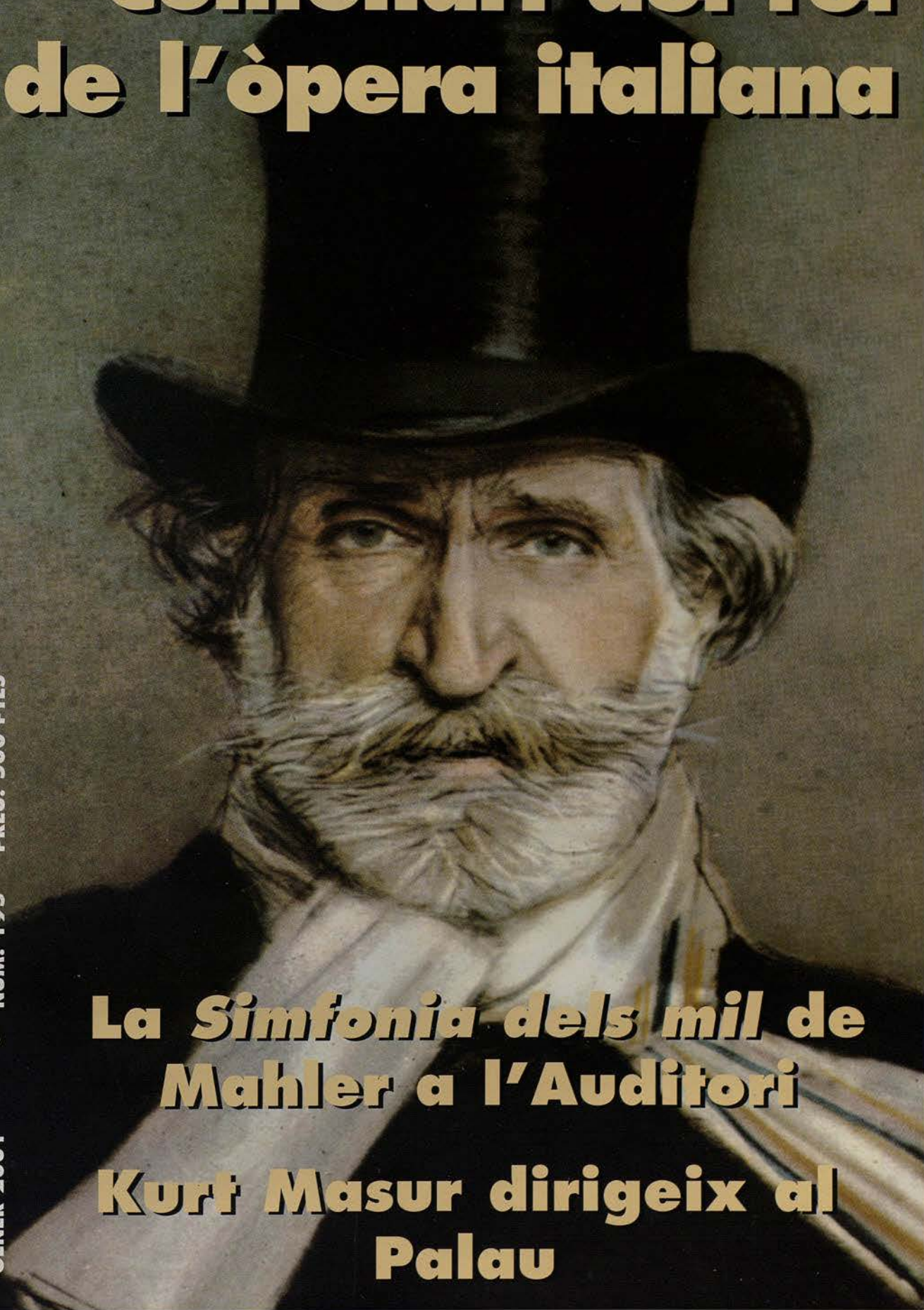

VERDI

Centenari del rei de l'òpera italiana

**La *Simfonia dels mil* de
Mahler a l'Auditori**

**Kurt Masur dirigeix al
Palau**

Ajuda'ns a fer realitat un somni

El Palau de la Música del s. XXI

El Palau de la Música Catalana, que tots portem al cor, vol donar la benvinguda al s. XXI gaudint de l'obra completa que Domènech i Montaner va somiar el 1905. Un Palau, Patrimoni de la Humanitat, que tindrà la tecnologia i els equipaments més avançats.

Ajuda'ns a fer realitat aquest projecte amb la teva aportació al compte núm. 2013 0500 15 0213238637 de la Caixa Catalunya, o mitjançant un taló nominatiu a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, c/Sant Francesc de Paula 2, 08003 Barcelona.

Gràcies per ajudar-nos a construir el Palau del s. XXI

195 catalunya música

3A ÈPOCA ANY XVIII
NÚM. 195, GENER 2001

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla** i **Jordi Rueda**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasí Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, ROBERTO BENITO, CESC, JAUME COMELLAS, MARIA GRATACÓS I MONLLOR, VLADIMIR JUNYENT I TORRADES, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN, OLIMPIO MUSSO, ESTEVE MOLERO, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN I JOAN VIVES.

CATALUNYA MÚSICA REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel.: 93 295 72 00
Fax: 93 295 72 10
www.palaumusica.org
E-mail: revista@palaumusica.org

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

"Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP,
Barcelona 2001.

Portada: Giuseppe Verdi.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

5

¿De la mitificació a la banalització?

PANORAMA

6

Josep M. Folch i Torres i l'Orfeó Català per Pere Artís

8

Primera visita del compositor italià Ivan Fedele a Barcelona per Maria Gratacós i Monllor

14

El col·laborador Ernest Lluch per Jaume Comellas

15

Mikrokosmos: ...i com a fons musical, Mompou per Pere Artís

18

Tangents: ¿I si parléssim de gènere? per Jordi Maluquer

20

Òpera a Catalunya, entre el creixement i els problemes per J.C.C.

24

La Simfonia dels mil de Mahler per l'OBC per Lluís Trullén

26

Un Ballo... també amb polèmica dramaturgica per J.C.C.

27

Notable nivell simfonic per F. Taverna-Bech

32

Èxit de la música afrocaribiana al Festival de Jazz de Barcelona per Albert Suñé

35

Verdi: un centenari irrenunciable

36

"Patria oprimida", la gènesi dels cors verdians per Olimpio Musso

38

"Viva Verdi", un crit que resumeix moltes coses per Lluís Trullén

40

Verdi i Wagner: acords i desavinences de dos models operístics coetanis per Vladimir Junyent i Torrades

43

Arturo Tamayo. Una tossuda vocació per la música clàssica per Maria Gratacós i Monllor

47

New York Philharmonic i Kurt Masur, Eulàlia Solé, Decker i Cristina Ortiz, Rolf Lislevand, Requiem de Verdi, Grigory Sokolov, Mirella Freni, Daniel Harding per Lluís Trullén

52

I Puritani: el cant del cigne belliniana i d'un concepte per J.C.C.

53

per Cesc

54

56

Josep M. Folch i Torres

Ernest Lluch

TEMA

Giuseppe Verdi

MUSICALIA

Arturo Tamayo

FOTO: E. GUILLAMET

SCHERZANDO

DISCOS

CONCERTS

**ABONAMENTS
A LA VENDA**

Cobla, Cor i Dansa

III temporada 2000-2001

Concert núm. 1

Dissabte, 3 de febrer, 19 hores

Esbart Ciutat Comtal

Lluís Calduch Ramos, director

Espectacle de dansa

"Amalgama"

*músiques: J. M. Serrat, J. Serra,
E. Toldrà, M. Oltra i D. Mas*

vestuari: P. Fernández

coreografia: Ll. Calduch Ramos

Concert núm. 2

Dissabte, 17 de febrer, 19 hores

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Orfeó Català

(patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

Jordi Figaró, flabiol solista

Josep Vila i Casañas i Jordi León, directors

Obres de:

A. Ros Marbà, A. Català, J. Manén, V. Bou,
J. León, J. Ll. Moraleda, J. Cumellas-Ribó,
J. Guridi i P. Donostia

Concert núm. 3

Dissabte, 10 de març, 19 hores

Cobla La Principal de la Bisbal

Nina, veu solista

Joan Lluís Moraleda, director

Obres de:

F. Cassú, F. Martínez Comín, J. J. Blay,
Joaquim Serra, R. Ferrer i J. Ll. Moraleda

Concert núm. 4

Dissabte, 17 de març, 19 hores

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Emili Brugalla, piano

Josep Caballé i Domènech, director

Obres de:

D. López Magrané, J. Solà, J. Ventura, M. Oltra,
R. Ferrer, Joaquim Serra i F. Taverna-Bech (obra d'encàrrec)

Concert núm. 5

Dissabte, 31 de març, 19 hores

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Cobla La Principal del Llobregat

Jordi León, director

Obres de:

H. Vilamanyà, E. Casals, A. Borgunyó,
N. Paulis, Josep Serra, X. Boliart i J. M. Bernat

Concert núm. 6

Dissabte, 28 d'abril, 19 hores

Coral Polifònica de Puig-reig

Ramon Noguera, director

Obres de:

J. Lamote de Grignon, M. Oltra, P. Casals,
fragments del musical «Cats» i gospel's

Abonaments: de 3.780 a 10.800 ptes.

Localitats: de 700 a 2.000 ptes.

Venda d'abonaments:
del 27 de desembre de 2000 al 13 de gener de 2001

Venda de localitats:
a partir del 19 de gener de 2001

Informació i venda:
Palau de la Música Catalana - Telf: 93 295 72 00

Organitza i patrocina:

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

Col·labora:

La consideració social dels músics ha va viscut en el transcurs dels temps modificacions substancials, en especial des que, amb l'expandiment de les idees que eren a la base de la Revolució Francesa, pogueren deixar de ser junyits al poder omnímode de l'aristocràcia o de l'Església. L'evolució i el progrés en tots els camps ajudant-hi, compositors i intèrprets accediren lentament a una imatge pública d'un cert elitisme cultural, afavorida per la naturalesa especial del fet musical, amb l'aura d'allò immaterial (a diferència dels resultats tangibles assolits pels cultivadors de les altres arts).

Els intèrprets, particularment, amb el suport de les tècniques de màrqueting, amb la promoció discogràfica i amb les facilitats actuals de desplaçament, han assolit —molts d'ells— un estatus públic sovint envoltat d'una certa mitificació. Podríem aportar molts noms que justificarien aquesta asserció; que els simbolitzi tots, per exemple, el de Herbert von Karajan.

I tanmateix, cal no oblidar que un artista és un ésser humà i, doncs, susceptible d'un comportament que trenqui estereotips establerts, i de mostrar, també, una imatge distinta d'aquella amb què és vist per molts.

N'hem tingut darrerament, en la campanya publicitària de les passades festes, una evidència clara amb la intervenció del prestigiós director Lorin Maazel en l'espot d'una marca de cava.

Qui sap si el fet, als ulls de molts, no haurà estat vist com una banalització! Una banalització possiblement més greu per a aquells que consideren els intèrprets com uns éssers singulars pel fet de donar vida a les composicions, que només la tenen quan són interpretades; per a aquells que veuen la funció dels directors gairebé com la d'un demiürg!

Certament, aquesta consideració d'una hipotètica banalització pot ser induïda per la finalitat mercantil de l'espot; perquè, amb tota certesa, a aquells que se n'hagin vist sorpresos, no els hauria sobtat si hagués estat destinat, possem per cas, a recaptar fons per a una causa altruista, cosa que molts intèrprets han fet en diverses ocasions. (De la mateixa manera que no els sobta el capteniment "privat" de qualsevol artista, no sempre d'acord amb els canons convencionalment admesos o amb els codis ètics d'una confessió religiosa.)

Repercussió pública i finalitat crematística: probablement aquests són els factors que hagin contribuït a introduir un element de sorpresa, inesperat per a molts, en el fet objecte de comentari.

Un fet que, de retop, incideix en la valoració sociològica en què sovint són tinguts els artistes de fama mundial i que els pot fer passar de l'àmbit del mite al de la banalitat. Certament, allò ideal no és ni una cosa ni l'altra; perquè també aquí escau d'advocar pel terme mitjà, per l'*aurea mediocritas*.

¿De la mitificació a la banalització?

Als 50 anys de la seva mort

Josep M. Folch i Torres i l'Orfeó Català

El propassat desembre es compliren cinquanta anys de la mort de l'escriptor Josep M. Folch i Torres, la vida i l'obra del qual són un exemple de capteniment recte, de dignitat cívica i de fidelitat a unes conviccions, tal com evidencien l'exhaustiva biografia de Josep Miracle *Josep M. Folch i Torres* (Tàrraga: F. Camps Calme, editor, 1971) i l'humaníssim i emotiu *Bon dia, pare* de Ramon Folch i Camarasa (Barcelona: Les Edicions de la Rosa

Vera, 1968).

La nostra publicació se suma a la commemoració de l'efemèride —en homenatge a qui durant una trentena d'anys, sacrificant legítimes aspiracions literàries, esmerçà els seus dots al servei dels infants, dels adolescents i dels joves, amb una producció ingent presidida tothora per nobles ideals— amb l'evocació de la relació de Folch i Torres amb l'Orfeó Català.

Per PERE ARTÍS

Als 21 anys, Josep M. Folch i Torres ingressa a l'Orfeó com a soci protector (núm. 2304); hi és admès en la Junta del dia 4 de juliol de 1901. Les dades administratives reporten que vivia al carrer de l'Argenteria, 24, que fou proposat pels socis Josep i Antoni de Sabatés, i que era "escriptor". Aquesta filiació és reveladora de la voluntat de professionalització literària d'aquell nou soci, el qual havia treballat durant uns quants anys en un taller d'ortopèdia, en el transcurs dels quals, tanmateix, havia donat proves de la seva inclinació pel món de les lletres amb col·laboracions en publicacions diverses. I, talment com si fos predestinat a vincular-se a l'obra de qui havia fundat l'Orfeó Català, tres anys abans de formar-ne part va publicar a "Lo Conceller" el treball *En Lluís Millet i Pagès*.

Aquell desig té una materialització modesta poc temps després, en l'àmbit de l'Orfeó; arran de la dimissió de qui n'exercia la funció, Folch i Torres fou nomenat, el dia 13 d'agost, "oficial de secretaria, amb l'assignació mensual de 50 pessetes, acordant-se que prengui possessió el dia 1 de setembre de 1901."

A més de les tasques administratives pròpies del càrrec (que compaginava amb un de similar a la Unió Catalanista), Josep M. Folch i Torres havia d'acompanyar l'Orfeó en els seus desplaçaments; d'això, n'ha quedat un testimoni a "La Renaixensa" (5 de setembre de 1901): *L'Orfeó Català a Manresa. Impressions*; més líric que no pas periodístic, és un escrit de tremp poètic, amb descripcions minucioses de tot allò que configurava un concert de l'Orfeó fora de Barcelona (el viatge, la recepció popular, l'habitual cerimònia religiosa, el concert, el retorn...).

La vitalitat de l'Orfeó d'aquella època féu que el 1904 esdevingués un any d'una importància cabdal; així ho demostren tres fets essencials: l'adquisició dels terrenys on bastir el Palau de la Música Catalana, la celebració de la I Festa de la Música Catalana i l'inici de publicació de la "Revista Musical Catalana". La competència en la feina féu que, tot naturalment, Josep M. Folch i Torres fos designat secretari de redacció de la Revista, motiu pel qual l'11 de febrer de 1904 la Junta "acorda augmentar al senyor Folch la mesada, en 10 pessetes."

Folch i Torres deixà a les pàgines de la "Revista Musical Catalana" unes col·laboracions va-

luoses: dues referides a la Festa de la Música Catalana, els certàmens promoguts per l'Orfeó per enriquir el repertori musical (núm. 7, juliol de 1904; i núm. 17, maig de 1905) i *El casal de l'Orfeó. Col·locació de la pedra commemorativa* (núm. 17, maig de 1905), una vívida descripció i una glossa emotiva de l'acte celebrat el dia de Sant Jordi —coincident aquell 1905 amb la festa de Pasqua florida— al solar on dos mesos abans s'havien iniciat les obres del nou estatge de l'entitat.

Les conviccions nacionalistes de Folch i Torres foren la causa de la interrupció de la col·laboració amb l'Orfeó, puix que s'hagué d'exiliar a França (fins al 1908) arran de la publicació al setmanari "La Tralla" de l'article *Visca la República de Cuba!* i de l'enduriment polític i legislatiu després de l'assalt dels militars al "Cu-cut!" i a "La Veu de Catalunya", el 25 de novembre de 1905.

Amb la finalitat que la seva marxa forçada no repercutís en l'economia familiar, el seu germà Ignasi substituï Josep M. en la secretaria de la "Revista Musical Catalana". Això demostra fins a quin punt era fonda la identificació entre Josep M. Folch i Torres i l'Orfeó i la seva gent.

Una identificació que és patent

en les cartes que, des de l'exili, escriví al president de l'Orfeó, Joaquim Cabot, especialment en la datada el dia 1 de març de 1906 (resposta a la carta que li escriví el president i la Junta de l'entitat), i a la qual pertanyen aquests fragments: "...Ni escrivint ho sé dir, ni parlant trobaria paraules per expressar el que sento en mon cor. Sols sé que si molt els estimo a tots vostès i a l'Orfeó Català, molt sofreixo enyorant-los. Són moltes, moltes les enyorances que passo, però la que sento per eixa casa estimada és d'una llei més profunda potser que les altres; perquè l'Orfeó té en si més coses a enyorar: té amics, té cants, té lluites i té amors; i jo sóc privat d'estar entre aquests amics, de sentir aquests cants —que són i seran sempre en mon cor—, de prendre armes en aquestes lluites, i de fruit d'aquests amors que són l'essència, el mitjà i la finalitat d'eixa casa de les meves afecions, i el que mou els cors dels homes generosos que la sostenen i dirigeixen..."; més endavant, endreça uns paràgrafs a cadascun dels membres de la directiva, tot fent èmfasi en Lluís Millet: "...m'he deturat en el traç característic del nostre estimat mestre, Lluís Millet; i aquelles poques lletres i aquelles ratlles esgarripades, m'han fet veure'l i sentir-lo, perquè en Millet, més que res, se sent. Parla, riu, crida, riu sobretot, i jo el sento així. Fent abstracció, l'he sentit, doncs, riure en la meua cambra, que mai no sent rialles, i tota la cambra m'ha semblat per un moment plena de l'esperit d'ell, puix tota s'ha enriolada. No l'he pas vist com el veu tothom, dirigint, assajant, movent-se com el veuen els caricaturistes; l'he vist en el moment íntim, entrant a la meua cambra com el veia entrar a la Secretaria de l'Orfeó després dels assaigs, eixugant-se els regalims de la suor amb què afanya ànimes per a la Pàtria..."

El Folch i Torres d'aquesta època era evocat públicament per Lluís Millet l'any 1925, en els mots

introdutoris a la biografia *En Josep M. Folch i Torres* de l'Editorial David: "...Jo, fa temps el vaig conèixer en Folch, exercint el càrrec d'oficial de secretaria de l'Orfeó Català, i recordo la simpatia que em despertà el seu tracte, la seva vivacitat d'esperit, la gràcia dels seus acudits, la seva imaginació abundosa. Recordo com admirava la seva facilitat en els dictats per a les comunicacions de l'entitat, la seva elegància d'estil en les traduccions que li encarregàvem d'algun treball, escrit en llengua estrangera, per a la nostra "Revista Musical Catalana" que llavors tot just acabava de néixer. Recordo que quan les deixà, a causa d'haver d'abandonar Barcelona per motius de son entusiasme per una noble causa, jo l'enyorava; enyorava aquella alegria que em donava el seu tracte, aquell goig que em despertava el seu parlar enriolat de plaents imatges i de sentiments cordialíssims..."

Aquest tracte i afecte recíprocs perduraren en el temps. En són algunes mostres, per exemple, la composició del mestre Francesc Pujol Sant Jordi triomfant per a cor i cobla, sobre un poema de Josep M. Folch i Torres, estrenada per l'Orfeó Català i la Cobla Barcelona el dia de Cap d'Any de 1924; o la celebració al Palau, el 19 de juny de 1921, de la festa per l'assoliment del centenar de Pomells de Joventut, un moviment juvenil suggerit —més que no pas impulsat— per Folch i que tingué un influència cívica molt notable.

I, molts anys més tard, ja en

plena repressió política de la postguerra, Josep M. Folch i Torres col·laborà amb una endreça en l'elaboració de l'*Àlbum del Cinquantenari de l'Orfeó* promogut pel mestre Joan Llongueres; un *Àlbum* que fou, alhora, una forma simbòlica de commemorar una data jubilar impossible de ser enaltida públicament, i un plebiscit a l'obra i a la persona del mestre Millet, el qual morí poques hores després que li fos ofert.

L'endreça de Josep M. Folch i Torres diu així: "*Pel damunt dels nostres cants vàreu alçar una senyera que els va fer més triomfants.*"

"*Per damunt del vostre silenci, s'hi alça, invisible, la senyera del nostre fervorós enyorament i de la nostra inflexible esperança, que fa encara més triomfant el silenci dels vostres cants.*"

"*Hauran pogut, per uns instants, apagar les veus. Mes, el silenci, ¿qui el podria fer callar?*"

"*Mestre Millet, patrici exemplar, senyera nostra: en el cinquantenari de la vostra Obra rebeu l'emocionada ofrena del nostre homenatge pels vostres cants i pel vostre silenci.*"

El dia 15 de desembre de 1950 morí Josep M. Folch i Torres; no escau ací de reportar les humiliacions a què, els darrers anys de la vida, es veié junyit per part dels vencedors de la guerra fratricida; humiliacions més fortes atès que eren adreçades a qui —per la seva integritat moral— havia esdevingut un símbol als ulls dels sectors més conscients d'una societat atemorida.

Els documents interns de l'Orfeó d'aquell moment són d'un lacanisme absolut, fins i tot les actes de la directiva; en la del dia 23 de desembre s'acorda: "*Que consti en acta el condol pel traspàs del gran escriptor Josep M. Folch i Torres.*" En l'autoimposada limitació expositiva, aquell acord era l'homenatge a qui havia convertit la seva vida en un servei radical a Catalunya.

Primera visita del compositor italià Ivan Fedele a Barcelona

Ivan Fedele va venir a Barcelona convidat per Compositors de Barcelona per fer un curs de composició que va tancar amb un concert a l'Auditori en el 7è Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona.

Per MARIA GRATACÓS i MONLLOR

Va enlluernar amb la seva personalitat, el seu caràcter obert, la seva paciència i el seu ric discurs, tant parlat —a les classes teòriques— com musical, que es van poder escoltar als assajos i al concert. El curs de composició va tenir lloc al CCCB, on els alumnes no només van poder assistir a les classes durant el matí, sinó als assajos amb els músics a la tarda, que és on realment s'aprèn com el compositor tracta la música, a la pràctica. Aquesta visita ha estat possible gràcies a la col·laboració entre diverses entitats i institucions: Compositors de Barcelona, Phonos, ACC, Barcelona 216, el CCB, l'ICUC (Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona) i els instituts estrangers de cultura: Goethe, Francès, Britànic i Italià. D'altra banda, l'Institut Italià de Cultura, mitjançant el Ministeri d'Afers Estrangers, ha proposat un intercanvi cultural entre músics catalans i italians. El projecte es diu SONORA, té una durada de tres anys i darrere hi ha el compositor Nicolás Sani. El d'Ivan Fedele és el primer concert del cicle i l'any vinent volen portar Luciano Berio a Barcelona.

“És estrany que els compositors espanyols i italians es coneixin a l'estranger i no als seus

Ivan Fedele, al centre, amb els alumnes del curs

països, amb els que els uneix la llengua, història, costums i caràcter. He conegut Luis de Pablo a Milà (on compartim casa editorial), Rueda a Holanda, Cammero a Amsterdam, López López a París i Ramon Loscano al Conservatori d'Estrasburg, on jo ensenyo composició i ell orquestració.”

És el primer cop que Ivan Fedele ve convidat a Barcelona per a un concert monogràfic i el primer cop que fa classes a Espanya. Fa cinc o sis anys l'Orquestra d'Alacant va interpretar obres seves. La primavera vinent —cap al mes de maig— el director David Roberson portarà de gira l'Ensemble Intercontemporain a Granada i Sevilla, on interpretaran *Carmen* i el compositor anirà a presentar-lo. També s'hi podrà escoltar el seu *Concert per a violí i orquestra de cambra*.

Els encarregats d'interpretar aquest repertori monogràfic del compositor van ser la soprano Ada Caiela, i els instrumentistes del grup Barcelona 207. Dirigia el concert Reverté Casas. Malgrat la deficient acústica de la Sala Polivalent —atès que ens trobàvem

davant d'un repertori de música de cambra—, es va aconseguir un so preciós, contundent, amb preguntes-resposta entre els diversos instruments; amb les veus dels instruments que es fonien en un únic timbre, gràcies a la insistència d'Ivan Fedele a subratllar determinats colors, textures i qualitat de sons. Tot i que com diu el mateix compositor en referir-se a la qualitat del so als assajos: “Als assajos no hi ha un espai per a la disposició real dels instruments. És un problema de la música contemporània, però també de tota la música. S'assaja en una realitat diferent a la del concert. Per tant, no es prova amb la realitat del so amb què es tocarà. És una cosa comuna a totes les sales de concerts del món. No es pot garantir el lloc i el temps per assajar. I això per als assajants és descoratjador.” L'estereofonia va jugar un paper destacat en la segona part del concert, perquè “els altaveus estiren l'espai” físic, i perquè no es perdessin matisos, colors, en aquesta sala “seca”.

“El meu treball prové de la meua formació de pianista educat per Bruno Canino. Sóc un músic

que toca, per tant sé què vull aconseguir. No sóc un compositor institucional, sinó un músic, un instrumentista. El programa del concert repassa la música de cambra, destacant la música per a veu. La veu canta un fenomen, compon síl·labes estranyes, com si cerqués la paraula justa i al final la troba; és Allons. Aquesta és l'obra d'un cicle que he començat i en la qual el títol és el text. Schirà serà la següent peça d'aquest cicle. El cicle es dirà Pa-roles i paraules."

Concert monogràfic d'Ivan Fedele al 7è Festival de Músiques Contemporànies

Al concert es van triar dues obres per a veu (soprano), l'una acompanyada del violoncel (*Allons*) i l'altra de grup instrumental (*Maia*). Tot el text d'*Allons* és un únic mot: "Allons". La soprano canta fonemes, síl·labes a la recerca d'un llenguatge. Comença amb una nota llarga sostinguda amb l'arquet que passa molt lentament i la soprano que s'acosta al volum del violoncel i imita el color (el timbre) fins que el so passa de la soprano al violoncel i es confonen en un únic color. Hi ha moltes vocalitzacions amb diferents colors. La veu es col·loca ara endavant, ara endarrere. El lament s'expressa amb escales àrabs al violoncel. Ivan Fedele dóna lliçons als intèrprets durant els assajos, tocant-los al braç i cantant rítmicament cada nota de cada veu. Canta i dirigeix amb gestos, acompanyant el so, com si volgués arrancar-lo de les entranyes dels intèrprets. Està molt content de com han anat els assajos amb aquesta peça; diu que si són bons músics i són intel·ligents, amb quatre instruccions ho entenen de seguida i, per tant, amb poc temps es pot muntar una peça.

Maia és una obra per a soprano, piano, violí, violoncel, flauta, clarinet, contrabaix i percussió. Comença com un lied amb el pia-

FOTO: XAVIER PUIG

Fedele durant un assaig a l'Auditori

no i després amb el cant, el recitat, el murmur, el xiuxiueig o la cançó bressolada. El tema que apareix al primer moviment es torna a recordar en diversos moments al tercer i al quart. *Maia* acaba amb tres notes finals del piano. La seva sonoritat evoca un somni. Ivan Fedele ens explica que "Maia comença un nou període. És l'obra més recent. Va ser escrita l'any passat, sobre un text de Giuliano Corti, dramaturg italià poc conegut, que ha escrit textos de gran interès i òperes per a molts autors contemporanis, i obres de teatre."

En el programa també hi havia una peça per a trompeta solista amb sordina i micròfon (*High*). I dues obres per a grup instrumental (*Profile in eco* i *Mixtim*). El compositor parla sobre el repertori triat per al concert: "Els meus interessos en aquest repertori dels últims deu anys no són només musicals sinó també culturals. Del repertori del concert, *High* és la més antiga. Hi apareix el ritual de la interacció, l'estètica, de la repetició. Sóc fill de matemàtic i el meu pare m'ha ensenyat l'essencial. I en l'essencial està la poesia. En l'essencial de Miles Davis hi ha un arquetipus musical que va per tots els gèneres. *High* és un homenatge a aquest compositor que és el meu ideal."

La peça *High* està basada en el tema *Blue* de Miles Davis. Comença amb atacs percussius, en

grups llargs de cinc notes. Totes les notes van molt lligades, encara que estiguin percutides. Consta de cinc parts. Al primer i segon moviments es juga molt amb diferents colors. Hi ha notes que imiten un lament. El primer moviment comença amb una frase en *pp* i acaba amb un cop rabiós amb força. El segon moviment juga amb notes llargues, i amb un mordent *ppp*. El color destaca en els atacs, que són forts per aconseguir més ressonància, més harmònics. El tercer moviment és crispat "com un crit, com si cridés la trompeta—diu el compositor—i va del *p* al *ff*. L'obra manté dos nivells de lectura del pensament i del so: l'efecte pedal—amb l'amplificació de les ressonàncies—i l'efecte sordina—amb un esmortiment." El compositor explica a l'intèrpret que ha d'entendre la següent idea: és un cotxe que engega a poc a poc i comença a caminar. El cotxe camina i va petant el motor. "Primer cal captar l'esperit de la peça. Cal canviar el timbre amb la posició dels dits, amb la digitació. Si canvies la digitació, canvies el timbre. Així alterno dues posicions diferents per a la nota extensa i ho faig per poder col·locar la llengua. L'atac ha de ser veloç, violent i curt." L'últim moviment és com una jazz session quan reprèn el tema. Creix el so i acaba amb un *f* de cop, violent. El so s'obre i es tanca. Com l'obertura d'una sordina.

fundación

TABACALERA

Al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona en un assaig

Profile i eco, per a flauta solista i conjunt instrumental de 10 solistes: piano, 1 percussionista (timbals, gong...), viola, violí, violoncel, flauta, clarinet, oboè, fagot i tuba. És una peça que té un so embolcallador. El compositor canvia la disposició habitual dels instruments en l'espai tot aconseguint un efecte molt interessant. La flauta fa com si plorés en l'atac, bufant (per perllongar l'atac). La qualitat del so és extraordinàriament afinada.

"*Profile in eco* és el resultat de l'experiència dels meus anys a París, quan vaig treballar a l'Ircam, cap als noranta. També hi ha la influència que he mantingut de l'escola espectral. Una gran caixa de dissonàncies en la qual l'instrument solista i la música concertant mantenen una ressonància. És un concert no tan fisiològic, sinó psicològic. Qualsevol cosa prové del nostre subconscient ben estimulat. Perquè tots els músics envien coses a una caixa que les retorna amb la caixa de ressonància. Hi ha una disposició precisa dels instrumentistes en l'espai per aconseguir aquest efecte."

Mixtim és una obra per a flauta, oboè, clarinet, piano, violí, viola i violoncel. La corda marca un color, una textura, unes figures, determinats, que passen

del vent a les cordes. Els harmònics amb l'atac de l'arpa del piano tenen un color de campana. Comença amb el piano a mig pedal, i el vent més bufat que sonat. "El vent té una nota que va rebotant de la flauta al clarinet, a l'oboè i a les cordes de violoncel, viola i violí. Fa un recorregut entre els instruments i entre l'espai. És una obra de les que menys m'agrada perquè és molt complicada de tocar, d'interpretar. No s'ha de tocar bé, sinó molt bé, perfecta. Ha de ser d'una interpretació perfectíssima i això crea molta tensió als músics, als intèrprets. Després de les meves anotacions, heu vist com el so, el color, ha canviat notablement. Ara ja sona. Ja és una altra cosa. Calia fer-ho per entendre-la. Per sentir el recorregut que fan les figures del vent a les cordes."

Catàleg d'obres

La seva obra comprèn més de seixanta títols de tots els gèneres: de cambra, orquestral, electroacústica i operística. ¿Hi ha obres maleïdes i obres preferides? "No és que tingui obres preferides i obres que odii. Tot el que hi ha al meu catàleg són obres del meu recorregut composicional i, per tant, me les estimo totes. Però hi ha obres lligades a períodes im-

portants de la meua vida. Com per exemple el Concert per a violoncel, el Concert per a violí i Richiamo. Richiamo està tocada per coses... El Concert per a violí me l'estimo molt, n'estic molt content perquè té unes coses que quan les sento crec que he aconseguit expressar el que volia. Hi ha coses que passen per tots els nivells: les entranyes, el cor i el cap. Que coincideixen amb períodes o fets importants de la teua vida: com la meua estada a l'Ircam de París, com el naixement del meu fill... Com per exemple l'obra del Quartet, la meua darrera. Tinc prelidecció per la *Pièce pour flûte et arpe*, que per a mi té el valor d'una perla. Només he escrit cinc obres amb espacialització, però són molt importants per a mi: *Chiare* dues ressonances, *Richiamo*, *Flame même*, *Profile in eco*. De les obres per a veu haig de destacar: *Maia* (1999) que adoro, *Quore Requiem* i d'altres obres per a la ràdio, *Animus anima* per a 7 veus, que s'estrenà el 2000 a Stuttgart amb solistes vocals femenines, i *Message-text on el so són els noms dels àngels*. Continuaré escrivint per a la veu, perquè la veu em fascina. És un instrument arquetípic. Obliga un compositor a entrar al cor de la música... si volem interpretar virtuosísticament. La imaginació juga un rol important i les emocions que podem transmetre per mitjà d'un instrument únic. La veu és el primer instrument que l'home coneix."

Ivan Fedele també ha escrit dues òperes, una de teatre musical i una altra que implica dansa, sobre un text de Jorge Luis Borges: *Ficciones*, concretament sobre el text "Oltre Narciso", que es va presentar fa vint anys a La Scala. Tot i que n'està satisfet, ara no la presenta perquè en vol revisar coses. El 1984 va escriure una obra amb llibret de Luciano Corti anomenada 1984 per a piano, violí, electrònica, dues cantants i instal·lació de vídeo que es va estrenar a la Sala Polivalent Ferrara aquell mateix any. En

aquesta obra només hi ha escrita completament la part vocal, hi ha escrita alguna cosa per als instruments, però la major part la deixa a la improvisació dels músics. "Aquesta obra amb llibret de Juliano Corti s'havia d'estrenar a l'Òpera d'Alemanya, però vaig tenir un problema amb el regista del teatre, que no va entendre l'obra, va presentar unes coses massa distants. Llavors vaig decidir no estrenar l'obra. I no es va fer. De moment la seva presentació encara està aturada. No cal forçar les coses, cal fer-les bé. És important que la música sigui un lloc on la humanitat, on els homes es troben bé. S'hi ha de trobar bé."

A hores d'ara treballa en tres obres: *Una peça per a violoncel solista, quartet de cordes i címbal*, que s'estrenarà l'estiu del 2001 i que anirà de gira per Europa amb la solista alemanya Sonia Wieder Aterton. "Aquest és un projecte que duc a terme amb dos compositors més, el francès Pascal Dusapin i el grec Aperghis George. L'argument gira entorn de la Mediterrània: Levante, perquè sóc d'una regió del sud-est italià, amb influència oriental, entre els instrumentistes". El *Concert per a clarinet i orquestra*, que interpretaran el clarinetista Alessandro Carbonare i l'Orquestra Nacional de França.

I el *Doble concert per a dos pianos i dues orquestres*, que serà interpretat per l'Orquestra de París el 2002.

Notes biogràfiques

Ivan Fedele va néixer a Lecce, al sud d'Itàlia, l'any 1952. El seu pare era matemàtic i li va ensenyar a distingir allò que era essencial, i dins de l'essencial hi havia la poesia. Va començar a estudiar música als cinc anys. El seu fill va començar-ne als quatre: "Ara ja en té vuit i fa el 5è curs. És molt aplicat, però de manera moderada, com fan tots els nens. Aborda la música pensant que esdevindrà músic. Vull que apren-

En una de les classes del curs de composició a l'Associació Catalana de Compositors

gui la música perquè la música l'acompanyi tota la vida. La música és quelcom que tota persona necessita com a ésser humà. La música t'aporta moltes coses a tots nivells. Ara, jo no espero que sigui músic, que sigui el que ell vulgui, però que conegui la música. Com que a l'escola no en fan gaire, de música, cal que ho faci fora."

Es va formar al Conservatori Guiseppe Verdi de Milà i amb Bruno Canino va fer la carrera de pianista. "A la classe de Bruno Canino s'escollia molta música contemporània. Allí vaig aprendre que tota la música era una sola: els clàssics i els contemporanis. Berio, Clementi, Schönberg, Beethoven. Aquest era l'ambient on he tingut la gran sort, fortuna, de créixer. M'ha ajudat a entendre que la música és una sola malgrat les èpoques, tendències, etc. No tothom ho sap, però Bruno Canino era també compositor. Encara conservo un manual d'orquestració que em va regalar quan tenia tretze anys, on explicava la física, la naturalesa, de l'harmonia tradicional. Era una època en què sonava molta música de Bruno Canino per la RAI, i jo anava a la ràdio i mirava darrere del vidre mentre dirigia. Qui em va ensenyar els textos de la música: misses, llibrets d'òpera, és el premi Nobel Salvatore Quasino." Va estudiar composició per lliure i va entrar al conservatori a fer l'últim any. Paral·lelament va fer la llicenciatura

de filosofia a la universitat. Per a ell la música ho és tot: "La música dona la possibilitat a l'home d'expressar els seus instints més primitius: el de les entranyes –el ritme–, el sentiment –que cal dir que no s'ha de confondre amb el sentimentalisme– i el cap, el pensament. Renunciar a qualsevol dels tres components és renunciar a la pròpia natura. I la meua música busca fer oscil·lar un pèndol entre el ventre-cor i cervell que tinc com a home i que vull usar."

El 1981 obté el premi de composició Gaudeamus a Amsterdam amb el *Primo Quarteto Chiari*. I el 1989 el Concurs Goffredo Petrassi li premia l'obra per a orquestra *Epos*. L'Ensemble Intercontemporain, amb direcció de David Robertson, ha gravat un disc compacte amb cinc obres seves. Actualment viu a Milà i ensenya composició als conservatoris de Milà i Estrasburg. Viatja com a mínim cinc o sis cops a l'any a París.

Ivan Fedele sap sempre com aconseguir el que vol, i vam poder veure-ho a Barcelona, en el resultat del concert ofert a l'Auditori, on el color dels músics no tenia a veure amb el primer dia dels assajos. On les figures prenen vida, i el recorregut dels colors d'una corda a una altra eren escoltats clarament per tots. Ben segur serà reconegut com un dels valors fonamentals de la història de la música de final del segle XX i principi del XXI.

Quatre cicles d'Auditori XXI engeguen el 2001

Auditori XXI completa la seva oferta amb quatre cicles que començaran aquest any. Jazz, cinema mut, músiques del món i música contemporània són les propostes que mantenen l'interès artístic i la política de preus assequibles.

Per RRM

Dels quatre cicles, el Cicle de Jazz Tete Montoliu es presenta com a novetat, ja que l'any passat no es va poder dur a terme per manca de temps. Es vol oferir una proposta diferent a les habituals ofertes comercials de les sales de jazz de Barcelona, en què els intèrprets més representatius connecten amb els seus homòlegs americans, interpretant les seves pròpies obres. Seran quatre concerts, el primer dels quals tindrà lloc el 2 de març amb l'actuació d'Aaron Goldberg i l'Albert Bover Piano Duo. El seguiran, el 30 de març, Luciana Souza Quintet i Perico Sambeat; el 27 d'abril, David Mengual Mosaïc (en formació de trio i nonet); i el 8 de maig, la proposta "Flamenco en orquestra", amb Miguel Poveda, Chiculeo, Joan Albert Amargós i la Big Ensemble del Taller de Músics.

El Cicle Cinema Mut en Concert Nani Valls presenta tres títols força interessants: *Joana d'Arc* de Carl Dreyer, *The Lodger* d'Alfred Hitchcock i *El fantasma de l'òpera* de Rupert Julian. La música del film de Dreyer és de Françoise Legrand, que dirigirà l'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra (cor i solistes per determinar). La cita serà el 28 de març. El film de Hitchcock es projectarà el 15 de maig amb

FOTO: P. BARCELÓ

Joaquim Homs i Xavier Benguerel seran homenatjats a l'Auditori

música de Joby Talbot amb la Matrix Ensemble, dirigida per Robert Ziegler. I finalment, la música del film de Julian, composta per Carl Davis, la interpretarà l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya amb batuta del mateix Davis.

El Cicle Músiques del Món Alí Bey té com a leitmotiv les "Músiques de la conca del Nil" per oferir un ventall de música sudanesa, etiop, eritrea i egípcia. Plan-tejat com un cicle d'estiu, els concerts tindran lloc els dies 28 de juny (Abdel Gadir Selin, del Sudan), el 5 de juliol (Mahmoud Ahmed, d'Etiòpia), el 12 de juliol (Faytinga, d'Eritrea), el 19 de juliol (Ensemble Ganoub, d'Egipte) i el 26 de juliol (Les Musiciens du Nil, d'Egipte).

Finalment, el Cicle Música Contemporània Robert Gerhard presenta la proposta "Aniversaris". Així, el fil conductor és la celebració d'aniversaris significatius, com els 70 anys de Joan Guinjoan, Xavier Benguerel i Luis de Pablo, els 75 anys de Luciano Berio i els 95 anys de Joaquim Homs. Els concerts d'homenatge a cadascun d'ells tindran un programa integrat per les seves obres i per les obres dels compositors que més els han in-

fluenciat, escollides per ells mateixos. En el cas d'Homs, el concert serà monogràfic de la seva obra, amb dues estrenes absolutes i dues estrenes per a versió orquestral.

Malgrat tot, el cicle començarà el 20 de febrer amb "El concert homenatge", amb The Amsterdam Percussion Group, dirigit per Josep Vicent, amb obres de Xenakis, Loevendie, Homs, Klein i Vicent. El 5 de març el concert d'homenatge a Guinjoan serà interpretat pel grup Taimagrana-da, amb obres de Guinjoan i Schönberg. El 19 d'abril s'escau el concert dedicat a Benguerel, en què els solistes de l'OBC, dirigits per Alfons Reverté, amb Joan Borràs com a recitador, oferirà obres de Debussy, Bartók, Stravinsky i Benguerel. El 2 de maig toca el torn d'homenatge a Luis de Pablo amb la Plural Ensemble, dirigida per Luis Panisello, amb obres de De Pablo i Schönberg. El 24 de maig s'escau l'homenatge a Homs, amb el Grupo Enigma-Orquesta de Cámara del Auditorio de Zaragoza, dirigida per Joan Josep Olives. Finalment, el 4 de juliol es clourà el cicle amb el concert dedicat a Berio, amb obres del mateix compositor i Beethoven.

El col·laborador Ernest Lluch

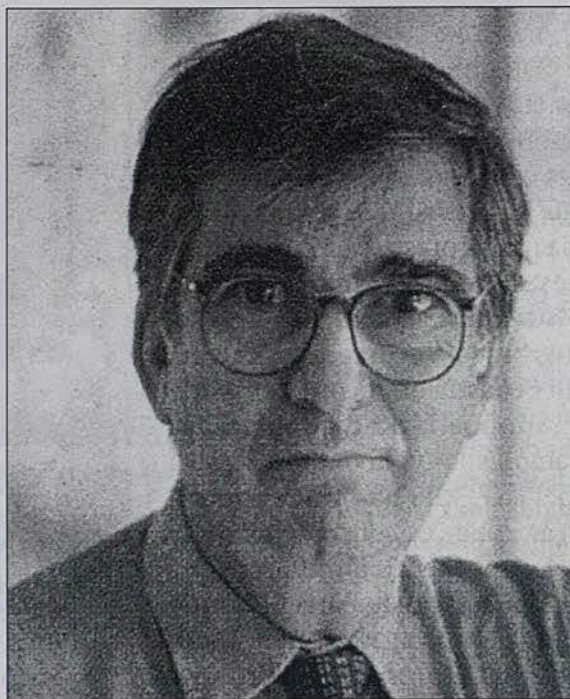
La tràgica i lamentabilíssima mort d'Ernest Lluch ha sotraguejat la nostra Revista i la família que en formem part, no sols d'una manera abstracta, com la majoria dels ciutadans del país, sinó directa, atesa la seva condició de col·laborador.

Per JAUME COMELLAS

Efectivament, en el número 153-154, corresponent als mesos de juliol/agost de 1997 va publicar l'article titulat *Troballes sobre Ferran Sor* i subtitulat: "Davant l'estrena de Tellemaco nell'isla de Calipso". Aquesta estrena es va produir en el marc del Festival de Torroella de Montgrí amb direcció de Joan Lluís Moraleda en una iniciativa en la qual el mateix Ernest Lluch va tenir una participació molt destacada. Enguany s'ha ofert a la Temporada d'Òpera de Sabadell.

El mes d'abril de 1998, el professor Lluch novament ens regalava una nova col·laboració, aquesta de caire menys específicament musicogràfic, amb l'article titulat *Tarannà rus i tensió soviètica*, que obria el Tema amb el títol genèric de *Creació condicionada*.

Com es pot veure, es tracta d'una presència encara recent, que obeïa a uns quants trets força definitoris del tarannà del desaparegut. En primer lloc, la seva amplitud d'horitzons intel·lectuals, que el menava a estar atent a molt més d'allò que reclamava la seva, d'altra part molt responsable i implicada, dedicació universitària

genuïna. Això l'havia portat a una creixent i molt entusiasta atenció al fet musical.

Derivadament, aquesta actitud, comportava un gran rigor i una gran serietat actuacional. Per això aquests treballs estaven amaratats de contingut, de tasca feta a consciència, de documentació aprofundida i, en definitiva, de dignitat professional. Finalment esmento, sense que això signifiqui esgotar totes les virtuts d'Ernest Lluch pel que fa a la relació amb la Revista, la seva generosa disposició a col·laborar, oberta i franca, sense cap mena d'exigència de privilegi de cap tipus, situant-se literalment a la cua o com un més entre els col·laboradors de la casa.

No insistiré pas a situar tot el que ha representat, en un sentit gairebé còsmic, o almenys a escala estatal, la pèrdua d'Ernest Lluch i la complexitat de les seves repercussions i de la seva significació. Em limitaré a l'estricta camp que ens ocupa, amb algun matís personal.

Amb Ernest Lluch, la música i la cultura en general ha perdut un ull atent, rigorós, implicat, entusiasta, crític, vital i progressista. És en aquest sentit que la seva pèrdua és extraordinàriament lamentable. El potencial d'aportació que tenia Ernest Lluch a la causa de la cultura —entenent l'expressió en el sentit més vast i implicat—, i específicament a la de la música, era enorme; inabastable. Per això la seva desaparició, també des de la nostra parcel·la resulta tan escurridora.

En el pla personal, una relació curta, justament basada en els seus delers musicals, però darrerament força viva, m'havia permès valorar la seva gran categoria humana i intel·lectual. Amb ell vaig descobrir un conversador generós i brillant, una ingent, vasta i multicairada erudició i una alta dignitat pel que fa als seus posicionaments ètics. Per això, l'evidència d'un buit tan immens i tan irrecuperable produeix un dolor tan sec i tallant.

MIKROKOSMOS

... i com a fons musical, Mompou

Com tants i tants milers de ciutadans, vaig assistir a la manifestació en repulsa per l'assassinat d'Ernest Lluch. Com tots, ser-hi m'era un imperatiu ètic, en homenatge a aquell que tan vilment han mort; a aquell que —a més de la seva dedicació activa en tants camps— tingué la música com un dels seus interessos culturals i que prestigià les pàgines de la nostra publicació amb diverses col·laboracions molt valuoses, testimoniatge de la seva passió pel fet musical.

Els mitjans de comunicació glosaren a bastament la manifestació; no hi insistiré, doncs. Sí, però, que vull deixar constància telegràfica d'un tret distintiu (tan diferent del que ha presidit altres concentracions peninsulars pretèrites, motivades per les conseqüències de la folia terrorista): el to.

Tots sabíem "per què" hi érem; i, sense dir-nos-ho, tots sabíem "com" hi havíem de ser... D'aquí, doncs: no la histèria encomanadissa, sinó el capteniment cívic; no els crits patibularis, sinó el silenci eixordador; no l'esbiaix partidista, sinó l'exigència de diàleg; no les consignes tavernàries..., sinó Mompou!

Se'm féu un nus a la gola i no vaig poder reprimir les llàgrimes quan, en arribar al passeig de Gràcia-València un quart abans de l'hora anunciada, vaig sentir que, sobre el silenci punyent, planaven com una aura —emesos per megafonia— fragments de les *Cançons i danses* de Mompou...

A l'exemplaritat del comportament públic dels familiars d'Ernest Lluch (tan eloqüents en les seves afirmacions com en els seus refusos), a la de la ciutadania conscient que féu petit el passeig de Gràcia, a la de qui es convertí en la veu —el clam!— de tots, s'uní l'exemplaritat musical, concretada en les *Cançons i danses* de Mompou.

Les produí el miracle musical... I la música de Mompou, que reclama per naturalesa el recer de la llar o de la sala de concerts, no desdigué gens de ser difosa a l'aire lliure... Perquè el passeig de Gràcia esdevingué un recinte fet de milers d'intimitats personals, mogudes totes a l'uníson per un desig d'harmonia col·lectiva...

Tant de bo aquells a qui pertoca fer-ho aprenguin l'exemple vital d'Ernest Lluch; i valorin com cal l'adhesió a aquest exemple d'un poble que crida en silenci sobre un fons musical de Mompou.

Pere Artís

Hendricks i Morrison tanquen el II Festival del Mil·lenni

La soprano Barbara Hendricks i el cantant nord-americà Van Morrison tancaran els dies 15 i 28 de gener al Palau de la Música, respectivament, el II Festival del Mil·lenni. Fins aleshores ja hauran actuat el grup de *gospel* Marlena Smalls and the Hallelujah Singers; la proposta "Piano a 6 mans", amb Lorenzo Bavaj, Felice Venanzoni i Guido Galterio; Maria Farnatouri i Maria del Mar Bonet, amb la proposta "Canten la Grècia de Theodorakis"; José Luis Gómez i Rosa Torres-Pardo; Joaquín Achúcarro (el concert es va anul·lar a darrera hora); María Dolores Pradera; i el Ballet Cristina Hoyos amb Lluís Llach.

L'edició d'enguany (els organitzadors s'han animat a oferir-ne la segona edició donat l'èxit de la proposta de l'any passat i a expandir-lo a Madrid, encara que amb una cartell diferent al de Barcelona, si bé comparteixen les actuacions de Morrison i María Dolores Pradera) trenca una mica l'esperit multidisciplinari de la primera en combinar les actuacions que comparteixen artistes de diferents àmbits (idea original del Festi-

Barbara Hendricks

val) amb les actuacions en solitari.

El pressupost d'aquesta edició és de 561 milions de pessetes. Part dels ingressos que s'obtinguin seran destinats a la fundació El Somni dels Nens (dedicada als nens amb càncer). El Festival és patrocinat per les empreses Agfa i Manpower. ■

Joan Guinjoan,
Fill Il·lustre de Riudoms

Aquest 28 de gener s'esdevé l'acte oficial de nomenament del compositor Joan Guinjoan com a Fill Il·lustre de Riudoms, la seva vila natal.

Després de l'acte tindrà lloc un concert d'homenatge amb

la intervenció de Lluís Claret, que interpretarà fragments de la *Suite en Do major per a violoncel* de Bach ("Preludi", "Zarabanda" i "Giga") i les obres *Elegia* i *Cadenza* de Guinjoan. ■

Les vuitenes Orquestrades de Catalunya
conclouen amb una estrena d'Albert Guinovart

Aquesta manifestació musical, en la qual han participat sis joves orquestres procedents de València, Canàries, Letònia, Sabadell, Terrassa i Barcelona, va tenir lloc entre el 26 i el 30 de desembre.

Amb direcció d'Alfons Reverté i Xavier Casademunt, les orquestres participants van oferir el seu treball conjunt en el concert final (dirigit per Reverté i Casademunt) a la Basílica de Santa Maria del Mar el 29 de desembre, amb obres de Bach, Vivaldi, Mussorgski, Mascagni, Grieg i l'estrena de l'obra *Rapsòdia de Nadal* que Albert Guinovart

va compondre expressament per a aquesta trobada. Prèviament, la jove Orquestra Salvador Giner de València (dirigida per Salvador Porter) va oferir un concert amb obres de Mozart, i la jove orquestra de corda Gaiva de Letònia (dirigida per Dzidra Peleke) va oferir un concert amb obres de Corelli, Darzins, Skulte i Dubra.

Les Orquestrades de Catalunya són organitzades per Fusic (Fundació Societat i Cultura) amb el suport de l'Institut de Cultura, l'SGAE, la Fundació Autor i la Fundació Maria Francisca Rubiralta. ■

El CCCB convoca
un concurs sobre
projectes sonors

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) va convocar un concurs adreçat a artistes multidisciplinaris que treballin sobre el tema del temps musical (amb tot el que comporta el concepte) a partir de projectes bàsicament sonors, i valorant-hi especialment la incorporació d'elements tant afins com aliens a la música, com poden ser el vídeo, la dansa, les arts plàstiques, la literatura o la *performance*. El concurs s'emmarca dins l'exposició "Art i temps", que va començar el passat mes de novembre i que acabarà al febrer.

Els dos projectes guanyadors es presenten els dies 17 i 20 d'aquest gener al cicle Temps de Cinema, Temps de Música. El jurat és format per Xavier Maristany, Sergi Caballero, Simona Levi i Joan Saura.

El concurs es van convocar amb l'objectiu de crear un espai al CCCB destinat a impulsar processos de creació i potenciar la recerca de les propostes més experimentals i noves, per donar l'oportunitat als creadors de tot tipus de difondre i produir les seves idees. Més informació al tel.: 93.306.41.00. Fax: 93.306.41.01. www.cccb.org, a/mmuno@ccc.org ■

Actes d'homenatge a Juli Garreta a Sant Feliu de Guíxols

Amb el lema "Garreta, més Garreta" aquesta població va retre sengles homenatges, entre el 24 de novembre i el 3 de desembre passats, al seu compositor Juli Garreta amb motiu del 125è aniversari del seu naixement i el 75è aniversari de la seva mort.

Els actes de la Setmana Garreta van consistir en una conferència ("Garreta i la seva obra") a càrrec del compositor de sardanes guixolenc Lluís Lloansí; la descoberta de diverses plaques commemoratives

a les cases on residí; un concert amb obres seves i d'altres compositors a càrrec de l'Orquestra de Cambra de l'Escola Municipal de Música; l'actuació de la coral Cypsella del Centre Excursionista Montclar; un concert de piano a càrrec dels joves intèrprets M. Teresa Sierra, Sònia Román, Jordi Martín i Ferran Cullerell; un concert del pianista Joan Padrosa i La Principal de la Bisbal; i la descoberta d'un bust, una ofrena floral i una exposició sobre el músic. ■

José Manuel Río Pareja guanya el Premi SGAE de Joves Compositors

Aquest jove compositor barceloní (nascut el 1973) va guanyar la 14a edició del premi, dotat amb un milió de pessetes, amb l'obra *Zarzas*. El premi també comporta l'estrena mundial de l'obra (es va presentar el passat desembre a l'Auditorio Nacional de Madrid) i l'enregistrament en disc compacte.

La resta de premis van ser: segon premi (500.000 pessetes), per al reusenc Josep Maria Guix, amb

l'obra *Landscape*; tercer premi, per al canari Juan Manuel Marrero, amb l'obra *Del espejismo y la parte invisible*; quart premi, per al madrileny Eduardo Lorenzo Prieto, amb l'obra *Oktogon: concierto para grupo instrumental*. En total s'hi van presentar 71 composicions.

El jurat estava format per Carlos Gómez Amat, César Cano, Josep Maria Mestres Quadreny, Gabriel Erkoreka i José María Sánchez Verdú.

Resultats del 54è Concurs Permanent de JJMM d'Espanya

Celebrat el proppassat novembre a Gijón, i dedicat a les modalitats de corda i guitarra, hi va obtenir el primer premi de corda la violinista d'origen rus Elena Mikhailova, i el segon

el també violinista Raúl García, mentre que la violoncel·lista Estíbaliz Ponce va obtenir una menció d'honor. En la modalitat de guitarra va obtenir el segon premi Pablo Sáinz. ■

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancese de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

□ □ □ □

Nº Agència

□ □ □ □

Digit control

□ □

Nº Compte

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐

Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350 ☐

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

CONVOCATÒRIES

XVI PREMI DE MÚSICA CIUTAT DE MANRESA. Tindrà lloc entre el 15 i el 18 de febrer i és dedicat al piano i la música de cambra. Hi poden participar tots els joves de nacionalitat espanyola (o que faci més d'un any que resideixen a l'Estat) d'acord amb les categories següents. Piano: categoria A, fins a 25 anys; categoria B, fins a 14 anys. Música de cambra: categoria A, mitjana d'edat dels components no superior a 28 anys; categoria B, mitjana d'edat dels components no superior a 20 anys (les edats s'estableixen amb referència a l'1 de febrer de 2001). Les categories A tindran una prova eliminatòria i una prova final; les categories B, una única prova. S'atorgaran tres premis per a cada categoria, que van de les 300.000 a les 50.000 pessetes. El jurat serà format per: Ernest Martínez Izquierdo, Ramon Coll, Miquel Farré, Àngel Soler i Albert Atenelle (modalitat de piano); Ernest Martínez Izquierdo, Albert Atenelle, Vicente López, Àngel Soler i Barry Sargent (modalitat de música de cambra). La data límit d'inscripcions és el 31 de gener de 2001. Més informació: Conservatori Professional Municipal de Música de Manresa. Jaume I, 8. 08240 Manresa. Tel.: 93.872.00.88. Fax: 93.872.66.29.

FRINGE DEL XXIV FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DE BARCELONA. Organitzat pel Servei de Música de la Fundació "la Caixa", es durà a terme els dies 28 i 29 d'abril en el marc del festival esmentat, a Barcelona. S'hi pot participar amb qualsevol expressió musical que pertanyi tant a l'àmbit dels instruments originals com al de la interpretació vocal amb criteris històrics. Les formacions han de tenir un mínim de dos components, els participants han d'haver nascut després del 31 de desembre de 1966 i no s'hi poden presentar grups que hagin estat seleccionats en altres edicions. La data d'inscripció acaba el dia 2 de febrer de 2001. Per a més informació i condicions de selecció: Servei de Música de la Fundació "la Caixa". Tel.: 902.22.30.40/93.476.86.24. www.fundacio.lacaixa.es, a/e: info.fundacio@lacaixa.es

CONCURS PER AL V CURS DE PROFESSIONALITZACIÓ PER A JOVES CANTANTS. Organitzat per l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, l'Escola d'Òpera de Sabadell convoca aquest concurs per preparar *La Traviata* de Verdi (preparació el 3 de maig a Sabadell i seleccionar-ne els personatges de Violetta, Alfredo Germont i Giorgio Germont. Els papers de Flora, An-

nina, Gastone, Barone Douphol, Marchesse d'Obigni i Dottor Grenvil seran oferts als concursants que el jurat cregui més idonis. El concurs tindrà lloc entre els dies 12 i 16 de febrer i el curs començarà el 26 de febrer. Hi poden participar tots els cantants espanyols (o estrangers residents) que tinguin la carrera acabada en un conservatori oficial o equivalent, que tinguin un màxim de 35 anys i que no hagin debutat mai en escena professionalment. Els professors del curs seran Roger Alier, Albert Argudo, Pep Anton Gómez, Pau Monterde, Enriqueta Tarrés, Jordi Vilà, Viviana Salisi i Gemma Estapé. La data límit d'inscripció és el dia 5 de febrer de 2001. Per a més informació sobre el concurs i el curs: Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell. Pl. Sant Roc, 22, 2n 1a. 08201 Sabadell. Tel.: 93.725.67.34. Fax: 93.727.53.21.

IV PREMI DE COMPOSICIÓ MUSICAL "VIRGEN DE LA ALMUDENA". Convocat per l'empresa Unió Fenosa amb la col·laboració de l'Ajuntament de Madrid, hi poden participar tots els compositors amb obres entre 15 i 25 minuts, originals i inèdites, amb referència temàtica o en el títol a la ciutat de Madrid, de formació orquestral lliure (sense instrument solista ni veu), atesa la formació d'orquestra simfònica gran. S'atorgarà un premi d'1.500.000 pessetes. El jurat serà format per Ramón González de Amezua, Enrique García Asensio, Zulema de la Cruz, Carmelo Alonso Bernaola, Ramón Barce i Antonio Iglesias Alvarez. La data límit de presentació d'originals és el dia 1 de març de 2001. Informació: Direcció de Relacions Exteriors d'Unió Fenosa. Capitán Haya, 53. 28020 Madrid. Tel.: 91.567.66.27. Fax.: 91.571.79.70.

XXII CONCURS JOAN MASSIÀ. Organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, enguany és dedicat al cant i tindrà lloc els dies 26 i 27 d'abril a l'auditori de l'Ateneu Barcelonès. Hi poden participar tots els cantants amb un màxim de 35 anys d'edat. Hi haurà dues proves i s'atorgaran tres premis: 200.000, 75.000 i 40.000 pessetes. El jurat serà format per Salvador Pueyo, Carmen Bustamante, Dalmau González, M. Concepció Roch i Enriqueta Tarrés. La data límit d'inscripció és el dia 18 d'abril. Per a més informació: Secretaria del Concurs Joan Massià. Sra. Maribel Roca. Tel.: 93.592.01.62/639.31.71.66. a/e: mariama@eic.ietnet.es

XVI Premi de música Ciutat de Manresa

**PIANO
I MÚSICA DE CAMBRA**
del 15 al 18 de febrer de 2001

PIANO:

Categoria A: Fins a 25 anys
Categoria B: Fins a 14 anys

MÚSICA DE CAMBRA:

Categoria A: La mitjana d'edat de tots els components no serà superior a 28 anys

Categoria B: La mitjana d'edat de tots els components no serà superior a 20 anys

(Les edats esmentades s'establiran amb referència al dia 1 de febrer de 2001)

INSCRIPCIONS:

Data límit:
31 de gener de 2001

Organitza:
**Conservatori Professional
Municipal de Música de Manresa**
Carrer de Jaume I, 8
08240 Manresa.
Tel.: 938720088 / Fax: 938726629

Ajuntament de Manresa

TANGENTS

¿I si parléssim del gènere?

Fa poc vaig poder veure l'òpera *Levins Mühle* del compositor Udo Zimmermann. Era la primera vegada que es reposava després de la seva estrena als anys cinquanta i està basada en una obra literària molt coneguda al seu país. El resultat musical, escènic i interpretatiu va ser excel·lent. Immediatament, a la joia d'haver pogut copsar una, per a mi, novetat satisfactòria, em va envair una certa desesperança: a Barcelona no la podríem veure mai. Penso que, ara per ara, Hans Werner Henze és prioritari al relativament jove Zimmermann. I de Henze encara no se n'ha fet res, ni l'*Elegie für junge liebende* ni el *Boulevard Solitude*. I qui diu Henze, diu Adams, Birwistle i Berio. O Haydn, Schuman i Schubert, de qui el Liceu no ha fet mai cap òpera. O recuperacions dels nostres compositors desapareguts, o l'estrena de tantes òperes dels compositors actuals encara al calaix, o dels possibles encàrrecs que es podrien fer a compositors amb talent dramàtic. Siguem realistes: amb vuit títols d'òpera l'any no es poden atendre tots els fronts i continuar cultivant els grans clàssics. Caldria, doncs, una mena de planificació general i repartir-se els papers seguint una mica la inclinació demostrada: la innovació decidida amb un o dos títols l'any; al Mercat de les Flors i el TNC se n'han fet de Martha, Heiner Goebbels, Santos, i posades en escena molt contemporànies de Wernicke. La reposició del nostre patrimoni, bé que correspon al Liceu, es podria complementar (hi ha més de 300 títols per revisar!) amb l'Òpera de Sabadell. Igualment, es podria encoratjar els dos auditoris que més funcionen —Lleida, Sant Cugat del Vallès— i al Fortuny de Reus a formar part de la pinya. Tot plegat, però, amb dignitat —que vol dir recursos— i fent-ne una gravació, per fixar per al futur el valor de les novetats. Equivaldria a pensar no en un pressupost per a un teatre que podria potser dur la iniciativa, sinó per a un gènere, l'òpera.

Jordi Maluquer

Simposi Internacional de Bach a Barcelona

A Barcelona, com a totes les capitals culturalment vives, enguany s'han organitzat diverses activitats per commemorar els dos-cents cinquanta anys de la mort de Johann Sebastian Bach. Però a la Ciutat Comtal, a més, hi ha hagut un Simposi Internacional sobre aquest músic alemany, organitzat per l'Institut de Documentació i d'Investigació Musicològiques Josep Ricart i Matas. El Simposi va tenir lloc els dies 29 i 30 de novembre a la sala polivalent de l'Auditori i hi van assistir una vuitantena de persones.

Francesc Bonastre, director del Simposi, va reunir entre els conferenciants una bona representació dels estudiosos més acreditats en l'àmbit mundial. Com Alberto Basso, de l'Institut per i Beni Musicali in Piemonte, que va parlar de les cantates profanes de Bach que porten el subtítol de "*dramma per musica*". En el torn de preguntes, un jove estudiant de Musicologia va preguntar si Bach hauria escrit mai una òpera. Basso va respondre que si li ho haguessin encarregat segurament sí, perquè coneixia bé el gènere. Totes les ponències van ser de gran interès per al públic assistent, com la de Christoph Wolff, de la Universitat nord-americana de Harvard, que va pronunciar la conferència "A la recerca del vessant humà de Johann Sebastian Bach: la vida quotidiana del Thomascantor de Leipzig"; Louis Jambou, de la Universitat La Sorbonne de París, que a més de reflexionar sobre Bach i França va obsequiar el públic amb il·lustracions musicals delicadíssimes; Ramón Sobrino, de la Universitat d'Oviedo, amb la conferència "La recepció de la música de Bach en Madrid desde finales del siglo XIX hasta principios del XX"; i José Vicente González Valle, del Consejo Superior de Investigaciones Científicas, que va discórrer sobre les composicions de Bach com a interpretacions del text evangèlic, l'anomenat *explicatio textus*. González Valle va destacar la instrumentalització que Bach fa de les veus i també al contrari, el tractament vocal que fa dels instruments. A més, va afegir que cada cop són més els teòlegs que s'interessen pel missatge evangèlic que transmet Johann Sebastian Bach mitjançant la música.

El mateix Francesc Bonastre va pronunciar dues conferències que, pel fet de versar sobre Bach i Cata-

lunya o Barcelona, són per a nosaltres d'un interès especial. Van ser "La recepció de la música de Bach a Catalunya" i "Els antecedents hispànics del tema Kommt, ihr tóchter, de la *Passió segons sant Mateu*". En la primera va desvelar fets locals que no són gens anecdòtics: la primera música de Bach que va sonar a Catalunya va ser el 1866, en la versió que en va fer Charles François Gounod a *Méditation sur le premier prélude de J. S. Bach* (més conegut com l'*Ave Maria*); la importància de l'Orfeó Català en el descobriment de la música de Bach a Catalunya, i les aportacions de l'*Schola Cantorum* de París, la clavecinista Wanda Landowska i el doctor Albert Schweitzer (ambdós col·laboradors habituals d'aquesta revista en la seva primera època); el paper de Pau Casals en el redescobriments de les *Suites per a violoncel sol* com a peces de concert; o la interpretació de la *Toccat i fuga en Re menor* en la inauguració de l'orgue del Palau de la Música Catalana, el 13 de febrer de 1908 a càrrec d'Alfred Sittard. En la segona ponència, que va suplir l'absència d'última hora del doctor Gerhard Doderer de la Universidade Nova de Lisboa, Bonastre va seguir el rastre d'un motiu musical presentat pel català Joan Cererols (1618-1680), i que posteriorment va utilitzar Johann Sebastian Bach a l'inici de la *Passió segons sant Mateu*.

Però a més d'aquestes set conferències, al vespre també va haver-hi altres activitats paral·leles. Van ser dues actuacions musicals, l'una a la sala simfònica de l'Auditori, amb la formació Mapa Harmonico (dirigida pel mateix Bonastre), i l'altra a l'auditori d'El Corte Inglés de la Diagonal barcelonina, amb una selecció de solistes destacats (entre ells el doctor Ramón Sobrino).

Finalment, a l'acte de clausura del Simposi Internacional sobre Bach, l'arquitecte Jordi Bonet va reconèixer com a acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi Alberto Basso, que properament serà investit *doctor honoris causa* per la Universitat Autònoma de Barcelona. Bonet també va recordar les paraules que deia Pau Casals en parlar del compositor mort a Leipzig el 1750, ara fa dos-cents cinquanta anys: "*Bach és la música.*" ● Esteve Molero

II Curs d'Interpretació dedicat al lied català

El proper dia 21 de gener tindrà lloc la primera de les sis sessions del II Curs d'Interpretació Vocal, dedicat al lied català. Es tracta d'una iniciativa que promou l'Associació Joves Veus de la Lírica i el Conservatori Superior de Música del Liceu, amb coordinació de Manuel Cabero.

Juntament amb el curs es durà a terme un cicle de cinc recitals, que tindrà lloc en sessions de diumenge a la tarda al Casal del Metge, entre el 4 de febrer i el 10 de juny. Cadascun d'aquests recitals obeirà a un tema monogràfic. El primer serà a càrrec de la soprano Júlia Arnó i el guitarrista Joan Vergés i serà dedicat a música per a veu i guitarra. El segon, 4 de març, serà a càrrec de la soprano Mireia Casas i el pianista Manuel Cabero. Interpretaran obres sobre poemes de Tomàs Garcés. La soprano Margarida Buendia i la pianista Lúcia Tous, el dia 1 d'abril, oferiran un programa basat en textos de Josep Carner, i el tenor Joan Cabero acompanyat al piano per Manuel Cabero el dia 13 de maig oferiran un recital basat, encara que no exclusivament, en poemes de Joan Salvat-Passadís. Clourà el cicle un recital a càrrec d'alumnes del curs, recital que tindrà lloc el dia 10 de juny.

També s'ha programat una conferència debat que se celebrarà a la sala d'actes del Conservatori Superior de Música del Liceu amb el tema: "Què és el lied català". Encara se n'han de determinar els ponents. ■

Presentació del Cor de Noies de l'Orfeó Català

El passat 3 de desembre va tenir lloc a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona la primera actuació pública del nou creat Cor de Noies de l'Orfeó Català, que dirigeix Lluís Vilamajó.

Aquest cor —fruit de la renovació conceptual i pedagògica de les diverses formacions de l'Orfeó Català que han desembocat en el projecte de l'Escola Coral de l'Orfeó Català— és format per 24 noies cantaires entre 16 i 19 anys, algunes de les quals es van iniciar als cors infantils de l'Orfeó Català.

El Cor de Noies va oferir un repertori format per peces religioses (Martini, Monteverdi, Casals, Mendelssohn, Korhonen, Hamilton), espirituals negres i populars catalanes i d'altres països, i va ser acompanyat al piano per Guillem Martí. ■

El jove violinista Blai Soler, guanyador del III Festival de Músics Joves de Barcelona

Blai Soler, de 23 anys, va ser el guanyador del premi al millor intèrpret d'aquest certamen en el qual han participat 60 joves intèrprets de cant, violí, piano i guitarra. Un intèrpret per modalitat va concórrer al premi final. Així, els finalistes, juntament amb Soler, van ser la soprano valenciana Aïcia Ferrer, el pianista japonès Shun Tomimaga i el guitarrista noruec Anders Clemens Oien.

Les obres que Blai Soler va in-

terpretar en la prova final van ser el tercer moviment de la *Sonata per a violí sol*, op. 92 núm. 5 de Reger i, acompanyat al piano, *Introducció i rondó capritxós* de Saint-Saëns, obra que exigeix un grau elevat de virtuosisme i musicalitat. La recompensa pel premi és una beca de 275.000 pessetes.

El Festival, que va tenir lloc durant el propassat mes d'octubre, és patrocinat per Mitsubishi Electric. ■

Centenari de l'Orfeó de Sants

El propassat dia 13 de desembre se celebrà al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona l'acte inaugural de la commemoració de l'Orfeó de Sants.

Després de les paraules inicials del president de l'Orfeó, senyor Joan Rovira, Pere Artís féu una

glossa de l'Orfeó de Sants amb el títol "Cent anys de cant i civisme". La sessió finalitzà amb una breu actuació de l'Orfeó de Sants, amb la direcció de Montserrat Tous, i d'uns mots de l'Il·lm. Regidor del districte Sants-Montjuïc. ■

Gran Teatre del Liceu
La Fundació del Gran Teatre del Liceu convoca audicions per a les següents places a l'

ORQUESTRA SIMFÒNICA i COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
(Director Musical: Bertrand de Billy)

ASSISTENTS DIRECTOR MUSICAL
Preselecció per CV
Data límit de presentació de candidatures: 1 de desembre de 2000

ORQUESTRA:	COR:
Dates de les audicions	Dates de les audicions
1 Concertino: 3 de gener de 2001	Baixos: 11 d'abril de 2001
1 Violí I (tutti): 14 de maig de 2001	Contralts: 6 de maig de 2001
1 Solista Violins II: 29 d'abril de 2001	Tenors: 20 de maig de 2001
1 Ajudant Violins II: 29 d'abril de 2001	Baritons: 27 de maig de 2001
1 Violí II (tutti): 30 d'abril de 2001	
1 Viola (tutti): 21 de març de 2001	
1 Solista Violoncel: 5 de gener de 2001	
1 Solista Contrabaix: 15 de març de 2001	
1 Solista Flauti: 8 d'abril de 2001	
2 Clarinets II: 13 de febrer de 2001	
2 Fagots II: 16 de febrer de 2001	

El formulari d'inscripció i el CV s'han d'adreçar com a màxim 15 dies abans de cada audició a la Fundació del Gran Teatre del Liceu (Direcció Musical)
La Rambla, 51-59; 08002 Barcelona

Informació:
Tel. 93 4859960 Fax 93 4859997 www.liceubarcelona.com

Òpera a Catalunya, entre el creixement i els problemes

Les tres representacions de *Il Trovatore* al Poliesportiu Can Balsach de Sabadell han significat l'inici de la que és la dinovena edició de la temporada d'Òpera a Sabadell i la tretzena a Catalunya, promoguda per Amics de l'Òpera de Sabadell.

Per J.C.C.

Aquesta iniciativa, començada amb més il·lusió que no recursos, s'ha consolidat ja irreversiblement en el panorama líric català, i s'ha escampat arreu del país, tot superant problemàtiques importants, com són el més que relatiu suport institucional i la manca d'infraestructures adequades a casa nostra per encabir, de manera mínimament satisfactòria, l'espectacle operístic.

Enguany aquesta circumstància s'ha fet evident d'una manera molt acusada, ja que la seu i l'origen de la iniciativa, el sabadellenc Teatre de La Faràndula, ha tancat les portes per raó d'haver-se detectat deficiències en la infraestructura de l'edifici, fet que, en produir-se molt a les envistes de l'inici de la temporada, ha obligat els promotors del cicle i les autoritats sabadellenques a trobar una solució d'emergència. Solució que caldrà veure fins a quin punt resulta satisfactòria o, ben altrament, condiona més del compte els resultats mínims indispensables en una manifestació tan complexa com és l'òpera.

Aquest fet i derivadament l'expectativa que la interinitat pugui consolidar-se massa temps, obre greus interrogants al futur de la

Rosa Mateu, protagonista destacada del cicle

iniciativa, en condicionar-ne la genuïna arrel vallesana. Caldrà estar a l'aguait dels esdeveniments, atesa la importància.

En el pla estrictament artístic, la temporada aprofita a fons l'Any Verdi, de fet s'hi avança, amb la programació de la seva famosa trilogia, *Il Trovatore*, *Rigoletto* i *La Traviata*, successivament, a les quals s'afegeix un programa doble d'òpera catalana integrat per *Il Telemaco nell'isola di Calipso* de Ferran Sor i *Tassarba* d'Enric Morera. En total s'oferiran vint-i-quatre representacions, onze de les quals a Sabadell i la resta repartides per Lleida (Teatre Principal), Reus (Teatre Fortuny), Figueres (Teatre Jardí), Balaguer (Teatre Municipal) i Sant Cugat (Centre Cultural).

Cal destacar la projecció del cicle a terres lleidatanes amb la incorporació de Balaguer.

La proposta, pel que fa a títols, no cal dir que és extraordinària-

ment atractiva. I en això incloem l'esmentat programa Sor-Morera, que constitueix una mostra molt fina de música escènica del país dissortadament massa poc coneguda. La potència de la trilogia verdiana és indiscutible, i en aquest sentit cal esperar que les prestacions que hom li atribueixi resultin ben satisfactòries.

Cada títol serà conduït per un director diferent, i en aquest apartat cal esmentar la incorporació al cicle de dos músics catalans destacats, Manuel Valdivieso (*Il Trovatore*) i Joan Lluís Moraleda (*Il telemaco...* i *Tassarba*), que amb Albert Argudo (*La Traviata*), un habitual del cicle, completa la representació catalana. *Rigoletto* serà dirigida per Elio Orciuculo.

La producció de *Il Trovatore* és en col·laboració amb el Teatre Principal de Palma de Mallorca i la signen Pere Noguera i Rafael Lladó. El programa Sor-Morera s'oferirà en versió de concert. I

Rigoletto i *La Traviata* són produccions pròpies de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell, la primera dirigida escènica per Jacobo Kaufmann i la segona per Pau Monterde, amb escenografia dissenyada per Pere Francesch.

El capítol de veus està dominat pel planter català, cosa molt lògica i al mateix temps lloable. Destaca el protagonisme de Rosa Mateu, que farà la seva primera *Traviata* i que també interpretarà *Il Telemaco...* i *Tassarba*. Judith Borràs serà la Leonora de *Il Trovatore* i Rosa Nonell es prodigarà en papers comprimaris en la trilogia verdiana. Francisco Vas (Alfredo Germont) i Carles Cossias (Duc de Mantova) seran les veus masculines nostres que defensaran papers de màxima responsabilitat, juntament amb Vicenç Sardinero, que compartirà amb el mexicà-català Carlos Almaguer

Joan Lluís Moraleda

el paper de Conde di Luna de *Il Trovatore*. Per la seva part, el jove Josep Fadó se les haurà, en pla de cover de Bae Jae-Chu, amb el tan difícil paper de Manrico de l'esmentada *Il Trovatore*. El mateix Almaguer serà *Rigoletto* i Salvador Carbó interpretarà els dos principals papers del doble programa *Sor-Morera*.

Altres veus nostres que intervindran són: Alfred Montserrat, Josep Pieres, Jordi Mas, Jordi Tugas, Joan Prados, Marc Canturri, Carles Ortiz i Enric M. Castignani.

Una vegada més el cicle incorpora el títol Curs de professionalització per a joves cantants, enguany centrat en *La Traviata*, que comptarà amb un quadre de professors format per Roger Aliet, Albert Argudo, Pep Anton Gómez, Pau Monterde, Enriqueta Tarrés, Jordi Vilà i els pianistes Viviana Salis i Gemma Estapé.

Descobreix

les mil cares del **foc**
al Palau Robert

Exposició

del 5 de desembre de 2000
al 30 de juny de 2001

Palau Robert
Centre d'Informació Turística
de Catalunya
Pg. de Gràcia 107
Barcelona

Horari
dilluns de 16 a 19h 30 min
de dimarts a dissabte de 10 a 19h 30 min
diumenges i festius de 10 a 14h 30 min

Per concretar visites de grups:
Tel. 93 292 11 71

amb el patrocinari de:

Generalitat
de Catalunya

CAM
Caixa de Pensiones
del Moll de la Barceloneta

Liceu
2000
2001

DANSA

Ballet de Zurich

Febrer 2001 dies 2, 3 i 4

"...und mied den Wind"

Música: Johann Sebastian Bach.

Coreografia: Heinz Spoerli.

Ballet Víctor Ullate

Febrer 2001 dies 21, 22, 23, 24 i 25

Seguidilla / Volar hacia la luz

Música: Luis Delgado.

Coreografia: Víctor Ullate.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Ballet Maurice Béjart

Juliol 2001 dies 5, 6, 7 i 8

"Le Presbytère..."

Música: Wolfgang Amadeus Mozart i Queen.

Coreografia: Maurice Béjart.

Compañía Nacional de Danza

Juliol 2001 dies 12, 13, 14 i 15

Romeu i Julieta

Música: Serguei Prokofiev.

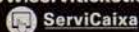
Coreografia: Nacho Duato.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

VENDA DE LOCALITATS

Venda d'entrades les 24 hores

www.serviticket.com

O bé al telèfon 902 33 22 11

Taquilles del Liceu:
La Rambla, 51-59
08002 Barcelona
De dilluns a divendres,
de 14 a 20,30 h.

Telèfon d'informació

93 485 99 13

www.liceubarcelona.com

Gran Teatre del Liceu

Mozart a les onzenes Musicades de Lió

Aquest festival lionès que se celebra a meitat de setembre i que marca l'inici de la temporada d'aquella ciutat és en realitat una olla bullent on hi ha, amb una pretesa ordenació lògica, tota mena d'elements distints. I cada any s'hi produeix algun miracle, algunes sessions en què la música és absolutament senyora i que marquen per sempre la memòria. La temàtica que aixoplugava els concerts d'aquesta temporada era "Mozart i després, o com depassar els segles".

Per JORDI MALUQUER

Si analitzem l'onzena edició de les Musicades veiem que van comptar amb un quartet de prestigi —l'any passat va ser el Lindsay i enguany l'Auryn— i amb una sèrie de bons músics de cambra que es combinen i varien per desenvolupar el repertori prefixat. Van comptar també amb l'Orquestra de Cambra de Munic —un conjunt que als anys cinquanta dirigia Hans Stadtmair, la rigidesa del qual contraposàvem a la vivor de Münchinger que liderava la d'Suttgart. Dirigida per Christoph Poppen, primer violí del Quartet Cherubini, li ha donat impuls i vitalitat. Per cert, Poppen és el marit de Juliane Banse, l'estrella de les Schubertiades de Vilabertran.

Comptaven també amb dos intèrprets de gran prestigi a França, el pianista Jean-Claude Pennetier i el violoncel·lista Rocco Filippini, que hi donaven *clases de maitres*. Quant a la programació, cada dia, entre dos clàssics, hi havia una obra contemporània. Així, al costat de Bach, Mozart, Haydn, Beetho-

La soprano Sonja Philippin, una de les triomfadores a Lió amb el *Pierrot lunaire*

ven, Schubert, Schumann, Fauré, Debussy, Ravel, Chausson i Villa-Lobos es van poder sentir obres de Reimann, Schönberg, Berg, Bartók, Schreker, Zelenka i Hindemith. També hi va haver l'estrena d'una obra, *PostCards*, encarregada pel festival a Henry Fourès i també la presència del compositor i clarinetista Jörg Widmann, de qui l'Orquestra de Cambra de Munic va tocar una interessant *Lilla de les sirenes*.

Un, que va arribar gairebé fins a l'equador del festival, es va trobar amb dos dels miracles anunciats. El primer, que el moment més alt del festival va ser el *Pierrot lunaire* op. 21 d'Arnold Schönberg en la millor interpretació que he sentit mai. Va ser un goig musical veure desgranar els 21 poemes que el componen tan ben destriats, sense perdre el fil conductor i amb una qualitat instrumental i delicadesa interpretativa realment excepcionals. Florent Boffard, piano; José Daniel Castellon, flauta i *piccolo*; François Sauzeau, clarinets; Winfried Rademacher, violí i viola, i Francis Gouton, violoncel, van ser els instrumentistes. La presència vocal la va posar la bella

Sonja Philippin, formada a Baviera, que ens va fer arribar el text clar i precís, més a prop del recitat que del cant, amb una veu bonica i afinadíssima. L'altre miracle van ser les *Bachianas brasileiras* núm. 5 de Villa-Lobos, per a soprano i vuit violoncels, que Ofèlia Sala i els corresponents instrumentistes, liderats per Rocco Filippini, van brodar. La Sala venia del Festival de Lucerna, on havia obtingut un èxit espectacular amb la mateixa obra, acompanyada dels violoncels de la Filharmònica de Berlín. No solament va ser una veu bella al servei d'una melodia en gran part sense paraules, sinó que en el camí melòdic va traslluir tota mena de sentiments i el va dotar d'una emoció especialíssima que ens va certificar que havíem pogut viure un d'aquells moments veritat que rarament es donen. Els aplaudiments més fervorosos de tot el festival van sonar després d'aquesta interpretació. El concert, en encertat *pendant*, havia començat amb la *Cantata del Matrimoni* BWV 202 de Johann Sebastian Bach, amb la mateixa solista, i va acabar amb una transparent *Sonata* núm. 5 en Fa major per a violí i piano, "la Primavera", op. 24 de Beethoven molt ben cantada per la violinista Marie Annick Nicolas i discretament acompanyada, més que no pas dialogada, per Florestan Boutin.

Dels concerts escoltats, cal destacar que l'Orquestra de Cambra de Munic té especial gràcia en interpretar les obertures mozartianes, i que continuen essent càlides i entranyables les trobades a les sis de la tarda en què cada dia diversos i prestigiosos musicòlegs i crítics tracten els alumnes més notables dels cursos que es duen a terme paral·lelament. Un bravo, doncs, per a la direcció artística del festival que duen el crític Philippe Andriot, la pianista catalana Teresa Llacuna i Marie Jo Schmitt.

Versió de la *Simfonia dels mil* de Mahler per l'OBC

Els dies 2, 3 i 4 de febrer, dins la temporada de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya s'oferirà la *Simfonia* núm. 8 de Mahler, que necessita la participació de quatre cors mixtos, quatre corals infantils, vuit solistes vocals i una orquestra de grans dimensions. Franz-Paul Decker dirigità Bridgett Hooks (soprano), Ruxandra Maria Urderean (soprano), Isabel Monar (soprano), Bernadette Greevy (mezzosoprano), Liliana Bizineche (mezzosoprano), Paul Frey (tenor), Gerd Grochowski (baríton), Louis Lebherz (baix) i

les formacions corals Coral Càrmina (dir.: M. Ríos), Cor Lieder Càmera (dir.: J. Vila), Polifònica de Puig-reig (dir.: R. Noguera), Cor de l'Auditori de Lleida (dir.: M. Valdivieso), Cor Infantil Escola Pia Balmes (dir.: Jaume Sala), Petits Cantaires de l'Escola de Música la Guineu (dir.: Mireia Barrera), i la Coral Sant Esteve de Castellar del Vallès (dir.: J. Sala). Serà la primera vegada que intèrprets catalans afronten aquesta obra, interpretada en comptades ocasions al nostre país, amb tot l'esforç que això suposa.

Per LLUÍS TRULLÉN

L'any 1904 Mahler va compondre la *Simfonia* núm. 6, "Tràgica", una de les obres més dilatades de la seva producció, caracteritzada per una gran tensió dramàtica. Un any després, escrivia la *Setena*, l'anomenada *Cant de la nit*, una obra —com l'anterior— únicament orquestral. L'any 1906 Mahler escriu la partitura més excepcional quant a dimensions, de la seva producció: la *Simfonia dels mil*, que, com la *Segona*, *Tercera* i *Quarta*, està escrita per a veu i orquestra. Però aquesta obra, acabada un any abans que Mahler abandonés Viena contractat per dirigir a Nova York les representacions del Metropolitan Opera i els concerts de la Filharmònica, es caracteritza per una magnitud d'efectius que no té pràcticament comparació en la història de la música.

Després de la *Tràgica* i del *Cant de la Nit*, Mahler va compondre una simfonia en la qual la seva inspiració s'orienta cap al pas de la vida a la mort. Podríem considerar-la com un oratori, en el qual la primera part es basa en l'himne *Veni, Creator* i la segona sobre l'escena final del *Segon Faust* de Goethe. A més, cal recordar que la *Vuitena* és la primera simfonia de tota la història de la música en què els cors intervenen en cadascun dels moviments.

La primera part de l'obra posa en música les paraules llatines de l'himne de vespres del *Pentecostés*, atribuïdes a Urbanus Maurus, arquebisbe de Magúncia en el segle IX, un himne de manifestació cristiana sobre la creença; la segona, la visió simbòlica oferta per Goethe de la redempció de l'home per l'amor. La *Vuitena Simfonia* no va ser interpretada fins l'any 1910, l'any del cinquantè aniversari de Mahler. Els assajos es van fer entre els mesos de maig i juny i van ser dirigits pel mateix Mahler; mentre que

Bruno Walter treballà amb els solistes.

Es van fer dues interpretacions de l'obra a Munic; la primera el 12 de setembre, i l'altra, l'endemà. L'espai escollit va ser el Hall núm. 1 del terreny on s'havia fet l'Exposició de 1908. Gutmann va ser el director de l'agència encarregat de la publicitat del concert i per atraure més públic a un esdeveniment d'unes característiques tan particulars va posar el sobrenom, amb l'aprovació de Mahler, de *Simfonia dels mil*, tot fent referència a la gran quantitat d'efectius necessaris per interpretar-la.

Mahler havia tornat a Europa agreujat per la malaltia, i ell mateix sabia que aquesta podia ser la seva darrera presència en un acte públic. De fet, Mahler va morir vuit mesos després. L'estrena va ser un èxit rotund: Walter, Stokowski, Schönberg, Mann, Reinhardt, Webern, Mann, Zweig, i d'altres personalitats artístiques i literàries van assistir al concert.

Pel que fa al contingut orquestral de la *Simfonia*, resulta del tot monumental. Hi calen un *piccolo*, quatre flautes, quatre oboès, un corn anglès, tres clarinets, un clarinet baix, quatre fagots, un contrafagot, vuit trompes, una tuba, quatre trompetes, quatre trombons, dos timbals, una caixa, un joc de címbals, un gong, un triangle, un carilló, un *glockenspiel*, una celesta, un piano, un harmònim, un orgue, dues arpes, una mandolina i les cordes, als quals cal afegir un do-

ble cor, un cor de nens i vuit solistes vocals.

La primera part de la *Simfonia* segueix una forma sonata d'amples proporcions. És un moviment polifònic. Un gran acord en la triomfal tonalitat de Mi bemoll precedeix la gran invocació feta pel cor sobre la paraula "Veni". Tres nous temes se succeeixen amb acords repetits pel cor en un ritme puntejat sobre la paraula "Spiritus", coronat amb un motiu del trombó i una frase en sentit ascendent de les trompetes. Després ens submergirem en un motiu fugat, interpretat per les cordes i que esdevé un dels molts elements contrapuntístics que caracteritza aquesta *Simfonia*. En el transcurs d'aquesta primera part apareixen moments musicals d'una bellesa en què l'essència musical de Mahler assoleix la seva màxima expressió. Entre d'altres, cal destacar el motiu sobre les paraules "Infirmi nostri corporis", en què es produeix un meravellós diàleg entre violí sol acompanyant el cor; la presència dels vuit solistes vocals en un dels moments més brillants de l'obra, "Accende lumen sensibus", esdevé un motiu temàtic que novament serà utilitzat en el segon apartat de l'obra; la nova entrada del "Veni Creator Spiritus", abans de culminar el moviment amb una majestuosa doble fuga que fa el paper de coda sobre el text encapçalat per les paraules "Gloria Patri Domino".

Si aquest primer moviment té una clara vinculació musical amb la *Simfonia Resurrecció*, el segon s'endinsa en el Mahler més introspectiu, en el Mahler capaç de dibuixar amb la paleta orquestral el paisatge solitari on Goethe situa l'escena de la transfiguració simbòlica de Faust. Motius idíl·lics i motius plens de languidesa; misteri, atmosfera tenebrosa, al·legories, moments enigmàtics.

Humanisme, religiositat, exaltació amorosa, tot reunit en una obra mestra fa que el sol fet de ser interpretada la converteixi en un esdeveniment musical de primeríssim ordre.

Feliços deu primers anys d'història amb la Missa en Si menor de Bach

Palau 100. Orquesta Barroca Il Fondamento. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Marta Almajano, soprano. Mireia Pintó, mezzosoprano. Antoni Gubau, contratenor. Lluís Vilamajó, tenor. Carlos López, baix. Dir.: Manuel Valdivieso. *Missa en Si menor*, de Bach. Palau de la Música Catalana. 29 de novembre de 2000.

Per LLUÍS TRULLÉN

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i la temporada Palau 100 han assolit els seus primers deu anys de trajectòria. Una commemoració que calia celebrar i en què el màxim motiu d'alegria va ser, sens dubte, tenir Jordi Casas —director de l'Orfeó Català entre 1988 i 1998 i fundador del Cor de Cambra— entre nosaltres. El punt de tristesa inevitable i inesborrable, tal com va recordar el secretari de l'Orfeó Català en repassar la història de la formació, va ser la desaparició d'un gran melòman i extraordinària personalitat, com va ser Ernest Lluç.

Jordi Casas no va poder dirigir el concert monogràficament dedicat a la *Missa en Si menor* de Bach —una obra tan vinculada a la histò-

ria del Palau de la Música Catalana—, però el Cor de Cambra, l'orquestra Il Fondamento i els solistes vocals, tots dirigits per Manuel Valdivieso, van portar a bona fi aquesta complexíssima pàgina bachiana. L'any 1911 el Palau va viure la primera interpretació de la *Missa*, i ara, en la commemoració dels 250 anys de la mort de Bach, ha tornat a reviu amb la dignitat que mereix una de les obres cabdals de la història de la música i obra mestra al costat de la *Passió segons sant Mateu* del llegat del compositor alemany.

El veritable triomfador de la nit va ser sens dubte el Cor de Cambra del Palau. Les prop de quatre-centes actuacions de la formació, que han abastat un amplíssim repertori que recull les pàgines cabdals de la música del barroc fins a estrenes d'obres escrites als nostres dies, constitueixen una base solidíssi-

FOTO: A. BOFILL

ma per afrontar el complexíssim entreteixit vocal i contrapuntístic que constantment apareix en l'obra. Valdivieso va realitzar una direcció summament efectiva, d'una gran correcció, sense caure en un excés de varietat de dinàmiques, i a la recerca d'una constant unitat de l'obra en una visió més objectiva que no pas propere a subjectivitats, tot i que a moments tendent a uns *tempi* ràpids en comparació amb altres versions.

La delicada i pietosa entrada del "Kyrie", l'amplitud de so i de *tempi* del "Glòria", els *pianissimi* del "In terra pax", les complexes combinacions harmòniques del "Crucifixus", la desbordant força del "Et Resurrexit", no van ser obstacle per a la direcció de Valdivieso, que va tenir en els membres del Cor

un ajut inqüestionable.

Llàstima que l'orquestra Il Fondamento no hagués tingut com en altres ocasions una nit del tot inspirada: amb excessives notes fora de lloc dels seus instrumentistes de vent, lògicament degudes a l'ús d'instruments originals, i per una sonoritat excessivament pàl·lida que contrastava amb la plenitud de forces i capacitat expressiva que propiciava en tot moment el Cor de Cambra.

Notòria va resultar l'actuació dels solistes vocals, amb Marta Almajano, Mireia Pintó, Antoni Gubau, Lluís Vilamajó i Carlos López en aquest concert de deu anys de celebració i que corroboren la bona línia que sempre ha mantingut el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

Rossini a Martina Franca

Per JORDI MALUQUER

L'any passat vaig assistir a un d'aquells festivals que es caracteritzen pel rescat d'òperes o de versions d'òperes gairebé oblidades, que és el Festival della Valle d'Itria que se celebra al pati del Palau Ducal de Martina Franca, una bella ciutat del *mezzogiorno*, a la regió de Puglia. El dirigeix el mandarí de la crítica operística francesa, Sergio Segalini, que no pot evitar el seu medi habitual i sovint tenyeix d'afrancesament les seves propostes. Les d'aquesta darrera edició ho exemplifiquen: eren *Roland*, una òpera francesa de Niccolò Piccini (1728-1800) —no s'havia tornat a representar

des de la seva estrena—, la versió parisenca de 1831 de l'*Otello* de Rossini i *Robert le Diable* de Meyerbeer.

El festival rossinià per excel·lència és el de Pesaro, que hi està dedicat, però l'any 2000 la novetat o la raresa eren a Martina Franca. L'*Otello*, a més de ser una òpera rarament representada per la dificultat que hi ha a trobar tres tenors que donin el Re, es feia en una versió especial que es va fer a París el 1831 i que no era altra que, per complaure Maria Malibran, el compositor va accedir a adaptar el rol del protagonista a la veu de contralt. L'experiment no va reeixir sobretot perquè la Malibran era molt menuda i en el paper de Desdemona cantava la voluminosa wagneriana

Schröder-Devrient. Més endavant es van intercanviar els papers i va anar millor. Segalini va confiar els rols protagonistes a dos sopranos, l'apersonada Irina Rattiani i la delicada Patricia Cioffi, i la proposta va funcionar. Segalini sap escollir directors i cantants que són bons i encara no han entrat a l'*star-system*. Cal destacar, a més de la Cioffi —premi de la crítica italiana 1999—, que va donar màgia a la representació, el tenor Simon Edwards. Paolo Arribaveni va dirigir molt bé l'*Otello* i David Golub l'òpera de Piccini. L'Orquestra Internacional d'Itàlia, creada el 1986 a partir de l'experiència de l'Orquestra Jove d'Europa, va sonar bé.

L'altra òpera que vaig poder veure, el *Roland* ja esmentat, tenia un curiós argument extret per Marmotel de l'*Orlando furioso* d'A-

riosto en què es narra la sortida inversa de "*fes l'amor i no pas la guerra*". En fracassar el seu amor per Angèlica, Roland decideix dedicar-se a guanyar la glòria per mitjà de victòries militars. La música de Piccini és agradable i melòdica i ens va permetre gaudir de les veus d'un bon baríton, Luca Grassi, i de la soprano Alla Simoni.

El senyorial espai del Palau Ducal és gran i amb bona acústica. Els decorats escollits són més aviat al·lusius i simbòlics que no pas realistes.

Martina Franca és una petita ciutat amb molta personalitat: un centre antic molt primitiu, un exemple ple de carrers amb noms de músics i un paisatge que l'envolta molt agradable, ple de *trulli*, unes edificacions còniques curiuses, que el poble a centenars.

Un Ballo... també amb polèmica dramàtica

Un ballo in maschera, de Giuseppe Verdi (llibret d'Antonio Somma). Walter Fraccaro, Lado Atanelli, Ana María Sánchez, Elisabetta Fiorillo, Ofèlia Sala, David Rubiera, Simón Orfila, Celestino Varela, Alfredo Heilbron, Vicenç Esteve Madrid. Direcció musical: Bertrand de Billy. Direcció escènica: Calixto Bieito. Producció: Gran Teatre del Liceu, English National Opera i Royal Danish Opera-Cornejo. Gran Teatre del Liceu. 5 de desembre de 2000.

Per J.C.C.

Tinc present que el lector, quan llegeixi aquesta crítica, ja ho coneix tot o gairebé tot d'aquesta producció i de la no gens indiferent resposta de la ciutadania. I puc esperar que a més haurà llegit la meua crítica o reflexió sobre el present i el futur de l'espectacle operístic vessada amb motiu de l'anterior proposta liceística. Això m'allibera de gastar saliva en preàmbuls i introduccions òbvies. Per tant, aniré directament al gra. I ho faig tot presentant una sèrie de preguntes que m'ha suscitat aquest espectacle.

¿El món de la marginalitat, aproximadament tal com es representa en la dramàtica de Calixto Bieito, existeix o no? ¿Existeix a Barcelona? ¿S'ha produït mai el cas que en una temporada liceística s'hagi presentat aquesta problemàtica? ¿I que a més s'hagi presentat en dos dels tres títols que portem? ¿És significatiu que els creadors que l'han feta evident siguin del país i, per tant, la coneguin de prop? ¿L'argument de l'obra de Verdi es basa en una conspiració contra un monarca? ¿L'afer del 23-F a què al·ludeix prou explícitament el muntatge era una conspiració que també podia afectar una figura reial? ¿Un teatre d'òpera ha d'oferir només els aspectes més grats de la realitat que ens envolta? ¿Ha estat sempre així? ¿Només podem acceptar en l'espectacle operístic el component hedonístic i no el qüestionador de grans realitats socials, existencials i polítiques?

Al lector atent no se li pot escapar que els resultats finals d'una enquesta depenen moltes vegades tant de l'opinió objectiva dels enquestats com també de com s'hi presenten. I en aquest sentit, és evident que el bloc que acabo d'exposar no és gratuït i que les preguntes no serveixen per oferir una resultant absolutament objectiva. Per això ara en formulo d'altres que menen vers altres horitzons, a fi d'obrir l'horitzó de l'enfocament.

Quan una parella tanca les portes de l'habitació d'un hotel després d'haver fet un sopar molt plaent, ¿costa de saber què passarà o cal comprovar-ho obertament? Que una persona manifesti que la política no li interessa i ompli la seva tasca de signes marcadament polítics, ¿és coherent? ¿En un Parlament només es

conspira en els lavavos o potser també als passadissos, al bar i als despatxos de cada grup parlamentari? ¿La política liceística d'atenció tan manifesta al component dramàtic pot condicionar la que afecta la parcel·la musical?

La llista de preguntes podria estendre's molt. Sóc persona massa poc donada a pontificar, no em considero prou savi, i alhora tinc molta fe en la intel·ligència i saviesa del lector per establir les seves conclusions sense el meu ajut.

Només em limitaré a assenyalar, però, perquè tampoc no vull defugir cap mena de responsabilitat, el que segueix:

a) La versió d'*Un ballo in maschera* que es va oferir al Liceu va tenir una riquesa dramàtica poc vegades vista al Liceu i això va anar en benefici de l'espectacle. Hi va haver sentit, una línia molt ben marcada, imaginació i un esforç de treball actoral d'una alta categoria.

b) Hom té dret a dubtar de la licitud de determinades proclivitats provocatives quan aquestes no aporten res de substantiu al mateix criteri director de la proposta i quan, a més, tenen el tuf de reportar beneficis personalitzats, tanmateix no demostrables, en pertànyer a l'inviolable nivell del judici d'intencions, però que evidents en els resultats.

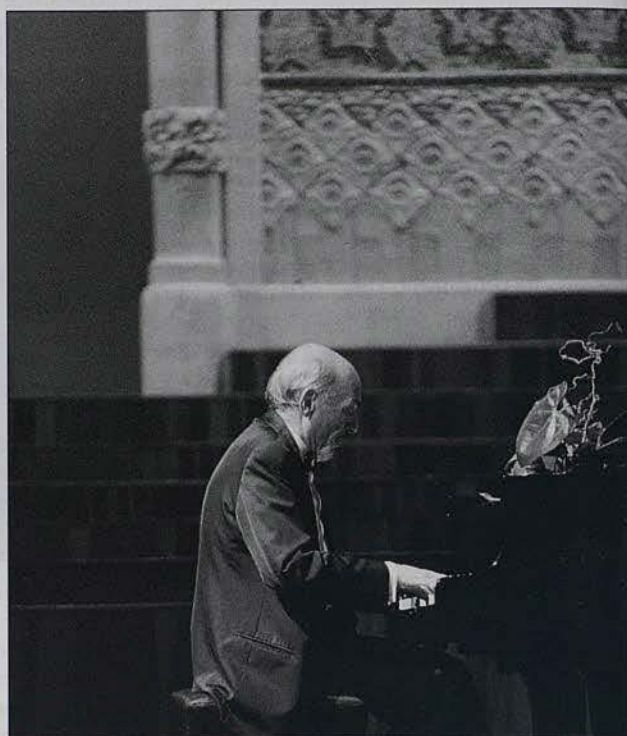
c) Els intèrprets van veure potenciada la seva aportació amb l'enriquiment d'un treball total, que va menar a resultats –cal insistir-hi– totals ben palesos.

d) Elements com l'escenografia d'Alfons Flores i particularment el vestuari dissenyat per Mercè Paloma van gaudir d'una brillantor extraordinària.

e) Un repartiment de nivell mitjà i una orquestra que travessa un moment d'estatisme qualitatiu preocupant van lluitar el resultat final. Només Ofèlia Sala, que va saber donar vida a un paper que sovint passa desapercebut, la potència –una mica tosca– de Lado Atanelli i el bon ofici d'Elisabetta Fiorillo van estar a l'alçada d'una producció important. Ana María Sánchez, malgrat evidents millores en el camp actoral, continua sent una intèrpret massa freda i Walter Fraccaro va confirmar la impressió apuntada a *Don Carlo*, de ser un tenor amb més ofici que classe. En un bon nivell el cor, mentre que l'orquestra va mostrar més empenya que no refinament.

Bashkirov o el talent d'un mestre del piano

Palau 100. Dmitri Bashkirov, piano. Schubert, Beethoven, Schubert-Liszt. Palau de la Música Catalana. 3 de desembre de 2000.

Per LL.T.

Ja és habitual que el gran mestre del piano Dmitri Bashkirov programi un concert dividit en dues parts i al final acabi oferint una tercera part amb repeticions. Bashkirov esdevé un fenomen pianístic extraordinari, no només des del seu vessant com a pedagog altament reconegut, sinó com un intèrpret que sempre ha estat al capdavant del panorama interpretatiu.

En el recital emmarcat en la temporada Palau 100 Bashkirov va afrontar un ampli ventall d'estils, i com a pianista complet va saber extreure el millor de cadascun per assolir unes fites interpretatives de primer ordre. El delicat romanticisme vienès de les *Variacions D. 156* de Schubert –d'una pulcritud i elegància expressiva captivadores–, el seu pas per la *Sonata pastoral* de Beethoven,

tractada com un marc descriptiu en què el seu piano oferia un ventall de timbres realment extraordinaris, el seu pas per *Sonata clar de lluna* –amb una recreació oníricament magistral del primer moviment, i amb un tercer interpretat a una velocitat extrema– oferien un ventall de recursos tan ampli com adequats a l'obra.

Transcripcions de *lieder* de Schubert realitzades per Franz Liszt –magistral el seu *Ständchen* i poderosíssim el seu *Atlas*– van copsar la poètica romàntica en la seva màxima amplitud.

Al final, cinc repeticions en què els seus temperament, gest contundent a l'hora de cloure cadascuna de les peces i virtuosisme sempre al servei de les obres que passen per les seves mans van confirmar un cop més el talent d'aquest gran mestre heren de l'escola russa de piano.

Notable nivell simfònic

Palau 100. Orquestra de Minnesota. Peter Serkin, piano. Dir.: Eiji Oue. Foss, Mozart, Beethoven. Palau de la Música Catalana. 13 de novembre de 2000.

Per F. TAVERNA-BECH

Curiosament, la versió que resultà més interessant va ésser la *Toccata solo transformed* del compositor nord-americà Lukas Foss, i no ho va ésser precisament per l'originalitat de la seva música, sinó per la tensió discursiva que li van imprimir tant el pianista Peter Serkin i el director Eiji Oue com l'orquestra.

La partitura, en el fons –i malgrat les seves possi-

bles audàcies– molt dins de les actuals formulacions, consisteix en un enginyós joc col·loquial que es desenvolupa seguint un curs en *ostinato*. D'alguna manera, es produeix un diàleg entre solista i conjunt instrumental que va guanyant en coloració i vitalisme gràcies al polimorfisme que el compositor aplica en l'escriptura, de caràcter primordialment virtuosístic.

A continuació Peter Serkin i Eiji Oue van oferir una versió ben matisada del *Concert núm. 19* de Mo-

FOTO: A. BOFILL

Eiji Oue

zart, i el concert, que convocà una nodrida assistència, va culminar amb una lectura de notable accent dramàtic de la *Cinquena Simfonia* de Beethoven. En certa manera va ésser en aquestes dues obres,

ben conegudes del públic, on l'orquestra americana va mostrar la qualitat del seu so ben equilibrat i transparent i l'agilitat d'una tècnica instrumental sense fissures.

Una altra música per a cobla

Avuimúsica. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Dir.: Alfred Cañamero. J. J. Blay, M. Torrents, T. Borràs, J. M. Ruera, C. Guinovart, M. Oltra. L'Auditori (Sala Polivalent). 16 de novembre de 2000.

Per F. T.-B.

A causa de la seva lògica i inalienable implicació en la música de caire popular, la cobla ha estat durant molt temps no diré menystinguda, però sí bastant arraconada pels nostres compositors de formació clàssica i amb tendències avantguardistes. Afortunadament, aquesta mena de dicotomia està desapareixent i comença a notar-se un interès dels nostres creadors vers la cobla. És ben cert, és una veritable petita orquestra simfònica amb la qual poden expressar-se moltes de les inquietuds estètiques que tenen els compositors actuals.

Així ho vam comprovar en les sardanes de Joan J. Blay, Mercè Torrents i Teresa Borràs, dignes successores de la modelica *Tocs de festa* de J. M. Ruera, totes personals i amb brillants solucions instrumentals. I

igualment podem lloar la partitura *Variacions estilístiques* de Carles Guinovart, en què es mostra la vigència de la nostra cobla per donar forma, validesa i atractiu amb veu catalana a plantejaments propis d'Stravinsky, Prokófiev i Bartók.

Si el concert va culminar amb la música profundament lírica, personal i d'innegable mestratge instrumental d'una *Marxa i fuga* d'Oltra, també ens va aportar una nota esperançadora com va ésser la bella fantasia *Paisatges*, de suggeridora coloració tímbrica i personal formulació harmònica.

No volem tancar aquest comentari sense deixar d'esmentar la positiva labor de la Cobla Sant Jordi, ni tampoc s'han de regatejar elogis al jove director Albert Cañamero, que amb gest clar i concís va imprimir brillantor i equilibri al decurs de les obres.

Jocs d'artifici

Auditori XXI (Cicle Pau Casals de Música de Cambra). Quartet Brodsky. *Quartets de corda 9 i 10* de Xostakóvitx (integral dels quartets de corda). L'Auditori (Sala Polivalent). 19 de novembre de 2000.

Per F. T.-B.

Veritablement són pocs els compositors que resisteixen audicions de caràcter integral o monogràfic de la seva obra. Tret de Bach, Beethoven, Brahms, Bartók i Stravinsky, empassar-se una darrere l'altra les sonates, els quartets o el que sigui de qualsevol altre creador de música acaba no diré per cansar, però sí per fer-nos evident la presència d'una sèrie de formulacions, gests, tics que es van repetint no solament en el decurs de l'audició sinó de tot el procés evolutiu del compositor. Amb tot, no ne-

garem bellesa, imaginació i emotivitat als quartets de Xostakóvitx, però en la seva obra sí que hi ha una certa tendència a allargar amb inútils circumloquis unes idees que en moltes ocasions incorren en una mena de culte a l'artifici de tipus estilístic per omplir un espai de temps per al qual no hi ha idees.

Aquesta va ésser la impressió que van transmetre els membres del Quartet Brodsky, veritablement molt conjuntats i identificats entre si, i que tanmateix en les seves interpretacions a vegades semblen estar més atents al gest virtuosístic que no pas a la pura expressió musical.

El públic s'entusiasma amb López Cobos

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Alisa Weilerstein, violoncel. Dir.: Jesús López Cobos. Bloch, Xostakóvitx. L'Auditori. 25 de novembre de 2000.

FOTO: A. BURGUTS

Per F.T.-B.

En aquesta ocasió podem dir que per una vegada el protagonisme del concert va recaure en el director i en un dels compositors programats. I és així com una excel·lent i jove solista com era la violoncel·lista Alisa Weilerstein, malgrat oferir una bella lectura de *Shelomo, rapsòdia hebrea* d'Ernst Bloch, va quedar relegada a un segon terme, i igualment caldria reconèixer que la partitura de Bloch mereixia una major consideració i atenció que la d'ésser l'obra programada com a complement d'un concert, ja que per la seva brillant orquestració, la riquesa melòdica i l'ajustada proporció de la seva forma és una partitura digna de figurar com a model en la llista de les pàgines concertants del repertori violoncel·lístic.

Tanmateix, totes aquestes consideracions no van tenir la força suficient perquè l'ovació de gala del concert se l'emportessin els excessos en la reiteració d'idees, el lirisme en massa moments sensible i la

grandiloquència que ocupa bona part de l'hora i quart que dura la *Setena Simfonia "Leningrad"* de Xostakóvitx. És ben cert que aquest grandios frís simfònic és una manifestació apassionada en contra del feixisme, en contra de la guerra i en contra de la crueltat humana; però aquestes nobles intencions queden prou minoritzades pels artificis creatius i una inclinació en l'ús de solucions efectistes en què cau Xostakóvitx per obtenir el consens popular... Ara bé, aquest judici sobre la creació del compositor no ha d'impedir de situar la versió que va oferir el director Jesús López Cobos, que va posseir absolutament tots els ingredients per impactar el públic, que va escoltar el llarg desenvolupament de l'obra amb veritable tensió. Com també que els músics de la nostra Orquestra responguessin amb una de les seves millors actuacions, ja que en el gest no gens teatral, però sí de la més absoluta claredat de López Cobos només era possible assumir la necessitat imperiosa de traduir en so la inspirada emoció del director.

La bellesa del barroc va consolidar-se en les mans del Bach Collegium Leipzig

Euroconcert. Bach Collegium Leipzig. Dir.: Ludwig Güttler. Finger, Telemann, Vivaldi, Gabrielli, J. C. Bach. Palau de la Música Catalana. 6 de novembre de 2000.

Per LL.T.

No hi ha dubte que el trompetista Ludwig Güttler mereix ser reconegut com un dels màxims virtuoses en la interpretació de l'instrument. Al capdavant del Bach Collegium Leipzig va oferir una veritable classe magistral no solament d'interpretar la trompeta, sinó de com copsar al cadavall del Bach Collegium Leipzig l'essència de la música barroca i de l'estil galant.

La música de Finger, Telemann Vivaldi..., i en definitiva un programa que abastava cent anys d'història —amb composicions realitzades entre 1680 i 1780— va permetre assaborir el virtuosisme, l'equilibri, el

talent d'uns músics davant d'unes obres que venien a copsar els *goûts réunis*. El baix continu, la preponderància d'un o altre instrument solista, buscava sempre com a punt de mira l'equilibri de so i alhora el dinamisme de les versions. Execucions plenes de gràcia i de vitalitat, amb uns temps lents en què la recreació de sonoritats càlides resultava meravellosa, i amb els característics contrastos de color i clarsobscurs tan propis del barroc assolien en cada ocasió el grau just d'equilibri sonor.

Güttler i el Bach Collegium van corroborar el seu bon gust, la seva varietat de recursos davant d'unes obres summament complexes d'interpretar en el seu vessant tècnic i musical.

Eclecticisme alemany

ProMúsica. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Lior Shambadal. Mozart, Schubert, Bruckner. Palau de la Música Catalana. 9 de novembre de 2000.

Per F.T.-B.

Tothom coneix la profunda i àmplia tradició musical dels alemanys, potser per aquesta raó el concert que l'Orquestra Simfònica de Berlín va oferir al Palau amb direcció de l'israelià Lior Shambadal va transcórrer plàcidament i sense sorpreses. La música hi fou exposada en una tònica objectiva i gairebé notarial, aspecte que d'alguna manera va posar més en relleu la trama arquitectònica de les obres que no pas el seu possible contingut emocional. Cer-

tament, això no vol dir que l'actuació de la centúria alemanya i del seu director fos negligible, sinó que més aviat quan exigeix un bon nivell instrumental, com va ésser en aquest cas, s'ha d'agrair aquesta visió eclèctica, ja que si s'allunya d'afanyos personalistes i espectaculars, també té la virtut de presentar l'estructura dels textos sense cap mena d'artificis estilístics. Aquesta qualitat va posar-se especialment en relleu en la *Tercera Simfonia* de Schubert, i potser, en canvi, no va evitar una certa reiteració en els processos constructius de la *Tercera Simfonia* de Bruckner.

Lluís Claret va transformar-se en Don Quixot

Temporada OBC. Lluís Claret, violoncel. Ashan Pillai, viola. Dir.: Horia Andreescu. *Harold a Itàlia* de Berlioz. *Don Quixot* d'Strauss. L'Auditori. 2 de desembre de 2000.

Per LL.T.

Lluís Claret va ser el veritable triomfador del concert que l'Orquestra va dedicar a dues obres cabdals del romanticisme basades en temes literaris de Lord Byron i Cervantes, com són, respectivament, *Harold a Itàlia* de Berlioz i *Don Quixot* de Richard Strauss. Ambdues tenen un pla descriptiu comú, en què l'amor, els aspectes místics, la folia, són representats per dos personatges respectivament interpretats per viola i violoncel.

El concert, que va ser dirigit pel mestre romanès Horia Andreescu, va tenir com a protagonista de la primera part el viola solista de l'Orquestra Ashan Pillai, que va mostrar bones maneres i va resoldre els esculls que propicia la partitura de Berlioz, encara que en alguns moments va mancar-li una certa força per copsar el temperament del perso-

natge. Va descriure amb gran bellesa els moments més lírics de l'obra, en especial l'"Adagio", i va emmotllar-se a la perfecció amb la interessant demanda rítmica que Andreescu demanava a l'Orquestra. Una recreació correctíssima que va donar pas a l'actuació de Claret.

El violoncel·lista andorrà viu des de fa anys un moment àlgid en la seva carrera interpretativa. La seva intel·ligència musical, el seu temperament, la manera amb què sap explicar amb el seu violoncel la música que passa per les seves mans van resultar idonis per endinsar-nos en la majestuosa obra de Richard Strauss. Claret va fer un *Don Quixot* d'una qualitat extraordinària, d'una riquesa de matisos en què les aventures del personatge rebien un tractament diàfan i altament descriptiu. La visió romàntica de l'obra va ser un al·lucinant, un component bàsic en aquest nou triomf de Claret.

Dos maravillosos pianos per a la música de Soler i Ravel

Auditori XXI. Christian Zacharias, piano. Marie-Luise Hinrich, piano. Soler, Ravel, Scarlatti. L'Auditori. 9 de novembre de 2000.

Per LL.T.

Christian Zacharias és unànimement considerat com un dels pianistes més destacats de la seva generació. Les seves recreacions de Beethoven, Schubert i dels autors clàssics esdevenen una veritable mostra d'intel·ligència i de bon gust interpretatiu.

Des del 1996 forma duet estable amb Marie-Luise Hinrich, pianista alemanya nascuda el 1976 i que amb una brillant carrera internacional, malgrat la seva joventut, sent una especial predilecció pel llegat del pare Antoni Soler, de qui va fer un enregistrament discogràfic l'any 1999.

Zacharias i Hinrich van iniciar el Cicle de Grans Pianistes a l'Auditori amb un programa integrat per obres de Soler, Ravel i Scarlatti. La compenetració mostrada entre ambdós artistes en els concerts per a dos teclats del pare Antoni Soler, amb una gran visió del joc de dinàmiques, la netedat de pulsa-

ció a l'hora d'efectuar els ornaments, els *tempi* mesurats però dotats d'uns bellíssims efectes, van propiciar unes recreacions atractives, acuradament elaborades en aspectes expressius i d'una elegància clàssica que corroborava l'adequació dels dos intèrprets amb aquest gènere musical.

Per separat van oferir una selecció de virtuosístiques *Sonates* d'Scarlatti, i novament junts dues obres brillantíssimes de Ravel, les versions per a dos pianos del *Bolero* i de la *Rapsòdia espanyola*. La riquesa de colors d'aquesta última obra i la frescor de la interpretació copsaven tot el món tímbric, rítmic i dinàmic que emana d'aquesta bellíssima obra que Ravel va escriure abans de la seva orquestració l'any 1907.

Tot plegat en va fer un recital en què les aptituds de Zacharias, lloades en tantes ocasions, van venir acompanyades de les grans facultats tècniques i musicals exposades per Hinrich.

Els saxòfons, protagonistes

Avuimúsica. Quartet de Saxòfons 3+1. Llanas, López, Humet, Civilotti, Feierstein. L'Auditori (Sala Polivalent). 23 de novembre de 2000.

Per F.T.-B.

El saxòfon és un dels instruments que, inventat en les primeries del segle XIX i després d'una considerable trajectòria en el món del jazz, s'està obrint camí en el camp de l'anomenada música clàssica, ja que cada dia són més els compositors que se senten atrets pels seus recursos i la seva sonoritat.

Tanmateix, o almenys atenint-nos al que ens va oferir l'excel·lent Quartet de Saxòfons 1+3, concebre música per a aquesta formació no ha d'ésser fàcil, ja que en la majoria de les obres ens va sorprendre una certa manca de coloració, aspecte que, d'altra banda, no es manifesta en els conjunts jazzístics.

Així, malgrat el lirisme i la correcció de l'obra de Civilotti i en la d'Esteban

Feierstein, les audàcies ben formulades en el *Contexto* d'Albert Llanas o bé en la intenció contrastant d'*Ombres* de Sergio López, cap no em va acabar d'interessar plenament. Amb tot, i potser per confirmar la regla, hi hagué l'excepció... Veritablement, en *Guanaco* de Ramon Humet,

una partitura magníficament treballada en l'aspecte formal i d'originals formulacions harmòniques, la música va tenyir-se de riques i contrastants coloracions que, d'alguna manera, confirmaven l'acceptació del saxòfon dins de la tradició classicista de la música.

Programa interessant

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Alba Ventura, piano. Dir.: Antoni Ros Marbà. Pedrell, Prokófiev, Schumann. L'Auditori. 18 de novembre de 2000.

FOTO: A. BURGÉS

Per F.T.-B.

Dues obres de caràcter plenament romàntic donaven, a manera d'alternativa, el més bell dels cinc concerts pianístics escrits per Prokófiev. Fins a cert punt, en aquesta trilogia orquestral o simfònica s'establí una panoràmica plena de suggeriments estètics d'un període històric de la música, el que va des del romanticisme ja totalment assumit i que passant pel període de la crisi tonal arriba a la nova assumpció dels cànons clàssics. I també des d'una perspectiva pianística podríem assenyalar certs nexes entre la concepció deguda al piano que aplica Schumann en la composició simfònica, mentre que Prokófiev vindria a culminar un pianisme virtuosístic que provenint del lirisme romàntic i, és clar, del cant popular, encara poua en l'estil rapsòdic i poemàtic (en què lògicament entra en joc Pedrell). Totes aquestes consideracions poden ésser jocs i també suggeriments a causa de la fantasia o de certes connotacions que van sorgir escoltant la música de Pedrell, Schumann i Prokófiev.

D'altra banda, cal agrair a Ros Marbà que preparés l'audició d'Ex-

celsior de Pedrell, que malgrat una certa desmesura en el desenvolupament (molt propi de l'època -1880- en què va ésser escrita) i malgrat les evidents influències wagnerianes, constitueix l'esglaió romàntic que omple el període (gairebé tot un segle!) que va des de Sor al modernisme i al nacionalisme. En tot cas, si més no, la versió escoltada, malgrat certs moments de caiguda en la tensió emotiva, a causa segurament d'una manca d'assaigs, va ésser prou clara per copsar els valors i les qualitats de l'obra.

Quant a la *Simfonia núm. 1* de Schumann, l'Orquestra també en va oferir una lectura ben plausible, tot contribuint a remarcar la dinàmica sol·licitada per Antoni Ros Marbà.

Per últim i per la seva banda, el *Concert núm. 3* de Prokófiev, prescindint d'una certa tendència al melodramatisme en l'execució d'Alba Ventura, que afortunadament no desvirtuà el contingut lluminós de l'obra, la qual, malgrat la distància extrema que suposa un desenvolupament virtuosístic que té com a precedents Rakhmàninov i Scriabin, sembla endinsar-se en atmosferes de simplicitat gairebé mozartiana. Amb tot, la versió va entusiasmar el públic de l'Auditori.

La recuperació d'una òpera i la pèrdua d'un prohom

Il Telemaco nell'isola di Calipso, de Ferran Sor (llibret de Capece). Assumpta Mateu, Rosa Mateu, Salvador Parrón, Albert Montserrat.

Tassarba, d'Enric Morera (llibret de J. Vallmitjana). Orquestra Simfònica del Vallès. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Rosa Mateu, Montserrat Torruella, Salvador Carbó, Albert Montserrat. Dir.: Joan Lluís Moraleda. Versió de concert. Teatre dels Pares Salesians (Sabadell). 24 de novembre de 2000.

Per ROBERTO BENITO

Amb l'emoció a flor de pell i una butaca buida, la Junta Directiva de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell llegia abans de començar el concert un comunicat en què es recordava la figura d'Ernest Lluch, assassinat per ETA dos dies abans. Aquest catèdric d'Economia de la Universitat de Barcelona, gran humanista i afeccionat a la música, especialment a la lírica, es va unir fa anys al pare Codina i al compositor i director Joan Lluís Moraleda en la tasca de recuperar la partitura de la que es considera l'única obra de Sor per a l'escena. El fruit d'aquest treball va ser la recomposició de diverses fonts esparses en diversos arxius (monestir de Montserrat, Orfeó Català, Museu del Vi de Vilafranca i Biblioteca de Catalunya) en una partitura que es va executar per segona vegada en la història al Festival de Torroella de Montgrí el 1997, dos-cents anys després de la seva estrena a Barcelona el 1797. Recentment se n'ha comercialitzat un enregistrament en disc compacte (Edicions Albert Moraleda, 1999), amb notes i traducció del text al català del mateix Lluch.

En el seu interès d'incloure òperes de compositors catalans, els Amics de l'Òpera de Sabadell van programar dues òperes en concert: la ja esmentada de Ferran Sor i l'òpera en un acte *Tassarba*, d'Enric Morera, de qui ja fa temps la mateixa agrupació va posar en escena *La Fada*.

L'òpera de Sor va sorprendre per la inspiració i les dificultats tècniques vocals d'una estètica classicista de la millor escola, per bé que a la versió que se'n va mostrar no vam poder copsar sinó una selecció de l'obra original, ja que hi faltava el fil conductor dels recitatius. Entre els cantants, tots ells joves valors lliurats amb entusiasme a la difusió d'aquest repertori, van sobresortir les intervencions d'A. Mateu (Calipso), amb un domi-

ni de l'ornamentació i un virtuosisme al servei de l'expressió i del text excel·lents; la soprano R. Mateu (Eucaris), que va destacar per la maduresa en la interpretació d'un paper que l'acompanya des de la reestrena a Torroella i en l'enregistrament posterior; el tenor S. Parrón (Telemaco), que va salvar la seva difícil part malgrat els problemes en el registre agut, i Albert Montserrat (Mentore), amb una veu noble, amb seguretat en tots els registres i amb una gran expressivitat en el dir del text.

Passats vuitanta-quatre anys de l'estrena al Gran Teatre del Liceu (1916) arribava a Sabadell -després d'un primer concert al Festival de Torroella de Montgrí d'aquest estiu- l'òpera *Tassarba*, del compositor modernista Enric Morera, deixeble d'Albeniz i Pedrell. *Tassarba* ocupa el número set de les nou òperes que Morera va dedicar a la música escènica. La partitura, tot i ser breu, presenta situacions dramàtiques variades i barreja les influències d'harmonies wagnerianes amb melodies inspirades en el folklore, com la cançó andalusa interpretada magníficament per R. Mateu (*Tassarba*) o la introducció de la gitana Esperança en la veu de M. Torruella. Cal remarcar novament el baríton A. Montserrat per la línia de cant en el seu doble paper (Garota i Bacedají). També va destacar el tenor S. Carbó (Gerivel), tot i tenir algunes dificultats per poder traspasar l'orquestra, amb una veu que a vegades va resultar opaca.

Finalment, hem de fer rellevant la feina de l'Orquestra Simfònica del Vallès, tant en la versió de cambra per a l'òpera de Sor com en la seva totalitat pel que fa a la partitura nacionalista de Morera, tot i que va sobresortir més la precisió i ductilitat de la secció de vent que no pas la de corda. No obstant això, el conjunt va ser portat a bon port per la direcció de J. Ll. Moraleda, a qui animem en el seu afany de recuperar més obres del patrimoni musical català.

DILLUNS, 15 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra de corda en la m.

Ronald Brautigam, piano. Nova Sinfonietta d'Amsterdam. Dir.: Lev Markiz. (32 m).

VIVALDI: Concert op. 3 n. 8 (transcripció per a quartet de flautes).

Quartet de flautes de bec de Flan-des. (9 m).

ROSSINI: La Cenerentola, obertura.

Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

KARLOWICZ: "Cançons de sempre", poema simfònic. ("Cançó d'eterna anyorança", "Cançó de l'amor i la mort" i "Cançó de plenitud")

Filharmonia Pomorska. Dir.: Takao Ukigaya. (23 m).

BEETHOVEN: Trio per a vent, op. 87.

Ricercar Academy. (19 m).

SAINT-SAËNS: Simfonia en Fa M "Urbs Roma".

Orquestra Nacional de l'ORTE. Dir.: Jean Martinon. (41 m).

SAKAMOTO: "Grief" ("Pena").

D.J. Spooky, David Torn, Rui-chi Sakamoto, "The Orchestra".

Dir.: Fuminori-Marō Shinozaki. (18 m).

ALBENIZ: "Málaga", "Jerez" i "E-ritaña", quart llibre de la suite Ibèria.

Rafael Orozco, piano. (26 m).

GAGLIANO / BATI / GUAMI: Missa a doble cor, interpretada en el casament d'Enric IV i Maria de Medicis.

Thierry Pettau, baríton. (27 m).

STRAVINSKI: Elegia.

Isabelle van Keulen, violí. (4 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA D'ESCENA DE HENRY PURCELL

Don Quixote.

James Bowman, contratenor. David Thomas, baix. Judith Nelson, Emma Kirkby, sopranos.

Martin Hill, tenor. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (39 m).

14:00 CLASSICS DEL SEGLE XX

HONEGGER: Le chant de Nigamon.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Munch. (10 m).

XOSTAKOVITX: 24 preludis, op. 34.

Tatiana Nikolaeva, piano. (37 m).

POULENC: Salve Regina.

Cor del St. John's College de Cambridge. Dir.: George Guest. (4 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de la Parròquia de Sant Martí de Talarn

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'agost de 1996 a la Parròquia de Sant Martí de Talarn. CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA. Obres de CORREA DE ARAUXO, KERLL i CABANILLES.

Josep Vicent Giner, orgue. (55 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

BACH, J. Ch. F.: "Wachet auf, ruft uns die Stimme" (Desperteu-vos, ens crida la veu), motet.

Gächinger Kantorei de Stuttgart. Cor de Cambra de la Universitat d'Indiana. Bach-Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (17 m).

BRITTEN: A Hymn to St. Columba.

Andrew Lumsden, orgue. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (2 m).

BRUCKNER: Tota pulchra es, Maria, motet per a tenor i cor a quatre veus.

Richard Holm, tenor. Cor de la Ràdio de Baviera. (5 m).

BRUCKNER: Ecce sacerdos magnus, motet.

Corydon singers. Chambers, Gough i Kelly, trombons. Thomas Trotter, orgue. Dir.: Matthew Best. (6 m).

MENDELSSOHN: Hora est, antifona i responsori.

Gächinger Kantorei de Stuttgart. Bach-Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (9 m).

KODALY: "Esti Dal" (Cançó de la tarda) i "Turot eszik a cigany" (Els gitans mengen formatge blanc).

Cor de Cambra de Pecs. Dir.: Aurél Tillai. (4 m).

TORMIS: Rana nedmine.

Jove Cor Mundial. Dir.: Tónu Kaljuste. (9 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83.

Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de gener del 2001 a l'Auditori de Barcelona. Temporada OBC 2000/2001.

STRAUSS, J.: Sang Vienesa, obertura. El baró gitano. Tres pol-

kas: Trisch-Trasch Polka; Pizzicato Polka; Bauern Polka. LE-

HAR: Friederike. STRAUSS, J.: Furioso Polka; Seufzer Galopp.

Cinc cançons populars vieneses. Roses del Sud, vals. KALMAN:

La princesa de les Czaras. STRAUSS, J.: Marxa Radetzky.

Perpetuum mobile. Martina Serafin. Thomas Sig-

wald. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catal-

unya. Dir.: Franz-Paul Decker. 23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré. 23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Cella-

ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repeti-

ció del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTÒGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns,

Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repeti-

ció dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Di-

vendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 16 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1043.

Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (11 m).

ZINGARELLI: "Entra l'uomo all'orchè nasce" (Des que l'home neix, l'home entra) i "Confusa, smarrita, spiegarti vorrei" (Per-

duda i confosa, vull explicar-te), dues àries dels "Sis duets de cam-

bra". Roberta Invernizzi, soprano.

Francesco Caramiello, piano-forte. (3 m).

STRAUSS, R.: Mort i transfiguració, poema simfònic.

Orquestra Filarmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (26 m).

XOSTAKOVITX: Concertinó per a dos pianos, op. 94.

Seta Tanyel i Jeremy Brown. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: Sonata per a violí i continu n. 4, F XIII 53, RV 755.

Fabio Biondi. Rinaldo Alessandrini. Maurizio Naddeo. Paolo

Pandolfo. Rolf Lislevand. (12 m).

CIURLIONIS: "El mar", poema simfònic.

Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Juozas Domarkas. (27 m).

TELEMANN: Simfonia en Fa major per a cornet, trombona, vio-

la de gamba, flauta dolça, violí, oboè, viola i baix continu.

Conjunt barroc de Leipzig. Conjunt d'instruments de vent del

Collegium de Leipzig. (7 m).

ELGAR: Variacions Enigma op. 36.

Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Leonard Bernstein. (38 m).

CANÇONS POPULARS RUSSES

"Vasta estepa", "En el bosc ombrívol", "En la profunditat de la taiga salvatge", "Tinc un peix d'or" i "Una lluna clara brilla".

Cor Acadèmic Rus Svehnikov. Dir.: Evgueny Tytiansko. (18 m).

BYRD: Fantasia en Sol.

Ursula Duetschler, clavicèmbal. (7 m).

MOZART: Quintet de corda, KV 516.

Arthur Grumiaux. Arpad Gérecz. Georges Janzer. Max Le-

sueur. Eva Czako. (33 m).

CHABRIER: "España", rapsòdia per a orquestra.

Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (6 m).

STÖEFFKEN: Suite en sol major per a viola.

Jonathan Dunford, baix de viola. (10 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA D'ESCENA DE HENRY PURCELL

Bonduca or The British Heroine.

Paul Elliott, Alan Byres, Martyn Hill i Peter Bamber, tenors.

Elisabeth Lane, Prudence Lloyd, Judith Nelson, sopranos.

James Bowman, contratenor. Christopher Keyte, baix. The Academy of Ancient Music. Dir.: Chris-

topher Hogwood. (26 m).

Oroonoko.

Emma Kirkby, Judith Nelson, sopranos. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher

Hogwood. (3 m).

Pausanius.

Judith Nelson, soprano. Rogers Covey-Crump, tenor. The Academy of Ancient Music. Dir.: Chris-

topher Hogwood. (6 m).

The Rival Sisters or The Violence of Love.

Judith Nelson, soprano. Martyn Hill, tenor. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher

Hogwood. (9 m).

The Mock Marriage.

Judith Nelson, soprano. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (5 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS

BARBIERI: El barberillo de Lavapiés, sarsuela en tres actes.

María Bayo, Lola Casariego, Manuel Lanza, José A. Sempere, Stefan Palatchi, Joan Pons, Cors Polifònic Universitari de La Laguna i Reyes Bartlet. Rondalla de Tenerife. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (67 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

PROVENÇA: "Lei pastourèu", "Vènes lèu vèire la pièucello", "Li a proun de gènt".

The Terra Nova Consort. (9 m).

TIBET: Lamrim Dundu. (12 m).

ÀFRICA: "Gomba", de Mali.

Ami Koita. (5 m).

PERÚ: Carnaval de tinkuy 1.

Puka chaki wallata. Añu niwu de lawata. Carnaval de tinky 2.

Indígens de la comunitat de Cuzco. (14 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarra.

19:00 Joves Intèrprets

GRIEG: Suite Holberg, op. 40.

Camerata XXI. (22 m).

FRANÇAIX: Petit Quatuor.

Quartet de saxòfons Afrodisax.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana.

EL PRIMER PALAU

(V Temporada). (8 m).

MOZART: Concert per oboè i orquestra, KV 271k.

José Luis Larraburu, oboè. Orquestra de Cambra Gonzal Comellas. Dir.: Joan Lluís Moraleda.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 25 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana dins el cicle PRIMER PALAU. (22 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

STRAUSS, R.: Quatre últims lieder.

Eva Marton. Orquestra Simfònica de Toronto. Dir.: Andrew Davis. (18 m).

DVORAK: El colom del bosc, poema simfònic op. 110.

Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (20 m).

MOMPOU: Música callada, quatern I.

José Colom, piano. (17 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 17 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

GEMINIANI: Concerto grosso n. 4 en Fa M (a partir de les sonates per a violí op. 5 de Corelli).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Andrew Manze. (10 m).

REGGER: Dotze Valsos-Caprici, per a piano a quatre mans, op. 9.

Yaara Tal, Andreas Groethuyzen, piano a quatre mans. (19 m).

ELLINGTON: Harlem, orquestrada per Luther Henderson.

John Barclay, trompeta. Mark Goodchild, contrabaix. Simon Gardner, trompeta. Orquestra Simfònica de la ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (14 m).

STENHAMMAR: Dos lieder: "La noia que havia trobat l'amant" op. 4b n. 1, "Adagio" op. 20 n. 5.

Barbara Bonney, soprano. Antonio Pappano, piano. (8 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

CARESANA: "La Tarantella", a 5 veus i instruments.

Capella della Pietà de Turchini. Dir.: Antonio Florio. (18 m).

SORS: Gran Sonata op. 25.

Adam Holzman, guitarra. (26 m).

FALLA: "Noches en los jardines de España", impressions per a piano i orquestra.

Aldo Ciccolini, piano. Orquestra Nacional de la Radio Francesa. Dir.: Ernesto Halffter. (28 m).

BACH: Obertura (Suite) n. 4 en Re M., BWV 1069.

Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. (24 m).

HAYDN: Simfonia n. 51.

Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (23 m).

BLOCH: Suite hebreaica per a viola i piano.

Paul Cortese, viola. Michel Wagemans, piano. (14 m).

CHOPIN: Sonata per a piano n. 2, op. 35.

Vladimir Ashkenazy, piano. (25 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 1, KV 16.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (13 m).

Simfonia n. 4, KV 19.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (9 m).

Simfonia en Fa M, KV 19a.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (14 m).

Simfonia n. 5, KV 22.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7 m).

Simfonia en Re M, KV 32.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (5 m).

Simfonia en Do M, KV 35.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (5 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

ESPLA: Tempo di sonata.

Ignacio Rodes, guitarra. (12 m).

TORRANDELL: Sonata per a violoncel i piano, op. 21.

Roger Loewenguth, violoncel. Joan Moll, piano. (26 m).

CAPLLONCH: Träumerei.

Esther Vives, piano. (7 m).

GARRETA: Pastoral.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (11 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

GASULL: El Califa enamorat.

Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (7 m).

VICIANA: "Lorca", fantasia musical sobre poemes de Federico García Lorca per a baríton, violí, piano i rapsoda.

Paco Viciana, piano. Josep Maria Sagar, baríton. Victòria Hernández, violí. Santi Falcon, rapsoda. (33 m).

HOMS: Variacions sobre un tema popular català.

Jordi Masó, piano. (11 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarra.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentat per Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

PAGANINI: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 6.

Ilya Gringolts, violí. Orquestra Simfònica de Lahti. Dir.: Osmo Vänskä. (36 m).

GRANADOS: El pelele.

Joaquín Achúcarro, piano. (4 m).

BACH/GOUNOD: Ave Maria (arranjament per a violoncel i piano).

Mischa Maiski, violoncel. Pavel Gililov, piano. (5 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 18 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

HANDEL: "Arribada de la Reina de Saba", de l'acte tercer de l'òratori "Solomon".

Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (3 m).

DA MOTTA: Balada per a piano sol, op. 16.

Artur Pizarro, piano. (9 m).

ARENSKI: Variacions sobre un tema de Txaikovski, op. 35a.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Barbirolli. (15 m).

BACH, J. Ch.: Quartet per a flauta travessera, violí, viola i violoncel.

Components del Chursächsische Capelle Leipzig. (13 m).

GRIEG: Concert obertura "A la tardor", op. 11.

Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Thomas Beecham. (11 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

SALIERI: Concert per a flauta, oboè i orquestra.

Clementine Hoogendoorn, flauta. **Pietro Borgonovo,** oboè. **I Solisti Veneti.** Dir.: Claudio Scimone. (19 m).

SAMMARTINI, G.: Concerto grosso n. 8.

Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (11 m).

BACH / LISZT: Fantasia i Fuga en sol m., BWV 542. Transcripció per a piano de Franz Liszt. **Mac McClure,** piano. (13 m).

BENCINI: "Kyrie", "Glòria", "Credo", "Sanctus" i "Agnus Dei" de la Missa de Oliveira.

A sei voci. (27 m).

SIBELIUS: Les Océanides, poema simfònic op. 73.

Orquestra Simfònica de la ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle (11 m).

BROTONS: Phaedo, op. 54.

Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (18 m).

LASSUS: "Susanne ung jour", per a llaut.

Stephen Stubbs, llaut. (6 m).

HANDEL: Concert per a orgue op. 4 n. 1, HWV 289.

Herbert Tachezi. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14 m).

BORODIN: Simfonia n. 2.

Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Valery Gergiev. (31 m).

LEHAR: Obertura de "La Viuda alegre".

Orquestra Nacional Filharmònica. Dir.: Richard Bonyngue. (8 m).

13:00 GRANS INTEGRALS LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Re M, KV 38.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (3 m).

Simfonia en Fa M KV 42a (K 76).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (15 m).

Simfonia n. 6, KV 43.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (17 m).

Simfonia n. 7, KV 45.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (12 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

"Purcell: òperes i semiòperes"

Acte II de l'òpera en cinc actes "The Fairy Queen".

Wynford Evans, Martin Evans, Martyn Hill, Stephen Varcoe, Judith Nelson, Jennifer Smith, Timothy Penrose, Stephen Varcoe

Cor Monteverdi, English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (22 m).

Acte III de la semi-òpera "King Arthur".

Elisabeth Priday, Stephen Varcoe, Cor Monteverdi, English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (16 m).

Acte III de l'òpera en tres actes "Dido i Eneas".

Véronique Gens, Nathan Berg, Sophie Marin-Degor, Claire Brua.

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

Antoni Ros-Marbà

MOMPOU: El Combat del somni, orquestrat per Ros Marbà.

Victòria dels Angels, soprano. Orquestra de Concerts Lamoureux.

Dir.: Antoni Ros-Marbà. (10 m).

MOZART: "Madamina", de l'òpera Don Giovanni.

Joan Pons, baríton. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Antoni Ros Marbà. (6 m).

SERRA: La presó de Lleida, poema simfònic per a dues cobles i timbales.

Cobla Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (11 m).

BERNSTEIN: "Tonight" i "Maria", de West Side Story.

Josep Carreras. Orquestra de cambra anglesa. Dir.: Antoni Ros Marbà. (6 m).

VIVALDI: Invicti Bellate, motet.

Teresa Berganza, contralt. Orquestra de cambra anglesa. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (12 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oïents.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

STRAVINSKI: Simfonia dels Salmes.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (20 m).

BEETHOVEN: Sextet per a dos clarinets, dos fagots i dues trompes, op. 71.

Mozzafiato. Dir.: Charles Neidich. (19 m).

GINASTERA: La canción del olvido.

Marc Grauwels, flauta. **Ives Storms,** guitarra. (5 m).

21:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dime-

crs, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 Joves Intèrprets

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecrs, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecrs, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 19 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

MUFFAT: Suite IV "Impatience" del segon volum del recull Florilegium.

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (11 m).

MILHAUD: Quatre visages, per a viola i piano, op. 238.

Wolfram Christ, viola. **Ivan Klansky,** piano. (9 m).

SCHUBERT: Simfonia n. 3, D 200.

Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (24 m).

DVORAK: Ària de Rusalka.

Lucia Popp, soprano. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Leonard Slatkin. (6 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

DEBUSSY: El fill pròdig.

Jessye Norman, Josep Carreras, Dietrich Fischer-Dieskau. Cor i Orquestra de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gary Bertini. (35 m).

VITALI: Sonata da chiesa op. 2, n. 12.

Ensemble Aurora. (6 m).

RAKHMANINOV: Danses simfòniques per a dos pianos, op. 45.

Howard Shelley i Hilary Macnamera. (32 m).

PAGANINI: Variacions sobre Nel cor più non mi sento.

Mihai Craioveanu, violí. (14 m).

BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 9 en Si b, G 482.

I Musici de Montreal. Solista i director: Yuli Turovsky. (22 m).

LAMOTE DE GRIGNON, R.: "Preludis a l'amie absent".

Jordi Masó, piano. (15 m).

BACH: "Herz und Mund und Tat uns Leben" (El cor, la boca, l'acció i la vida), cantata BWV 147.

Ursula Buckel, Hertha Töpfer, John van Kesteren, Kieth Engen. Cor i Orquestra Bach de Munic. Dir.: Karl Richter. (33 m).

CHAMINADE: Sous la masque, op. 116.

Eric Parkin, piano. (3 m).

13:00 GRANS INTEGRALS LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Si b M, KV 45b (A214).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (14 m).

MOZART: Simfonia en Re M, KV 46a.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (6 m).

MOZART: Simfonia n. 8, KV 48.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (15 m).

MOZART: Simfonia en Re M, KV 62a.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (18 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

CAPÓ: Missa in Honorem Sancti Caietani Thienaei.

Bartomeu Manresa, orgue. Capella Teatina. Els Solistes de Mallorca. Dir.: Agustí Aguiló. (19 m).

DVORAK: Tres peces sacres, op. 19.

Drahomira Drobková, Richard Novák. Cor Filharmònic Txec.

Josef Ksica, orgue. Dir.: Lubomír Mátl. (9 m).

STRAVINSKI: Abrahams Isaac, balada sacra per a baríton i orquestra de cambra.

Dietrich Fischer-Dieskau. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gary Bertini. (12 m).

CHARPENTIER: Pour la seconde fois que le Saint Sacrement vient au mesme reposoir H. 372.

Solistes vocals. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (10 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

BROTONS: Les Quatre Estacions.

Cor de Cambra de la Universitat de l'Estat de Portland. Dir.: Bruce Browne. (15 m).

LAUBA: "Dream in bar", per a saxo i percussió.

Marie-Bernadette Charrier, saxo. **Philippe Valentine,** percussió. (15 m).

IBARRONDO: "Irrintz".

Orquestra Simfònica d'Euskadi. Dir.: Juanjo Mena. (20 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oïents.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

Els concerts per a piano de W. A. Mozart

Concert per a piano i orquestra n. 19, KV 459.

Rudolf Serkin. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (28 m).

Concert per a piano i orquestra n. 20, KV 466.

Evgeny Kissin. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladímir Spivakov. (32 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

SAINT-SAËNS: "Mon cœur s'ouvre à ta voix", duet de l'òpera en tres actes Samson et Dalila.

Christa Ludwig, James King, Bernd Weikl, Alexander Malta, Richard Kogel. Cors de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Giuseppe Patané. (9 m).

MORERA: Les fulles seques. La Principal de la Bisbal. (3 m).

VILLA-LOBOS: Suite popular brasilera. Julian Bream, guitarra. (18 m).

MOZART: Regina Coeli, KV 108. Emma Kirkby. Cor de nois de la Catedral de Westminster. Cor i Orquestra de l'Academy of Ancient Music. Dir.: C. Hogwood. (14 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED

Emès dissabte passat.

2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 20 DE GENER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA

MARTÍNEZ COMÍN: Canigó, música per a la dramatització del poema de Jacint Verdaguer, per a rapsodes, veu, arpa, percussió i cobla.

Joan Borràs i Enric Pous, rapsodes. Nina, veu. Magdalena Barrera, arpa. Santi Molas, percussió. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (24 m).

CARRETERO: "La flor de Catalunya" i "Que bonica ets Pineda", sardanes.

Cobla La Selvatana. (7 m).

PEÑA: Roselles de maig, per a tenora i piano.

Enric Ortí, tenora. Jordi Vilaprinyó, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 20 d'octubre del 2000 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. (7 m).

MORALEDA: "Tirant lo Blanc", poema cavalleresc per a cobla.

Cobla Montgrins. (15 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

"Georg Friedrich Händel"

Música aquàtica.

La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (45 m).

Música per als Reials Focs Artificials.

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical.

Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada.

Guió i presentació de Joan Vives. Repetició del programa emès dijous passat.

19:00 CICLE DE LIED

BRITTEN: Les il·luminacions, op. 18.

Peter Pears, tenor. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Benjamin Britten. (23 m).

LISZT: "Oh! quand je dors" (Oh! quan dormo), lied amb text de Victor Hugo.

Angela Gheorghiu, soprano. Malcolm Martineau, piano. (5 m).

STRAUSS, R.: Noies flors, lieder op. 22.

Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (10 m).

BRAHMS: Cinc lieder, op. 94.

Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton.

Daniel Barenboim, piano. (13 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

ELGAR: The Kingdom, oratori. Yvonne Kenny, soprano. Alfreda Hodgson, contralt. Christopher Gillett, tenor. Benjamin Luxon, baix. Cor i Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (99 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 21 DE GENER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

HAYDN: Trio amb piano Hob. XV:27.

András Schiff, piano. Yuuko Shiokawa, violí. Boris Pergamenschikow, violoncel. (18 m).

BEETHOVEN: Trio amb piano, op. 70 n. 2.

Trio Zingara. (30 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

CONCERT FINAL DEL CONCURS INTERNACIONAL DE CANT "FRANCESC VIÑAS"

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. Integral Miklós Rózsa.

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 22 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

PLA, M.: Concert per a flauta i orquestra en Si b M, V 2.

Claudi Arimany, flauta. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: José Luis García. (16 m).

VIVALDI: Sonata per a violí i baix continu, op. 2 n. 10, RV 21. Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí. (9 m).

VERDI: "Ce jour hereux est plein d'allegresse!", cor de l'acte III de "Don Carlo".

Cor i Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (8 m).

CHABRIER: Havanera.

Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (4 m).

CHOPIN: Mazurca en la m (à Emile Gaillard).

Vladimir Ashkenazy, piano. (3 m).

CORELLI: Concerto grosso, op. 6 n. 7.

L'Europa Galante. Dir.: Fabio Biondi. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

CÁRCERES: "La trulla", ensalada a 4.

Montserrat Figueras, soprano. Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (29 m).

SCHUBERT: Sonata n. 17 [19] op. 53, D. 850.

Alain, Planès, piano. (43 m).

CIMAROSA: Il maestro di cappella, intermezzo.

József Gregor, baix. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: Tamás Pál. (20 m).

VILLA-LOBOS: Quintet en forma de chòros per a flauta, oboè, clarinet, trompa i fagot.

Carlos Rato. Bras Limonge. José Botelho. Sdenek Svab i Airtón Barbosa. (10 m).

BACH: Concert per a dos pianos i orquestra de corda, BWV 1061.

Michel Beroffi Jean-Philippe Collard. Ensemble Orchestral de París. Dir.: Jean-Pierre Wallez. (19 m).

TXAIKOVSKI: Serenata per a corda op. 48.

Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Evgeni Mravinsky. (29 m).

BARTOK: Rapsòdia per a violí i orquestra n. 1.

Dénes Kovács. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: János Ferencsik. (9 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 9, KV 73.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (12 m).

Simfonia en Re M, KV 731 (KV 81).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (11 m).

Simfonia en Re M, KV 73m (KV 97).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (11 m).

Simfonia en Re M, KV 73n (KV 95).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (13 m).

14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

WALTON: Concert per a viola i orquestra.

Yuri Bashmet, viola. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (26 m).

MILHAUD: Scaramouche. Philippe Corre i Edouard Exerjean, duo de pianos. (9 m).

KHATXATURIAN: Mascarada, suite.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA**

Orgue de la Catedral de Castelló d'Empúries.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 d'abril de 1989 a la Catedral de Castelló d'Empúries. Obres de CABANILLES, CLÉRAMBAULT i COUPERIN.

Josep Mª Mas i Bonet, orgue. (53 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

SCHUBERT: Ständchen D. 920. Birgit Remmert, contralt. Cor de cambra RIAS. Dir.: Marcus Creed. (6 m).

JANACEK: Cançons de Hradcany.

Cor de Cambra d'Holanda. Dir.: Reinbert de Leeuw. (15 m).

BRAHMS: Cançons per a cor de dones, dues trompes i arpa, op. 17.

Cor de la NDR, Hamburg. Jan Schroeder i Hans-Ulrich Winkler, trompes. Julia Raines Hahn, arpa. Dir.: Günter Jena. (16 m).

MARTINU: Tres cançons sacres per a veus femenines i violí.

Petr Messiereur, violí. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (8 m).

SCHUBERT: "Gott in der Natur" (Déu a la natura), D. 757.

Cor Monteverdi. Malcolm Bilson, forte-piano. Dir.: John Eliot Gardiner. (6 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**20:04 AGENDA MUSICAL****20:10 REPERTORI DE CONCERT**

PROKOFIEV: Sonata per a violí i piano en Re M, op. 94a.

Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. (23 m).

BACH: Obertura (Suite) n. 3 en re M, BWV 1068.

Le Concert des Nations, La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (26 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OBC

BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90.

FAURÉ: Balada op. 19, per a piano i orquestra.

STRAUSS: Burleske, per a piano i orquestra.

Feuersnot op. 50. Escenada d'amor.

Josep M. Colom, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de gener del 2001 a l'Auditori de Barcelona. Temporada OBC 2000/2001.

23:00 AGENDA MUSICAL**23:03 JAZZ DE NIT**

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTÒGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 23 DE GENER DEL 2001**7:08 PRIMER TEMPS**

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**9:06 REPERTORI DE CONCERT**

ROSSINI: Obertura de l'òpera "El senyor Bruschino".

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Adam Fischer. (4 m).

MOZART: Missa de la Coronació, KV 317.

Joan Rodgers, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Josef Protschka, tenor. László Polgar, baix. Cor Arnold Schönberg. Choralschola der Wiener Hofburgkapelle. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (26 m).

BRAHMS: Sonata per a viola i piano op. 120 n. 2.

Yuri Bashmet, viola. Mikhail Muntyan, piano. (20 m).

10:00 AGENDA MUSICAL**10:03 CAPSA DE MÚSICA**

SALVATORE: Cançó francesa primera del setè to natural, cançó francesa segona del novè to natural i cançó francesa tercera del primer to invertit.

Fabio Bonizzoni, clavicèmbal. (10 m).

FRANCK: Simfonia en re m.

Orquestra de París. Dir.: H. von Karajan. (43 m).

CASTIL-BLAZE: Sextet de vent n. 1.

Mozzafiato. (18 m).

CALDARA: Stabat Mater. Gillian Fisher, soprano. Caroline Trevor, contralt. Ian Partridge, tenor. Michael George, baix. The Sixteen. The Sixteen Orchestra. Dir.: Harry Christophers. (17 m).

BIZET: Els cants del Rhin. Setrak, piano. (21 m).

KODALY: Danses populars romaneses, Sz 68.

Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (6 m).

GRIEG: Bergliot, op. 42.

Rut Tellefsen, narrador. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (17 m).

BRITTEN: Variacions sobre un tema de Frank Bridge, op. 10.

Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Benjamin Britten. (26 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I LES OBER- TURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 11, KV 73q (KV 84). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (9 m).

Simfonia n. 10, KV 74.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (8 m).

Simfonia en Re M, KV 74a (KV 87).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (6 m).

Simfonia en Re m, KV 74c.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (4 m).

Simfonia n. 42, KV 75.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14 m).

Simfonia n. 12, KV 75b.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (17 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS

DONIZETTI: Primer acte de la tragèdia lírica en dos actes "Anna Bolena".

Hyejin Kim. Arutjun Kotchinian. Rosa Mateu. Lluís Vilamajó. Marisa Martins. Lluís Ramon Sales. Carles Cosías. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Federico García Vigil. (53 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

XINA: Ta pa pan.

Li Pei-YUEN. Lai Siu-HONG. Liang Tsai-PING. (6 m).

ZAIRE: Músiques urbanes a Kinshasa.

Orquestra Sankai. (14 m).

MADAGASCAR: Músiques de joc i de divertiment.

Cítanes. (20 m).

TUNÍSIA: Festes Saharianes (música dels nòmades del desert). (10 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 Joves Intèrprets

GUINOVART: "Introducció i cor inicial", "La malvolença embruta la neu verge...", "Plany del nen orfe", "Al cor profund de l'ave-tosa...", "Plany de la noia violada", extractes de la cantata Fills del Segle.

Marta Clariana, soprano. Cori Casanova, mezzo. Joan Cabero, tenor. Jordi Ricart, baríton. Corals Juvenils de Catalunya. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Salvador Brotons. (31 m).

LISZT: Després d'una lectura de Dante.

Lluís Salvà Rodríguez, piano. Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 4 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana. PRIMER PALAU (V Temporada). (17 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**20:04 AGENDA MUSICAL****20:10 REPERTORI DE CONCERT**

VERDI: "Come in quest'ora bruna", ària de l'òpera Simon Boccanegra.

Renée Fleming. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Charles Mackerras. (6 m).

BARRIOS MANGORÉ: Julia Florida.

Nobert Kraft, guitarra. (4 m).

MENDELSSOHN: Simfonia n. 4, Op. 90. "Italiana".

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: John Eliot Gardiner. (28 m).

VIVALDI: Concert per a violí i violoncel, RV 547.

Fabio Biondi, violí i direcció. Maurizio Naddeo, violoncel. L'Europa Galante. (9 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

23:00 AGENDA MUSICAL**23:03 JAZZ DE NIT**

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ**3:30 REPERTORI DE CONCERT**

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns,

Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 24 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

HAYDN: Simfonia n. 44 "Fúnebre".

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21 m).

MILÀ: Tres havaneres, op. 48, op. 52 i op. 53.

Leonora Milà, piano. (8 m).

HANDEL: "Ombra mai fu" de l'òpera Xerxes (Arranjament de Neville Marriner).

Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (5 m).

BEETHOVEN: Cançons irlandeses.

Julie Kaufmann, soprano. Neues Münchner Klaviertrio. (17 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

PONCE: Tema, Variacions i Fuga de "Folies d'Espagne".

Andrés Segovia, guitarra. (15 m).

MUSSORGSKI: "Quadres d'uns exposició", per a piano.

Jordi Camell, piano. (36 m).

LISZT: Mazeppa, poema simfònic.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Zubin Mehta. (17 m).

BENDA, F.: Concert per a flauta i orquestra en mi m.

Jean-Pierre Rampal. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: J-P. Wallez. (22 m).

GADE: Simfonia n. 1, op. 5.

Collegium Musicum, Copenhagen. Dir.: Michael Schonwandt. (36 m).

MEYERBEER: Fantasia per a clarinet i quartet de corda.

Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (9 m).

CORELLI: Concerto grosso, op. 6 n. 8.

Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wuhrmann. (15 m).

VERDI: I vesperi sicilian. Obertura.

National Philharmonic Orchestra. Dir.: Riccardo Chailly. (9 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Re M, KV 111a (KV 120).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7 m).

Simfonia en Do M, KV 111b (KV 96).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (13 m).

Simfonia n. 13, KV 112.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (16 m).

Simfonia n. 14, KV 114.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (16 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

LAMOTE DE GRIGNON, R.: Goya, 6 peces desagradables per a 10 solistes.

Barcino Ensemble. Dir.: Adolf Pla. (21 m).

PALAU: Divertimento.

Jove Orquestra de la Comunitat Valenciana. Dir.: Henrie Adams. (21 m).

MORERA: Melangia.

Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

WORT: "Impressions pictòriques".

Quim Bonal Sarró, piano. (14 m).

BOFILL: Studio per pianoforte n. 1 i n. 3.

Liliana Maffiotte, piano. (9 m).

CODINA: Oda a Salvador Dalí, per a orquestra de corda, percussió, guitarra i narrador (sobre poemes de García Lorca).

Joan Furió, guitarra. Josep M. Monegal. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll.

Enregistrament fet per Catalunya Música el 26 d'octubre de 1990, al Museu Dalí de Figueres. (15 m).

CASABLANCAS: Petita Música Nocturna (1992).

Grup Enigma. (9 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentat per Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

SCHUMANN: Sonata per a piano n. 3, op. 14 "Concert sense orquestra".

Edith Picht-Axenfeld. (32 m).

GEMINIANI: Concert n. 12 en re m, "Follia".

The Academy of Ancient Music. Dir.: Andrew Manze. (11 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOS, 25 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

GRAUN: Concert per a oboè, corda i continu.

Heinz Holliger, oboè. Camerata de Berna. Dir.: Alexander van Wijnkoop. (21 m).

WAGNER: "Soll ich lauschen" (Ho he de sentir?), duet de l'acte segon de l'òpera Tristany i Isolda.

Deborah Voigt, soprano. Plácido Domingo, tenor. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Antonio Pappano. (7 m).

PUCCHINI: Crisantemi.

Quartet Bessler-Reis. (5 m).

ELLINGTON: Sophisticated Lady.

Bobby Watson, saxo. Orquestra Simfònica de la ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (5 m).

MENDELSSOHN-HENSEL: Tres lieder, op. 9.

Barbara Bonney, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (6 m).

DVORAK: Polka "Per als estudiants de Praga" op. 53 n. 1.

Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (5 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Duo n. 2, KV 424.

Bruno Pasquier, viola. Régis Pasquier, violí. (20 m).

CLERAMBAULT: Magnificat a 3 parts, C136.

Gérard Lesne, contratenor. Mark Padmore, tenor. Josep-Miquel Ramon i Monzó, baix. Il Seminario Musicale. (19 m).

VIVALDI: Concert per a piccolo, corda i baix continu, RV 445.

Dan Laurin. Bach Collegium Japan. (11 m).

SCHUMANN: Andante i variacions per a dos pianos, dos violoncel·ls i trompa, op. pòstuma.

Robert Majek. Mario Venzago, Rama Jucker. Käthi Gohl. Francesco Raselli. (23 m).

BARBER: Dover Beach, op. 3.

Thomas Hampson, baríton. John Browning, piano. Quartet de Corda Emerson. (8 m).

PARRY: Simfonia n. 3 "L'angle-sa".

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (35 m).

LALO: Concert per a violoncel en re menor.

Yo-Yo Ma, violoncel. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (27 m).

HANDEL: Concerto grosso op. 6, n. 6.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (15 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 15, KV 124.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (16 m).

Simfonia n. 16, KV 128.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (14 m).

Simfonia n. 17, KV 129.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

"Odes a la mort de Henry Purcell"

BLOW: Oda per a la mort de Mr. Henry Purcell.

René Jacobs, James Bowman, contratenors. Conjunt amb instruments originals dirigit per Gustav Leonhardt. (25 m).

MORGAN: Mr Henry Purcell's Farewell Tune, oda per la mort de Henry Purcell.

Ruth Holton, Rogers Covey-Crump, Charles Daniels, Simon Birchall. The Parley of Instruments Baroque Orchestra and Choir. Dir.: Roy Goodman. (3 m).

HALL: Yes, my Aminta, 'tis too true, oda per la mort de Henry Purcell.

Ruth Holton, Simon Birchall. Orquestra Barroca The Parley of Instruments. Dir.: Peter Holman. (12 m).

CLARKE: Come, come along for a dance and a song, oda per la mort de Henry Purcell.

Ruth Holton, Rogers Covey-Crump, Charles Daniels, Simon Birchall. The Parley of Instruments Baroque Orchestra and Choir. Dir.: Roy Goodman. (23 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

Antoni Ros-Marbà

XOSTAKOVITX: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 107.

Mischa Maisky, violoncel. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Antoni Ros-Marbà.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música a l'Auditori de Barcelona el dia 17 de març del 2000. CENTENARI JOSEPH MARIA RUERA. (26 m).

GRANADOS: "Dúo de amor en la reja", de Goyescas.

Maria Bayo, Rosario. . Ramón Vargas, Fernando. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (9 m).

RODRIGO: Zarabanda lejana. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (6 m).

GERHARD: Escena tercera de l'acte primer de l'òpera en tres actes The Duenna.

Richard Van Allan, Susannah Glanville. Chorus of Opera North. English Northern Philharmonia. Dir.: Antoni Ros Marbà. (18 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PENTAGRAMA Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

BERLIOZ: Harold a Itàlia, op. 16.

Gérard Caussé, viola. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (42 m).

21:00 A LA MANERA DE..... Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 Joves Intèrprets Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 26 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: "The Wand of Youth" (La vareta de la joventut), suite n. 2 op. 1b.

Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (18 m).

GRANADOS: Allegro de concert. Alicia de Larrocha, piano. (8 m).

FAURE: Après un rêve, (transcripció de Pau Casals).

Lluís Claret, violoncel. Violoncel·listes de Barcelona. (3 m).

TARTINI: Concerto grosso n. 5 (transcripció de la Sonata op. 1 n. 5).

Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (10 m).

SCHNITTKE: "Gratulations-rondo" (Rondó dels bons desitjos), per a violí i piano.

Gidon Kremer, violí. Christoph Eschenbach, piano. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

SPOHR: Simfonia n. 9, op. 143, "Les estacions".

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (31 m).

GESUALDO: "Moro, lasso, al mio duolo", "Se la mia morte brami" i "Beltà poichè t'assenti", del 6è llibre de madrigals a 5 veus.

Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (13 m).

BRUCH: Vuit peces per a viola, clarinet i piano, op. 83.

Nobuko Imai, Janet Hilton. Roger Vignoles. (36 m).

BEETHOVEN: Obertura Leonora n. 2, Op. 72a.

Orquestra Philharmonia. Dir.: Otto Klemperer. (14 m).

PURCELL: Suite de "The Fairy Queen".

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (49 m).

MONTSALVATGE: "Pregària a Santiago".

Josephine Fitzpatrick, viola. Mac McClure, piano. (3 m).

MUSSORGSKI: Una nit a la muntanya pelada. (Transcripció per a orquestra de Leopold Stokowski).

Cincinnati Pops Orchestra. Dir.: Erich Kunzel. (9 m).

13:00 GRANS INTEGRALS LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 18, KV 130.

Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (21 m).

Simfonia n. 19, KV 132.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (26 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA PÀRT: Missa berlina.

Christopher Bowers-Broadbent, orgue. Theatre of Voices. The Pro Arte Singers. Dir.: Paul Hillier. (23 m).

HÁNDEL: Dixit Dominus HWV 237.

Annick Massis, Magdalena Kozena, sopranos. Sara Fulgoni, contralt. Patrick Henckens, Kevin McLean-Mair, tenors. Marcos Pujol, baix. Cor de Les Musiciens du Louvre. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (31 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI Les últimes tendències de la música contemporània.

CHAN: "The Charmer" La persona de gran atractiu.

Lawrence Cherney, oboè d'amor. Conjunt de cambra. Dir.: Gary Kulesha. (13 m).

ANDERSON: "The crazed moon" (La lluna boja).

Orquestra Simfònica de la BBC de Londres. Dir.: Andrew Davis.

Enregistrament fet per Catalunya Música al Palau de la Música Catalana el dia 18 d'octubre de 1999 dins del marc del cicle "Palau 100". (12 m).

GRAUGAARD: Bone Diagram, per a dos violins, dues violes i dos violoncels.

Components del conjunt Copenhagen Classic.

Enregistrament fet per Catalunya Música al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona el dia 17 de novembre de 1997 dins del marc del quart Festival de Músiques Contemporànies. (14 m).

MELLNÄS: El caçador i la nimfa.

Sören Hermansson, trompa. Erica Goodman, arpa. (9 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 BLANC I NEGRE La música per a piano.

Els concerts per a piano de W. A. Mozart

Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467.

Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (30 m).

Concert per a piano i orquestra n. 22, KV 482.

Tatiana Nikolaeva. Orquestra de Cambra de Lituània. Dir.: Saulius Sondeckis. (38 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

LECLAIR: Sonata per a corda op. 4 n. 5.

The Purcell Quartet. (15 m).

MAHLER: Kindertotenlieder (Lieder pels infants morts).

Thomas Hampson, baríton. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (27 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED Emès dissabte passat.

2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX Emès dilluns passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 27 DE GENER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA RIBAS: "Escletxa", per a tenora, violí i piano.

Jordi Figaró, tenora. Joan Morera, violí. Maria Rosa Ribas, piano. (14 m).

TORRENTS: Instants n. 2, per a tenora, flauta i piano. Intent d'apropament a l'obra de Joan Miró.

Enrív Ortí, tenora. David Riba, flauta. Jordi Vilaprinyó, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 20 d'octubre del 2000 a l'Auditori de la Caixa de Sabadell. (13 m).

BOIX: "El mil·lenari de Mollet", "El mercat de Mollet", "Bell matí", sardanes.

Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (13 m).

BOLIART: Pedres gòtiques. Recurcut simfònic per la Barcelona antiga (estrena).

Santi Molas, percussió. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal de la Bisbal. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (14 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

"Verdi: obertures i cors"

Obertura de l'òpera "Rigoletto". Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (3 m). "Gloria all'Egitto", cor de l'òpera "Aida".

Cor i Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Lamberto Gardelli. (8 m). Obertura de l'òpera "La Forza del Destino". Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Tullio Serafin. (8 m).

"Va, pensiero, sull'ali dorate", cor dels presoners de l'òpera "Nabucco".

Cor i Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (5 m).

"Spuntato ecco il di d'esultanza", cor de l'òpera "Don Carlo".

Cor i Orquestra del Teatre alla Scala de Milà. Dir.: Claudio Abbado. (11 m).

"Patria oppressa", cor de l'òpera "Macbeth".

Cor i Orquestra del Teatre alla Scala de Milà. Dir.: Claudio Abbado. (6 m).

"Fuoco di Gioia", cor de l'òpera "Otello".

Cor i Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Lamberto Gardelli. (3 m).

"Vedi, le fosche notturne", cor de l'òpera "Il Trovatore".

Cor i Orquestra del Teatre alla Scala de Milà. Dir.: Claudio Abbado. (4 m).

Obertura de l'òpera "La Traviata".

Orquestra del Metropolitan. Dir.: James Levine. (4 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Repetició del programa emès dijous passat.

TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada 2000-2001 / "Verdi 100 anys"

MARATÓ GIUSEPPE VERDI
Recital en commemoració del centenari de la mort del compositor.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

VERDI: Requiem.

Julia Varady, soprano. Felicity Palmer, mezzo-soprano. Keith Olsen, tenor. Roberto Scanduzzi, baix. Orfeon Donostiarra. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (71 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 28 DE GENER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA
HAYDN, M.: Quintet de corda, P 108.

L'Archibudelli. (20 m).

BRAHMS: Quintet de corda n. 1, op. 88.

Gérard Caussé, viola. Quartet Hagen. (29 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

VERDI: Nabucco.

Piero Capuccilli. Plácido Domingo. Evgeny Nesterenko.

Ghena Dimitrova. Cor i Orquestra de l'Òpera de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (125 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. Integral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

"Giuseppe Verdi"

Sis romances per a veu i piano (1838)

"Non t'accostare all'urna", amb text de Jacopo Vittorelli.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (4 m).

"More, Elisa, lo stanco poeta", amb text de Tommaso Bianchi.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (3 m).

"In solitaria stanza", amb text de Jacopo Vittorelli.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (4 m).

"Nell'orror di notte oscura", amb text de Jacopo Vittorelli.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (4 m).

"Perduta ho la pace" amb text de J.W. von Goethe i Luigi Balestra.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (5 m).

"Deh, pietoso, oh Addolorata" amb text de J.W. von Goethe i Luigi Balestra.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (4 m).

Sis romances per a veu i piano (1845)

"Il tramonto", amb text de Andrea Maffei.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (4 m).

"La zingara", amb text de Manfredo Maggioni.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (2 m).

"Ad una stella", amb text de Andrea Maffei.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (3 m).

"Lo spazzacamino", amb text de Manfredo Maggioni.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (3 m).

"Il misterio", amb text de Felice Romani.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (5 m).

"Brindisi", amb text de Andrea Maffei.

Dennis O'Neill, tenor. Ingrid Suenor, piano. (2 m).

Romança (1847)

"Il poveretto", romança amb text de Manfredo Maggioni.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (3 m).

Romança (1869)

"Stornello", amb text anònim.

Margaret Price, soprano. Geoffrey Parsons, piano. (2 m).

Duets

"Già nella la notte densa", duet final de l'acte primer de l'òpera

"Otello".

Angela Gheorghiu, soprano. Roberto Alagna, tenor. Ludwig Quandt, violoncel. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (11 m).

"Nel dì della vittoria...vieni! T'affretta...or tutti sorgete", duet de l'òpera Macbeth.

Montserrat Caballé. Joan Pons. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: Carlo Felice Cillario. (10 m).

I Vespri Siciliani ("Sogno, o son desto", duet de l'òpera).

Carlo Bergonzi, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Jesús López Cobos. (10 m).

"Oh, qual pallor!...Un dià, felice...!", duet de l'òpera "La Traviata".

June Anderson, soprano. Alfredo Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (7 m).

"Signor nè principe... E il sol dell'anima" duet de l'òpera "Rigoletto".

June Anderson, soprano. Alfredo Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (8 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 29 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129.

Christophe Coin, violoncel. Orquestra dels Camps Elisis. Dir.: Philippe Herreweghe. (26 m).

SUSATO: Pavana i gallarda sobre la "Bataille".

Quartet de flautes de bec de Flandes. (3 m).

HOLST: Fugal Concerto, op. 40 n. 2.

Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (7 m).

HAYDN: Sonata per a piano en mi m, Hob. XVI: 34.

Alfred Brendel. (15 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Sonata per a violí i piano KV 306.

Sigiswald Kuijken. Luc Devos. (28 m).

STRADELLA: Simfonia d'Il Barcchegio.

Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de St. Luke. Dir.: John Nelson. (6 m).

GLAZUNOV: Simfonia n. 1, op. 5.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Neeme Järvi. (32 m).

SIBELIUS: La Dríada, op. 45 n. 1.

Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (6 m).

GOLDBERG: Concert per a clavicèmbal i orquestra en re m.

Waldemar Döling, clavicèmbal. Conjunt de Cambra Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (38 m).

TORRI: Dolce aurette.

Accademia Claudio Monteverdi de Venècia. Dir.: Ludwig Hirsch. (5 m).

FINZI: Concert per a clarinet i orquestra de corda op. 31.

Thea King, clarinet. Philharmonia Orchestra. Dir.: Alun Francis. (27 m).

LINDPAINTNER: Simfonia concertant per a quintet de vent i orquestra op. 44.

Quintet de vent Aulos. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Bernhard Güller. (18 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 20, KV 133.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28 m).

Simfonia n. 21, KV 134.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21 m).

14:00 CLASSICS DEL SEGLE XX

TAILLEFERRE: Concertino per a arpa i orquestra.

Gillian Benet, arpa. The Women's Philharmonic. Dir.: Jo Ann Falletta. (16 m).

STRAVINSKI: Quatre cançons russes.

Elena Vassilieva, soprano. Jacques Schab, piano. (4 m).

BERG: Concert de cambra per piano, violí i tretze instruments de vent.

Staaskapelle de Dresde. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (34 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de la Parròquia de Sant Pere de Berga

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juliol de 1995 a la Parròquia de Sant Pere de Berga.

CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA.

SCHUMANN: Sis estudis per a orgue, op. 56. CIVIL: Variacions sobre una cançó nadalenca.

BRUACH: Variació coral sobre un tema de Messiaen. RHEINBERGER: Sonata per a orgue n. 7, op. 127.

Montserrat Torrent, orgue. (53 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

VERDI: Ave Maria.

Cor Mundial. Dir.: Frieder Bernius, Albert McNeil. (5 m).

VERDI: Quatre peces sacres.

Cor Ernst-Senff. Sharon Sweet, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Carlo Maria Giulini. (48 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 30.

Arcadi Volodos, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 d'octubre del 2000 a l'Auditori de Barcelona. Temporada OBC 2000/2001. (41 m).

VERDI: "La seduzione".

Jaume Aragall, tenor. Gerard Claret, violí. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Enrique Ricci. (3 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de gener del 2001 a l'Auditori de Barcelona. Temporada OBC

2000/2001. TAVERNA-BECH: Les nits (estrena). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 19. BERKELEY/BRITTEN: Montjuïc. ELGAR: Variacions Enigma, op. 36.

Cristina Ortiz, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTÒGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 30 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

DVORAK: Romança per a violí i orquestra, op. 11.

Uto Ughi, violí. Philharmonia Orchestra. Dir.: Leonard Slatkin. (12 m).

BACH, J.Ch.: "Ich lasse dich nicht" (No et deixo), motet.

Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghänel. (4 m).

LISZT: L'enyor de les estepes, S 246.

Leslie Howard, piano. (2 m).

ARNOLD: Concert per a guitarra i orquestra, op. 67.

Julian Bream, guitarra. Melos Ensemble. Dir.: Malcolm Arnold. (22 m).

BARSANTI: Sonata per a flauta de bec i continu, op. 1 n. 4.

Arcadia. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

COPLAND: Preludi per a orquestra de cambra.

London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (6 m).

BRAHMS: Sonata per a piano, op. 5.

Julius Katchen, piano. (38 m).

WASSENAER: Concert n. 5 dels "Concerti Armonici" atribuïts a Pergolesi.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (9 m).

VIVALDI: Concert per a trompeta i oboè, RV 563.

Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (7 m).

POULENC: Concert per a orgue, orquestra de corda i timbals.

Maurice Duruflé. Orquestra Nacional de l'O.R.T.F. Dir.: Georges Prêtre. (23 m).

DELALANDE: Vuitena Suite (Simfonies pels sopars del Rei).

Ensemble La Symphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (27 m).

KOZELUCH: Quartet de corda op. 32 n. 2.

Quartet Stamitz. (20 m).

DONIZETTI: Música de ballet de La Favorita.

Philharmonia Orchestra. Dir.: Antonio de Almeida. (18 m).

BRITTEN: Songs from the Chinese, op. 58.

Peter Pears, tenor. Julian Bream, guitarra. (10 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Re M, KV 135.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (8 m).

Simfonia en Re M "N. 50", KV 141a (KV 131/3).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (7 m).

Simfonia n. 26, KV 161a (KV 184).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9 m).

Simfonia n. 27, KV 161b (KV 199).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (20 m).

Simfonia n. 22, KV 162.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9 m).

14:00 MOMENTS LIRICS

PENELLA: "Don Gil de Alcalá", sarsuela en 3 actes. Selecció.

Lina Huarte, Teresa Berganza, Ginés Torrano, Manuel Auseri, Antonio Campo, Carlos Munguia, Carlos S. Luque, Rafael Campos, Ana Maria Fernandez i Arturo D. Martos. oros Cantores de Madrid. Orquestra de corda Filharmonia. Dir.: Ataúlfo Argenta. (59 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

SETH: RAGUNATH: "Realm of raga".

Raga Abhogi. (19 m).

MÚSICA DE BOLÍVIA: Maraca mateo. Curacas. Cholas en Potosí.

Loş Kusiş. (11 m).

MÚSICA DE JAPÒ: Shōmyō.

Kōbodaishi Miekū. (5 m).

DANSES DEL CAIRE: Sydi Ya. Hussein El Masry. (8 m).

KURDISTAN: Aysaibê (cant d'amor).

Grup Koma Zozan. (5 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 JOVES INTERPRETS

WIENIAWSKI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 22.

Tomàs Hernández, violí. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Alfons Reverté Casas.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 11 d'octubre del 2000, al Palau de la Música Catalana.

EL PRIMER PALAU (V TEMPORADA). (24 m).

CHARLES: Übergang per a quartet de saxos.

Quartet de saxòfons Afrodisax.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana.

EL PRIMER PALAU (V Temporada). (12 m).

FRANCK: Preludi, Coral i Fuga.

Emilio González Sanz, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana.

EL PRIMER PALAU (V Temporada). (19 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 15, op. 144.

Quartet Borodin. (36 m).

TOSTI: "Vorrei morire!", "Tristezza", dues cançons.

Joan Pons, baríton. Kamal Khan, piano. (8 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns,

Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 31 DE GENER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

STRAUSS, R.: Les entremaliadures de Till Eulenspiegel (poema simfònic op. 28).

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (15 m).

BOCCHERINI: Nocturn per a dos violins, G 62 "La bona notte".

La Real Cámara. (12 m).

CHOPIN: Scherzo n. 1, op. 20. Ivo Pogorelich, piano. (8 m).

VIVALDI: Concert de cambra RV 575.

Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (11 m).

BRAHMS: Geistliches Lied (Lass dich nur nichts nicht dauren), per a cor mixt i orque, op. 30.

Cor de la NDR, Hamburg. Gerhard Dickel, orgue. Dir.: Günther Jena. (4 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

CHERUBINI: Quartet de corda n. 1.

Quartet Melos. (29 m).

GUERRERO, F.: "Salve Regina", a 4 veus.

Capella Reial de Catalunya. Hesperion XXI. Dir.: Jordi Savall. (9 m).

VERDI: Música de ballet d'Opello.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Antonio de Almeida. (6 m).

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 7, simfonia "Antàrtica".

Catherine Bott, soprano. Cors i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (41 m).

SCARLATTI, D.: Sis sonates K 87, K 101, K 127, K 135, K 184 i K 466.

Vladimir Horowitz, piano. (16 m).

FALLA: El amor brujo.

Victòria dels Àngels, soprano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Carlo Maria Giulini. (29 m).

SCHUMANN: Concert per a violí i orquestra en re m.

Gidon Kremer, violí. Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (30 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 23, KV 162b (KV 181).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9 m).

Simfonia n. 25, KV 173dB (KV 183) "Petita en sol menor".

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (28 m).

Simfonia n. 29, KV 186a (KV 201).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (31 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

PEDRELL: Nocturn en mi m, op. 55, n. 1.

Trio Gerhard. (6 m).

MASSOT: Nostàlgia.

Camerata "Sa nostra". (7 m).

URGELLÈS: Simfonia "La oda lírica".

Orquestra de Cambra del Garrraf. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (9 m).

CAPLLONCH: Cinc lieder, op. 11.

Joan Cabero, tenor. Bartomeu Jaume, piano. (13 m).

MARQUES: Preludi de "El anillo de hierro".

Gran orquestra simfònica. Dir.: Benito Lauret. (7 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

BORRÀS: Mosaic, op. 130.

Trombons de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Llicen. (9 m).

SANTOS: Promenade Concert, música per a una acció.

Una Ysamat, soprano. Agustí Fernandez, piano. Conjunt instrumental. Dir.: Carles Santos. (39 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarra.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentat per Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MOMPOU: Suite compostelana, per a guitarra.

Carles Trepas. (22 m).

HAYDN: Simfonia n. 43 "Mercuri".

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (24 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior

Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOURS, 1 DE FEBRER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

DA MOTTA: Concert per a piano i orquestra.

Artu Pizarro, piano. Orquestra Gulbenkian. Dir.: Martyn Brabins. (26 m).

COUPERIN: "La chemise blanche", peça extreta de la segona suite en La M per a viola de gamba i baix continu.

Jordi Savall, Ariane Maurette, viola de gamba. Ton Koopman, clavecí. (4 m).

XOSTAKOVITX: Dues peces a partir de Scarlatti per a conjunt de vent, op. 17.

Secció de vent de l'Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. (7 m).

LAMOTE DE GRIGNON, R.: Vals.

Jordi Masó, piano. (4 m).

GEMINIANI: Concerto grosso n. 2 en si bemoll M (a partir de les sonates per a violí op. 5 de Corelli).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Andrew Manze. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 8.

Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (26 m).

SATIE: Tres Gymnopédies.

Duo Tedesco, guitarres. (9 m).

DEMANTHUS: Threnodiae.

Huelgas Ensemble. Dir.: Paul Van Nevel. (11 m).

BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 29, op. 106 "Hammerklavier".

Vladimir Ashkenazy, piano. (45 m).

PROKOFIEV: Alexander Nevsky, op. 78.

Marjana Lipovsek, contralt. Cors i Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (38 m).

DEVIEENNE: Concert per a fagot en Si b M.

Eckart Hübner. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (19 m).

MONIUSZKO: Paria, obertura.

Filharmonia Pomorska Bydgoszcz. Dir.: Robert Satanowski. (11 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 30, KV 186b (KV 202).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (25 m).

Simfonia en Re M, KV 189b (KV 203).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (28 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

"Praetorius, Schein, Scheidt"

PRAETORIUS: Danses de Terpsicore.

New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (24 m).

SCHEIN: Banchetto Musicale, n. 20, Suite a 5.

Hesperion XX. Dir.: Jordi Savall. (6 m).

SCHEIDT: Quatre danses extretes del recull "Ludi Musici".

Hesperion XX. Dir.: Jordi Savall. (14 m).

PRAETORIUS: In dulci jubilo.

Cor del Trinity College, Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (8 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

Antoni Ros-Marbà

MORENO TORROBA: Duet de Luisa Fernanda i Vidal, Duet de Carolina i Vidal, Romance de Vidal, de la comèdia lírica en tres actes "Luisa Fernanda".

Verónica Villarroel. Joan Pons.

Ana Rodrigo. Cor de la Universitat Politècnica de Madrid.

Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (14 m).

FALLA: L'Atlàntida, pròleg.

Enric Serra, baríton. Carmelo Díaz. Cor i orquestra Simfònica de RTVE. Dir.: Antoni Ros Marbà. (12 m).

BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 26.

Jean-Jacques Kantorow. Orquestra de Cambra Holandesa.

Dir.: Antoni Ros-Marbà. (23 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarra.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Simfonia n. 1, op. 55.

Philharmonia Orchestra. Dir.: Bernard Haitink. (54 m).

21:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 Joves Intèrprets

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 2 DE FEBRER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

WEBER: Simfonia n. 2 en do M. Orquestra de la Ràdio de Nuremberg. Dir.: Ari Rasilainen. (15 m).

FRANCK: Sonata per a flauta i piano en La M (Original per a violí).

Aurèle Nicolet, flauta. Boris Berman, piano. (28 m).

PURCELL: Xacona en sol m, Z 807.

Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. (7 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: Apol·lo i Dafne, cantata.

Judith Nelson. David Thomas. Bruce Haynes. Orquestra barroc de Philharmonia. Dir.: N. McGegan. (46 m).

CATALANI: A sera, per a orquestra de corda.

Orquestra de Cambra de Santa Cecília. Dir.: Alessio Vlad. (4 m).

BALAKIREV: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Neeme Järvi. (44 m).

KUHLAU: Divertimento per a flauta i guitarra.

Montserrat Gascón. Xavier Coll. (7 m).

BACH: Sonata trio, BWV 530, en sol M (transcripció per a violí, viola i baix continu).

Conjunt instrumental "The Rare Fruits Council". (14 m).

STRAVINSKI: Pulcinella, ballet amb cant.

Irene Jordan, soprano. George Shirley, tenor. Donald Gramm, baix. Orquestra Simfònica de Colúmbia. Dir.: Igor Stravinski. (38 m).

GRANADOS: Cançó d'amor. Montserrat Caballé, soprano. Rosa Sabater, piano. (5 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 28, KV 189k (KV 200).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (26 m).

Simfonia en Re M, KV 207a (KV 121).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7 m).

Simfonia en Re M, KV 213a (KV 204).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (25 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

HAYDN: Missa in honorem Beatae Virginis Mariae, Hob. XXII:4, "Gran Missa d'orgue".

Judith Nelson. Carolyn Watkinson. Martyn Hill. David Thomas. Cor de la Christ Church Cathedral d'Oxford. Christopher Hogwood, orgue. The Academy of Ancient Music. Dir.: Simon Preston. (40 m).

CLERAMBAULT: "Panis angelicus", motet del Sant Sacrament, C131.

Gérard Lesne, contratenor. Mark Padmore, tenor. Josep-Miquel Ramon i Monzó, baix. II Seminario Musicale. (4 m).

GUERRERO, F.: "O sacrum convivium", a 5 veus.

Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (3 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

VERA: Arkana II.

Quartet de flautes de bec Frullato. (5 m).

BENGUEREL: Hexagrama, per a flauta, clarinet, violí, viola, violoncel, piano i percussió.

Grupo Círculo. Dir.: José Luis Temes.

Enregistrament fet per Catalunya Música a la Sala Polivalent de l'Auditori de Barcelona el dia 16 de desembre de 1999 dins del marc del cicle "Avui música". (15 m).

ELIASSEN: Trio per a violí, trompa i pianoforte.

Nils-Erik Sparf, violí. Sören Hermansson, trompa. Arne Torger, piano. (30 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

Els concerts per a piano de W. A. Mozart

Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488.

Vladimir Horowitz. Orquestra del Teatro alla Scala. Dir.: Carlo Maria Giulini. (24 m).

Concert per a piano n. 24, KV 491.

Glenn Gould. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Georg Ludwig Jochum. (31 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MAHLER: Simfonia n. 1 "Tità". Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Pierre Boulez. (53 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED

Emès dissabte passat.

2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 3 DE FEBRER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA

HAVART: Paisatges, per a tenora i orgue.

Josep Gispert. Lydie Rifa. (14 m).

MARTÍNEZ COMÍN: Concert per a trompa i cobla.

David Thompson, trompa. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (8 m).

DANSES DE LA GARROTXA:

Ball de Sant Isidre, Ball del burro, Ball de gegants.

Cobla la Principal de la Bisbal. (11 m).

MARTÍ: Les guillerries. Suite per a dues cobles.

Rafael Reis, timbales. Lluís Sala, percussió. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (10 m).

SERRA: Introducció i dansa per a tres cobles.

Cobla Mediterrània. Cobla Principal de La Bisbal. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (8 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

BRAHMS: Concert per a violí i orquestra op. 77.

Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (41 m).

BRUCH: Kol Nidrei, per a violoncel i orquestra, op. 47.

Mischa Maisky, violoncel. Orquestra de París. Dir.: Symon Bychkov. (11 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Repetició del programa emès dijous passat.

19:00 CICLE DE LIED

BEETHOVEN: "An die Hoffnung" (A l'esperança), op. 94.

Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (8 m).

BERG: Set lieder de joventut.

Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Bengt Forsberg, piano. (17 m).

BRAHMS: "Vier ernste Gesänge" (Quatre cants seriosos), op. 121.

Kathleen Ferrier, contralt. John Newmark, piano. (18 m).

RAVEL: Don Quixot a Dulceina. Gérard Souzay, baríton. Dalton Baldwin, piano. (7 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

ALBENIZ: Suite Ibèria.

Rafael Orozco, piano. (91 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos
dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 4 DE FEBRER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA
SCHUBERT: Quartet de corda D 810 "La mort i la donzella".

Quartet Verdi. (40 m).
SCHUBERT: Trio en Sib M. (sonata en un moviment), D 28.

Trio Beaux Arts. (8 m).
**11:00 MISSA DE MONTSE-
RRAT**

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

DONIZETTI: La Favorita, òpera en quatre actes. (versió original en francès).

Vesselina Kasarova. Ramón Vargas. Anthony Michaels-Moore. Carlo Colombara. Francesco Piccoli. Abbie Furmanski. Cor de la Ràdio Bavaresa. Orquestra de la Ràdio de Múnic. Dir.: Marcello Viotti. (150 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. Integral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

Renata Tebaldi, soprano. (Nascuda l'1 de febrer de 1922).

PUCCINI: "Mario!... Ora stammi a sentir...". de "Tosca".

Renata Tebaldi. Richard Tucker. Orquestra del Teatre Metropolità de Nova York. Dir.: D. Mitropoulos. (13 m).

PONCHIELLI: "L'ora non giunse ancor", ària de l'acte Ier de l'òpera "La Gioconda".

Renata Tebaldi. Orquestra de l'acadèmia de Santa Cecília de Roma. Dir.: Lamberto Gardelli. (13 m).

VERDI: "Pace, pace, mio Dio", de "La forza del destino".

Renata Tebaldi. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: D. Mitropoulos. (6 m).

PUCCINI: "O mio babbino caro", de Gianni Schicchi.

Renata Tebaldi. Cor i Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Lamberto Gardelli. (2 m).

CILEA: Final de l'acte IV i darrer de l'òpera "Adriana Lecouvreur".

Renata Tebaldi. Orquestra de l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma. Dir.: Franco Capuana. (19 m).

PUCCINI: "O Luigi! Luigi!", "Dimmi: perché gli hai chiesto", "Come è difficile esser felici!", tres àries de l'òpera Il Tabarro.

Renata Tebaldi. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Lamberto Gardelli. (18 m).

PUCCINI: "La grazia è discesa dal cielo", "Ah, son dannata!", final de l'òpera "Suor Angelica".

Renata Tebaldi. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Lamberto Gardelli. (9 m).

PUCCINI: "Vien la sera", "Bimba dagli occhi pieni di malia", "Un bel di vedremo", extractes de l'òpera "Madama Butterfly".

Renata Tebaldi. Carlo Bergonzi. Orquestra i Cor de l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma. Dir.: Tullio Serafin. (21 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos
dijous i divendres.

DILLUNS, 5 DE FEBRER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
**9:06 REPERTORI DE CON-
CERT**

BEETHOVEN: Triple concert, op. 56.

Itzhak Perlman, violí. Yo Yo Ma, violoncel. Daniel Barenboim, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (36 m).

STRAUSS, R.: "Ständchen" (Serenata), op. 17, n. 2.

Peter Schreier, tenor. Erik Werba, piano. (3 m).

DEBUSSY: Danses per a arpa i orquestra. (Dansa sacra i dansa profana).

Alice Chalifoux, arpa. Orquestra de Cleveland. Dir.: Pierre Boulez. (10 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: "Les set últimes paraules de Crist a la creu", oratori. Ann-Christine Larsson, soprano. Martina Borst, contralt. Frieder Lang, tenor. Peter Lika, baix.

Chorus Musicus. Das Neue Orchester. Dir.: Christoph Spering. (53 m).

EBERL: Simfonia en mi bemoll M., op. 33.

Concerto Köln. Dir.: Werner Ehrhardt. (29 m).

FAURÉ: Impromptu, op. 86.

Naoko Yoshino, arpa. (8 m).

ZELENKA: Sonata n. 5 en Fa M. Heinz Holliger i Maurice Bourgue, oboès. Klaus Thunemann,

fagot. Lucio Buccarella, contrabaix. Christiane Jaccottet, clavicé. (18 m).

SAINTE COLOMBE: Concert a dues violes n. 51 "Rougeville". Jordi Savall i Wieland Kuijken, baix de viola. (25 m).

SAINT-SAËNS: Escena III, de l'acte segon, de l'òpera "Samson et Dalila".

José Cura. Olga Borodina. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sir Colin Davis. (24 m).

XENAKIS: A.R. (Homenatge a Ravel), per a piano sol.

Claude Helffer. (2 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Do M, KV 213c (KV 208).
Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (8 m).

Simfonia en Re M, KV 248b (KV 250).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Ch. Hogwood. (39 m).

14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

RAVEL: Concert per a piano (mà esquerra).

Jean Ives Thibaudet, piano. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (19 m).

BARTOK: El mandarí meravellós, op. 19 Sz. 73.
Cor de l'òpera de l'Estat Hongarès. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: János Sándor. (34 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de la Catedral de Barcelona.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de novembre de 1992 a la Catedral de Barcelona. CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL. Obres de RHEINBERGER, BRAHMS, LISZT i MENDELSSOHN.

Neil Cowley, orgue. Jordi Ricart, bariton. Coral Cantiga. Dir.: Josep Prats. (45 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

NIELSEN: Tres motets, op. 55.

Cor de Cambra de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Stefan Parkman. (16 m).

STRAUSS, R.: "Der Abend" (El Vespere), op. 34 n. 1.

Cor de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Stefan Parkman. (10 m).

BERLIOZ: "Hélène", de les melodies irlandeses.

Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (3 m).

REGER: Motet, op. 110.

Cor de Cambra de la Ràdio de Berlín. Dir.: Uwe Gronostay. (8 m).

ZEMLINSKI: Psalm, per a cor mixt i orquestra.

Cor del Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra de Gürzenich.

Orquestra Filharmònica de Colònia. Dir.: James Conlon. (14 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

**20:10 REPERTORI DE CON-
CERT**

BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (39 m).

HANDEL / ELGAR: Obertura de l'Anthem Chandos n. 2. Transcrita per Edward Elgar.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (6 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de febrer del 2001 a l'Auditori de Barcelona. Temporada OBC 2000/2001.

MAHLER: Simfonia n. 8.

Bridgett Hooks, soprano. Ru-xandra Maria Urderean, soprano.

Isabel Monar, soprano. Bernadette Greevy, mezzo-soprano.

Liliana Bizineche, mezzo-soprano. Paul Frey, tenor. Gerd Grochowski, bariton. Louis Lebherz, baix.

Coral Càrmina. Cor Lieder Càmera. Polifònica de Puig-Reig.

Cor de l'Auditori de Lleida. Cor Infantil Escola Pia Balmes.

Petits Cantaires de l'Escola de Música La Guineu. Coral Sant Esteve de Castellar del Vallès.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTÒGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

**3:30 REPERTORI DE CON-
CERT**

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

**DIMARTS, 6 DE FEBRER
DEL 2001**

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

GRIEG: Peer Gynt, suite n. 1, op. 46.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14 m).

HANDEL: Sonata per a flauta de bec i continu op. 1 n. 11.

Frans Brüggen, flauta de bec. Bob van Asperen. Hansjürg Lange. Anner Bylsma. (8 m).

MEYER: Concert per a violí. Hilary Hahn, violí. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (26 m).

FAURE: Dues cançons op. 57. Gérard Souzay, baríton. Dalton Baldwin, piano. (3 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

HOLST: Una fantasia coral, op. 51.

Lynne Dawson, soprano. Guildford Choral Society. John Birch, orgue. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Hilary Davan Wetton. (18 m).

ALFONS X EL SAVI: "Quen a o-magen da Virgen" i "Null ome per ren", de les Cantigas de Santa Maria.

Ensemble Alla Francesca. (10 m).

CORREA DE ARAUXO: Tiento

tercero de sexto tono.

Josep M. Mas Bonet, orgue històric de Sta. Maria de Montblanc. (7 m).

MAHLER: Simfonia n. 10.

Orquestra Philharmonia. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (33 m).

BORRAS, T.: Cinc miniatures, op. 142.

Quartet de clarinets de Barcelona. (8 m).

LORTZING: Hans Sachs, obra.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: A.F. Guhl. (8 m).

RIMSKI-KORSAKOV: Scheherazade, suite simfònica op. 35.

Constantin Serban Ioanid, violí. Orquestra del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (45 m).

DELIUS: "Songs of Sunset" (Cançons del capvespre).

John Cameron, baríton. Maureen Forrester, contralt. Beecham Choral Society. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Thomas Beecham. (29 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 31, KV 297 (300a) "París".

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17 m).

Simfonia n. 32, KV 318.

Orquestra del Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (9 m).

Simfonia n. 33, KV 319.

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (23 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS

BRITTEN: Pròleg i extractes de l'escena primera de l'acte primer de l'òpera "Billy Budd".

Philip Langridge, tenor. Christopher Keyte, baríton. Daniel Norman, tenor. John Tomlinson, baix. Simon Keenlyside, baríton.

Alan Opie, baríton. Matthew Best, baix-baríton. Alan Ewing, baix.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (23 m).

SERRANO: Alma de Dios, sarsuela.

Carmen Sinova. Antonio Blancas. Antonio Martelo. Fernando Martínez. Juan Agudo. Cor Cantores de Madrid. Orquestra Filharmonia d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (20 m).

STRAUSS, J. (II): Tres àries d'òpera.

Bernd Weikl, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORF. (10 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

VIETNAM: 3 cants anònims del Hat chèo (teatre cantat). (14 m).

SAHARAUI: Jamás. Mártir Luali. (10 m).

EGIPTE: Wasla en Maqâm si-gah/irâq.

Aïcha Redouane i el conjunt Al-Adwar. (21 m).

16:00 LA TARDADA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients.

Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 JOVES INTÈRPRETS

SCHUMANN: Fantasiestücke, op. 73.

Isaac Rodríguez, clarinete. Mireia Fornells, piano. (12 m).

CARBONELL: Koubba, per a marimba sola (en memòria de Xavier Joaquim).

Sebastià Bel, marimba. (9 m).

HAYDN: Sonata en La b.m., Hob. 46:XVI.

Emilio González Sanz, piano.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana. EL PRIMER PALAU (V Temporada). (14 m).

WEILL: "L'òpera dels tres rals", arranjaments de John Hale.

Quartet de saxòfons Afrodisax.

Enregistrament fet per Catalunya Música el dia 18 d'octubre del 2000 al Palau de la Música Catalana. EL PRIMER PALAU (V Temporada). (10 m).

TÀRREGA: Fantasia sobre temes de "La Traviata", de Verdi.

Fernando Espi, guitarra. (7 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Sonata per a piano en La M, KV 331.

Alfred Brendel, piano. (22 m).

TOLDRA: Vistes al mar.

Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (18 m).

PIAZZOLLA: Verano Porteño.

Gustavo Them, guitarra. (5 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 7 DE FEBRER DEL 2001

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

MEDELSSOHN: "La bella Melusina", obertura op. 32.

Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (11 m).

RODRIGO: Cinc peces del segle XVI.

Artur Pizarro, piano. (4 m).

BACH: "Es ist nichts Gesundes an meinem Leibe" (No em queda en tot el cos res de sa), cantata BWV 25.

Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Petits cantors de Viena. Chorus Vienensis. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16 m).

MOZART: Rondó per a violí i orquestra, KV 373.

Régis Pasquier, violí. Orquestra Filharmonia de Lieja i de la Comunitat Francesa. Dir.: Pierre Bartholomé. (5 m).

CORBETTA: Follia, per a guitarra sola.

Paul O'Dette, guitarra. (3 m).

MILHAUD: Suite sobre Corrette, op. 161b.

Zdenek Hedba, oboè. Adolf Nechvátal, clarinet. Pavel Zedník, fagot. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

CARULLI: Concert per a guitarra, op. 140 "Petit Concerto de Societé".

Pepe Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (15 m).

RESPIGHI: Sonata per a violí i piano en si m.

Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. (25 m).

BIBER: Missa Salisburgensis. Escolania de Montserrat. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Aureum. Dir.: Ireneu Segarra. (43 m).

BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 5.

Malcolm Binns. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicholas Braithwaite. (33 m).

TURINA: Danses fantàstiques, op. 22.

Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (16 m).

ROSSINI: Andante, tema i variacions en Fa M.

Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (11 m).

STRAUSS, R.: Preludi de "Capriccio", op. 85. Arranjament per a orquestra de corda de Esa-Pekka Salonen.

Nova Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (13 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia en Re M, KV 320.

Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (23 m).

Simfonia n. 34, KV 338.

Orquestra del Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

SOLER, A.: Concert per a dos clavecins n. 4.

Marju Vatsel, clavecí. Jordi Reguant, clavecí. (11 m).

LAMOTE DE GRIGNON, R.: Bagatelles de final de segle, per a violoncel i piano.

Josep Pazos, violoncel. Pilar Valero, piano. (12 m).

PAHISSA: Suite intertonal.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons. (19 m).

CASALS, E.: Suite en re per a violoncel.

LLuís Claret. (14 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

SABATER: Sonatèlia.

Xavier Relats, flauta. Jordi Masó, piano. (15 m).

AMARGÓS: Quatre cançons populars (recopilada por F. G. Lorcà).

Trio Werther (Queralta Roca, clarinet, Albert Gumí, corno di bas-setto, Silvia Vidal, piano). (11 m).
SOLER: Mahler-Lieder (1992).
Virginia Parramon, soprano. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (17 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentat per Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**20:04 AGENDA MUSICAL****20:10 REPERTORI DE CONCERT**

MEDELSSOHN: Sextet amb piano op. 110.

Quartet Bartholdy. Andra Darzins, viola. Wolfgang Wagner, contrabaix. (31 m).

FALLA: Set cançons populars espanyoles.

Montserrat Torruella, mezzo-soprano. Manuel García Morante, piano. (13 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

23:00 AGENDA MUSICAL**23:03 JAZZ DE NIT**

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOURS, 8 DE FEBRER DEL 2001**7:08 PRIMER TEMPS**

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**9:06 REPERTORI DE CONCERT**

BRUCH: Serenata per a violí i orquestra, op. 75.

Salvatore Accardo, violí. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (37 m).

BRAHMS: "Fünf Gedichte" (Cinc poemes), op. 19.

Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Daniel Barenboim, piano. (10 m).

FONTANA: Sonata XV.

Il Giardino Armonico. (5 m).

10:00 AGENDA MUSICAL**10:03 CAPSA DE MÚSICA**

GOLDMARK: Concert per a violí i orquestra n. 1, op. 28.

Vera Tsu, violí. Razumovsky Simfonia. Dir.: Yu Long. (36 m).

MERULA: Sonata prima a 2, per a violí i orgue.

Ensemble Aurora. (5 m).

SCHUBERT: Els 10 primers lied de "Die schöne Müllerin" (La Bella Molinera), cicle de lieders op. 25, D. 795. Sobre poemes de Wilhelm Müller.

Werner Güra, tenor. Jan Schultsz, piano. (32 m).

RAVEL: Introducció i allegro per a arpa.

Markus Klinko. Solistes de l'Orquestra de l'òpera de París Bastilla. (11 m).

BORNE: Fantasia brillant sobre Carmen, per a flauta i piano. Irena Grafenauer. Michael Grandt. (12 m).

DURUFLE: Rèquiem, op. 9

Cecilia Bartoli, mezzo. Bryn Terfel, baix bariton. Cor i orquestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia. Dir.: Myung-Whun Chung. (38 m).

MOZART: Quartet amb clarinet op. 79, KV 380.

Jean-Claude Veilhan. Trio Stadler. (20 m).

WALTON: Siesta.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (5 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART
Simfonia n. 35, KV 385 "Haffner".

Orquestra del Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (23 m).

Simfonia n. 36, KV 425 "Linz".

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (32 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

"Heinrich Schütz"

Magnificat alemany SWV 494.

The Sixteen. The Symphony of Harmony and Invention. Dir.: Harry Christophers. (7 m).

Ich freue mich des, motet.

Cor Heinrich Schütz. Dir.: Roger Norrington. (6 m).

Ave Maria.

Agnès Mellon. Dominique Visse. Ricercar Consort. (7 m).

Alleluja! Lobet den Herren, salm SWV 38.

Cor del Trinity College de Cambridge. His Majesties Sagbutts and Cornetts. Dir.: Richard Marlow. (8 m).

Meine Seele erhebt den Herren, SWV 344. Simfonia Sacra.

Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (7 m).

Dues peces corals, SWV 324 i SWV 287. (Petits Concerts Espirituals I i II).

La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (8 m).

"Alma afflitta", "Sospir che del bel petto", "Tornate o cari baci", tres madrigals italians.

Concerto vocale. Dir.: René Jacobs. (9 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**15:06 AUTÒGRAF**

Les versions firmades per les grans batutes.

Antoni Ros-Marbà

TRADICIONAL: Cançó de sega.

Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de Concerts Lamoureux.

Dir.: Antoni Ros-Marbà. (2 m).

HALFFTER, R.: Don Lindo de Almería, suite de ballet.

Reial Orquestra Simfònica de Sevilla. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (21 m).

TOLDRA: Quatre cançons.

Victòria dels Àngels. Patronat Orquestra Ciutat de Barcelona.

Dir.: Antoni Ros-Marbà. (11 m).

PERGOLESI: Fragments de l'intermedi "La serva padrona".

Renato Capecchi. M^{re} del Carmen Bustamante. Enza Ferrari, clavecí. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (18 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**20:04 AGENDA MUSICAL****20:15 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU****Temporada 2000-2001**

Commemoració del bicentenari del naixement de Vincenzo Bellini (1801-1835).

BELLINI: I Puritani, òpera en tres actes.

Edita Gruberova. Raquel Pietrotti. Josep Bros. Carlos Álvarez. Simón Orfila. Konstantin Gorný. Francisco Vas. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Friedrich Haider.

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 JOVES INTERPRETS

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 9 DE FEBRER DEL 2001**7:08 PRIMER TEMPS**

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES**9:06 REPERTORI DE CONCERT**

GRIEG: Concert per a piano i orquestra, op. 16.

Garrick Ohlsson, piano. Academy of St. Martin-in-the-Fields.

Dir.: Neville Marriner. (31 m).

SAMMARTINI, G.: Sonata per a flauta travessera i baix continu en mi m.

Camerata Köln. (8 m).

VILLA-LOBOS: Bachianes Brasileiras n. 5.

Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra Nacional de la Ràdio Francesa. Dir.: Heitor Villa-Lobos. (11 m).

10:00 AGENDA MUSICAL**10:03 CAPSA DE MÚSICA**

ANÓNIM finals s. XII: "A l'entrada del temps clar".

Clemencie Consort. Dir.: René Clemencie. (3 m).

BEETHOVEN: Variacions i Fuga op. 35, "Variacions Heroica".

Claudio Arrau. (26 m).

ALBINONI: Adagio.

I Musici. (10 m).

D'INDY: Simfonia n. 3, op. 73 "De bello gallico".

Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (34 m).

BORTNIANSKI: Concert n. 27, per a cor.

Cor estatal Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Txernutxenko. (15 m).

HOMS: Dues invencions.

Oriol Romaní, clarinet. Àngel Soler, piano. (7 m).

MEDELSSOHN-HENSEL: "Gartenlieder", 17 cançons per a cor mixt.

Edina Leue, Gabriele Peters, Herlind Watenberg, Jörg Hannes Kuhn. Leonarda Ensemble Köln.

Dir.: Elke Mascha Blankenburg. (40 m).

MANNELLI: Simfonia per a violí sol.

Ensemble Aurora. (6 m).

DELIBES: Suite del ballet Silvia.

New Philharmonia Orchestra.
Dir.: Charles Mackerras. (16 m).

13:00 GRANS INTEGRALS LES SIMFONIES I OBERTURES DE W. A. MOZART

Simfonia n. 37, KV 425a (AA53).
The Academy of Ancient Music.
Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (14 m).

Simfonia n. 38, KV 504 "Praga".
Orquestra del Segle XVIII. Dir.:
Frans Brüggen. (38 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA ROSSINI: Missa de Gloria.

Carmen Acosta. Mario Zeffiri.
William Matteuzzi. Cristóforos
Stamboglís. Tschechischer Kam-
merchor. Vitruosi di Praga. Dir.:
Herbert Handt. (60 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la m-
úsica contemporània.

SAKAMOTO: "Salvation" (Sal-
vació).

D.J. Spooky, David Torn, Rui-
chi Sakamoto, "The Orchestra".
Dir.: Fuminori-Marō Shinozaki.
(14 m).

DUSAPIN: Rèquiem [s], per a
cor i instruments de vent.

Cor de cambra Accentus. En-
semble Ars Nova. Dir.: Laurence
Equilbey. (24 m).

DE JONG: "The cave and the
stairway" (La cova i l'escala), per
a guitarra solista, flauta, clari-
net, fagot, violí, viola, violoncel,
piano i percussió.

Grupo Círculo. Dir.: José Luis
Temes.

Enregistrament fet per Catalu-
nya Música a la Sala Polivalent
de l'Auditori de Barcelona el dia
16 de desembre de 1999 dins del
marc del cicle "Auvimúsica".
(13 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir
de les peticions dels nostres oients.
Presentació a càrrec de Carmi-
na Malagarrija.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.
Els concerts per a piano de W.
A. Mozart

Concert per a piano i orquestra
n. 25, KV 503.

Christian Zacharias. Orquestra
Simfònica de la Ràdio de Bavie-
ra. Dir.: David Zinman. (32 m).
Concert per a piano i orquestra
n. 26 "Coronació", KV 537.

Daniel Barenboim, piano. Or-
questra de Cambra anglesa. Dir.:
Daniel Barenboim. (33 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CON- CERT

HANDEL: Música per als reials
focs artificials.

The Academy of Ancient Music.
Dir.: Christopher Hogwood.
(21 m).

SMETANA: El Moldava (versió
original per a piano a quatre
mans).

Duo Crommelynck, piano a qua-
tre mans. (12 m).

ELLINGTON: "Take the "A"
train".

Bobby Watson, saxo. Orquestra
Simfònica de la ciutat de Bir-
mingham. Dir.: Simon Rattle.
(9 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes m-
usicals d'interès. Presentat i con-
duït per Joan Vives, i realitzat
amb la col·laboració del Consell
Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-
sentació a càrrec d'Alfred Ceta-
ya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció del Dilluns, Dimarts, Dime-
cres, Dijous, Divendres, de 13.00
a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED

Emès dissabte passat.

2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès dilluns passat.

3:30 REPERTORI DE CON- CERT

Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Dilluns,
Dimarts, Dimecres, Dijous, Di-
vendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana an-
terior (Ordre d'emissió: Repeti-
ció dels programes de Dilluns,
Dimarts, Dimecres, Dijous, Di-
vendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 10 DE FEBRER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia pre-
sentada per Pilar Subirà. Recull
d'obres breus. Inclou butlletí de
notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA SABATER: Somnis d'amor.

Elisenda Cabero, soprano. Co-
bla Mediterrània. (7 m).

PLADEVALL: Abstraccions, per
a dues tenores i piano.

Jordi Figaró i Enric Ortí, teno-
res. Jordi Vilapinyà, piano.

Enregistrament fet per Catalu-
nya Música el dia 20 d'octubre
del 2000 a l'Auditori de la Caixa
de Sabadell. (8 m).

VICIANA: Mites de Catalunya
(estrena), poema simfònic per a
dues cobles, contralt, percussió
ètnica i arpa.

Titon Frauca, cantant. Enric Can-
nadà. Xavi Rodríguez, percus-
sió. Abigail Prat, arpa. Cobla Sel-
vatana. Cobla La Principal de la
Bisbal. (24 m).

OLTRA: Variacions caracterís-
tiques.

Cobla Sant Jordi. Dir.: Manel Ol-
tra. (7 m).

TOLDRA: La maledicció del com-
te Arnau (impressió lírica).

Santi Molas, percussió. Cobla
Mediterrània. Dir.: Jordi León.

Enregistrament fet per Catalu-
nya Música el dia 11 de juliol de
1997 a la Plaça del Rei de Barce-
lona. FESTIVAL D'ESTIU DE
BARCELONA "GREC97". CON-
CERT A TRES COBLES. (4 m).

11:00 DISCOTECA UNIVER- SAL

El col·leccionable de la música
indispensable.

BACH: "Herz und Mund und Tat
und Leben" (El cor, la boca, l'ac-
ció i la vida), cantata BWV 147.

Ruth Holton, soprano. Michael
Chance, contratenor. Anthony
Rolfe Johnson, tenor. Stephen
Varcoe, baix. Cor Monteverdi.

Solistes Barrocs Anglesos. Dir.:
John Eliot Gardiner. (28 m).

BACH: "Schweigt stille, plaudert
nicht", cantata BWV 211 (Can-
tata del cafè).

Barbara Bonney. Christoph Pré-
gardien. Ralf Popken. David Wil-
son-Johnson. Cor i Orquestra T-
he Age of Enlightenment. Dir.:
Gustav Leonhard. (26 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical.
Guió i realització: Pere Burés i
Alex Robles. Repetició del pro-
grama emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enre-
gistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enre-
gistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Un convidat ens proposa i co-
menta la música que li agrada.
Guió i presentació de Joan Vi-
ves. Repetició del programa emès
dijous passat.

19:00 CICLE DE LIED

DEBUSSY: Chansons de Bilitis,
música d'escena per a recitador,
dues flautes, dues arpes i cele-
sta.

Catherine Deneuve, recitadora.
Ensemble Viena-Berlín. (20 m).
XOSTAKOVITX: Poesies popu-
lars jueves op. 79.

Elisabeth Söderström, soprano.
Ortrun Wenkel, contralt. Rys-
zard Karczykowski, tenor. Or-
questra del Concertgebouw
d'Amsterdam. Dir.: Bernard Hai-
tink. (27 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

DELIBES: Coppélia, ballet.

Orquestra Simfònica de Minnea-
polis.

Dir.: Antal Dorati. (85 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos
dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 11 DE FEBRER DEL 2001

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia pre-
sentada per Pilar Subirà. Recull
d'obres breus. Inclou butlletí de
notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA MOZART: Quintet de corda, KV

515.

Ensemble 415. (33 m).

MOZART: Sonata per a violí i

piano, KV 305.

Jean Mouillère, violí. Michèle Bo-
egner, piano. (15 m).

11:00 MISSA DE MONTSE- RRAT

Transmissió en directe de la Mis-
sa Conventual des del Monestir
de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Su-
birà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enre-
gistraments de concert.

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enre-
gistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPE- RA

VERDI: I Lombardi alla prima
crociata, drama líric en quatre
actes.

June Anderson. Richard Leech.
Luciano Pavarotti. Samuel Ra-
mey. Cor i Orquestra del Metro-
politan de NY. Dir.: Jame Levi-
ne. (129 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina. In-
tegral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els m-
illors cantants del nostre temps.

Leontyne Price, soprano. (Nas-
cuda el 10 de febrer de 1927).

FAURÉ: "Clair de lune", op. 46,
n. 2, "Notre amour", op. 23, n. 2,
"Mandoline", n. 1, op. 58.

Leontyne Price, soprano. David
Garvey, piano. (7 m).

VERDI: "Tu, perfida!", "Ah, mor-
rir, potessi adesso", dues àries del
IIon acte de l'òpera "Ernani".

Leontyne Price, Carlo Bergonzi.
Orquestra de l'Òpera Italiana R-
CA. Dir.: Thomas Schippers.
(5 m).

BARBER: Hermit Songs, op. 29.
Leontyne Price, soprano. Samuel
Barber, piano. (17 m).

MOZART: "Don Ottavio, son mor-
ta!", "Or sai chi l'onore" de l'acte
Ier, "Crudele? Ah, no, mio be-
ne!", "Non mi dir", de l'acte IIon
de l'òpera "Don Giovanni".

Leontyne Price, soprano. Piero
de Palma, tenor. Orquestra de
l'Òpera Italiana de la RCA. / Or-
questra Simfònica de Londres.
Dir.: Francesco Molinari-Pra-
delli. / Edwar Downes. (14 m).

PUCCINI: "Piangi? Perchè? Un
bel di vedremo", de l'acte IIon,
"Tu? tu? piccolo Iddio!", de l'acte
IIIer, de l'òpera "Madama But-
terfly".

Leontyne Price, soprano. Orquestra de l'Òpera de Roma. Dir.: Oliviero de Fabritiis. (8 m).

BEETHOVEN: "Abscheulicher! Wo eilst du hin?", de l'acte Ier de l'òpera "Fidelio".

Leontyne Price, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: fausto Cleve. (8 m).

STRAUSS: Escena final de l'òpera "Salomé".

Leontyne Price, soprano. Or-

questra Simfònica de Boston. Dir.: Erich Leinsdorf. (15 m).

PURCELL: "Thy hand, Belinda!", "When I am laid in earth", de l'acte IIIer de "Dido i Enees".

Leontyne Price, soprano. Orquestra de l'Òpera Italiana de la RCA. Dir.: Francesco Molinari-Pradelli. (5 m).

TXAIKOVSKI: Escena de la carta, de l'acte IIon, d'"Eugene Onegin".

Leontyne Price, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Fausto Cleve. (13 m).

GERSHWIN: "Bess, you is my woman now", de Porgy and Bess.

Leontyne Price. William Warfield. Orquestra RCA Victor. Dir.: Skitch Henderson. (4 m).

BELLINI: "Me chiamo, o Norma?", ària de l'acte IIIer de l'òpera "Norma".

Leontyne Price, soprano. Or-

questra de l'Òpera del Metropolitan de Nova York. Dir.: James Levine. (7 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

El classicisme de Raimon

Animal d'esperances i memòria. Raimon. Conjunt instrumental: Manuel Blasco (guitarra), Xavier Juanco (guitarra), Rafael Esteve (contrabaix), Joan Figueres (violoncel) i Quim Soler (percussions). Palau de la Música Catalana. Novembre-desembre de 2000.

Per J.COMELLAS

Set recitals al Palau de la Música Catalana acompanyat d'un conjunt instrumental, bàsicament de corda, han permès refermar la validesa consolidada de l'obra, com a estricte creador i com a intèrpret, de Raimon. Set recitals amb públic a vessar, en un marc ideal per a aquest tipus d'esdeveniment. I no ens referim a la dimensió històrica i als seus ressons reivindicatius, amb la figura del mateix Raimon dins. Sinó a quelcom més.

I aquest "quelcom" és la dimensió de clàssic que ha assolit la figura i l'obra del creador valencià. Raimon, al cap de més de trenta anys d'aquell *Al vent* —autèntic himne de la joventut eterna—, ha esdevingut un poeta, en el sentit absolut del terme, que ha superat el pas dels temps i, per tant, de les generacions. Per això ha assolit la condició de clàssic.

Encasellat absurdament i interessada en el calaix circumstancial i contingencial de cantant de protesta —maleïts encasellaments funcionals i acomodaticis—, la història ja fa força temps que ha situat les coses en el seu lloc, i així la seva obra ha assumit el valor de la imperibilitat; d'allò que roman salvant de forma natural i planera les barreres, sempre provisionals, dels corrents, de les modes, de les èpoques i de les generacions.

Raimon és cert que va ser un home i un artista que va viure un temps que les circumstàncies van encasellar històricament, cultural i sociològica de forma molt explícita —la decadència del franquisme—, i que en ser-hi fidel per responsabilitat cívica i creativa, la seva obra va ser assumida inevitablement per la idiosincràsia pròpia d'aquells temps. Però a la fi, fins i tot els trets que de forma més explícita

poden contingenciar-s'hi o circumscriure-s'hi, ara, superats aquells entrebanes localitzadors, assoleixen el valor de l'absolut.

Vull dir que les pistoles en què no creia Raimon fa una trentena d'anys continuen existint i continuen matant; tant li fa el color o el bàndol de qui les menin. I fins i tot el *Diguem no*, paradigma especialment tòpic de tema seu circumstancial d'un moment, assoleix avui validesa en unes circumstàncies diferents. O potser seria millor dir, aparentment diferents. La polisèmia dels continguts clàssics, o sigui de la poesia, és inabastable.

I mentrestant els temes més essencialment lírics —des de les cançons d'amor a Ausiàs March— han vist com el seu contingut estrictament musical manté un perfum cada dia més espès i més penetrant.

D'altra banda, just en el moment de complir seixanta anys de vida, la seva veu manté una gairebé sorprenent força i claredat. Raimon canta amb la mateixa energia de sempre i amb la convicció dels primers dies, i això sí, amb una major fluïdesa, dins d'una gran austeritat, en el pla de la teatralitat o moure's en escena.

Dissortadament, desconeixem l'autor d'uns arranjaments molt mediterranis, molt lluminosos —aquesta vegada ha evitat determinades vel·leïtats modernitzants—, que han col·laborat de manera eficaç a convertir els recitals en esdeveniments artístics d'una alta categoria.

Tanmateix, haurem de lamentar que una certa migradesa de producció no permetés gaudir d'uns programes més ben equipats —perquè no incloure els textos dels temes—, component aquest que esdevé gairebé irrenunciable en tota iniciativa de l'envergadura d'aquest cicle de recitals.

Un concert molt vital

Fundació Caixa Terrassa. Lluís i M. Lourdes Pérez-Molina, duet de pianos. Beethoven, Mozart, Liszt, Homs, Messiaen, Gershwin. Centre Cultural de Terrassa. 23 de novembre de 2000.

Per R.B.

De tothom són conegudes obres que fonamenten la història de la música: la *Novena Simfonia* de Beethoven, òperes com *Don Giovanni* de Mozart o *Porgy and Bess* de Gershwin, i fruit de la fascinació que han provocat en diferents èpoques han nascut transcripcions, variacions sobre temes, paràfrasis musicals, etc. Tres d'aquestes obres les vam poder escoltar al concert dels germans Pérez-Molina al magnífic auditori de la Fundació Caixa Terrassa després d'haver-les presentades per encàrrec al Festival Internacional de Granada l'estiu passat.

L'obra amb què va començar la primera part del concert va ser la transcripció que el compositor i virtuós hongarès del piano F. Liszt va fer dels dos últims moviments, "Adagio molto e cantabile" i "Presto", de la *Novena Simfonia* de Beethoven. Va ser un gran atreviment de Liszt reduir a vint dits una orquestra simfònica, un gran cor i quatre solistes vocals; no obstant això, en la versió de cambra que ens ocupa vam poder copsar matisos, ecos de contrapunts gairebé bachians i ritmes interns més destacats que es perden habitualment en el remolí tímbric de l'original.

Si l'obra de Beethoven la classifiquem dins les transcripcions literals, cal dir que Liszt va escriure igualment fantasies sobre obres diverses, arranjaments de *lieder* i paràfrasis d'òperes entre les quals destaca la composta el 1841 sobre *Don Giovanni* de Mozart, que va ser la segona peça del concert. La lectura de Liszt —de resultat brillant, d'execució virtuosa i de concepte profund— es basa en el periple del personatge principal: una introducció premonitòriament solemne trenca el tema i variacions sobre el duo "Là ci darem la mano", passant per la conquesta a la celebració bàquica amb l'ària de bravura "Fin ch'han dal vino" i conclouent amb la con-

demnació del semiheroi emprant la reexposició de la música introductòria.

La segona part del concert es va iniciar amb l'estrena mundial de *Tres sardanes per a piano a quatre mans* (1951) de Joaquim Homs. Són peces breus i un reflex fidel de l'estètica del compositor barceloní: a camí entre atonalitat i serialisme, mínim en mitjans, ric en intensitat d'expressió i frescor en l'evocació dels ambients insinuats en els títols de cada peça: "Matinada", "Nit de festa" i "Dia clar".

Un altre cop amb la formació de dos pianos vam poder escoltar una esplèndida selecció de l'obra *Vision de l'Amen* (1943) de Messiaen; concretament, van ser els tres primers números dels set que componen l'obra: "Amen de la Création", "Amen des étoiles, de la planète à l'anneau" i "Amen de l'Agonie de Jésus". Aquesta obra enllaça amb els grans cicles teològics musicals per a orgue de la preguerra i Primera Guerra Mundial amb la idea del tema cíclic, que aquí es concreta en els acords solemnes d'un coral que representa la creació i que va recorrent tota l'obra amb desenvolupaments diferents.

Del pianista i compositor australià P. A. Grainger, deixeble de Busoni i amic de Grieg, se'ns va oferir la transcripció de la seva fantasia sobre temes de l'òpera *Porgy and Bess* de Gershwin, com a colofó d'un concert ple de versatilitat expressiva i de virtuosisme tècnic impecable, que el públic va saber agrair amb aplaudiments prolongats i que van obtenir una obra fora de programa, el coral "Jesus meine Freude" de la *Cantata 147* de J. S. Bach.

El concert va ser ric i dens de contingut tant com ho són la preparació d'aquesta parella de pianistes, que podem tornar a escoltar amb un altre programa, no menys complex, del segle XX a l'Auditori de Barcelona dins el Cicle Grans Pianistes-Frederic Mompou el març vinent.

Per ALBERT SUÑÉ

Èxit de la música afrocubana al Festival de Jazz de Barcelona

XXXII Festival Internacional de Jazz de Barcelona. Del 26 d'octubre al 14 de desembre de 2000. Al Palau de la Música i a Luz de Gas.

Al XXXII Festival Internacional de Jazz de Barcelona, li va fallar el patrocinador principal pocs dies abans d'iniciar-se. Però per això els organitzadors, The Project, no van pas fer marxa enrere. És més, van poder reunir un bon grapat de músics aplegats en el que s'anomena música afrocubana i que estaven de gran actualitat a causa de l'èxitosa pel·lícula amb què el director Fernando Trueba retia homenatge a aquest estil: *Calle 45*.

Però aparegueren altres músiques i hi hagué també la natural representació autòctona. De fet, al Festival i pel que fa a resultats, hi va haver una mica de tot: des de grans actuacions fins a concerts no gaire gratificants.

Un dels grans èxits el protagonitzà la banda del trompeta Chico O'Farrill. Bé, ara Chico ja no toca, però sí que dirigeix i arranja. Als seus setanta-nou anys, aquest home de l'Havana va demostrar que està en plena forma. Perquè marcà, exigí i catapultà l'orquestra fins a límits realment puixants. La seva banda és una aplicadíssima, sincronitzada i matisada amalgama de ritmes. Als quals encara donen més llustre uns solistes magnífics.

Però al costat de tot això, hi ha els arranjaments. Els que va bastir O'Farrill són un superb exemple de com pot arribar al públic una formació de l'any 2000 que, al costat de troballes harmòniques actuals, no deixa de banda conceptes clàssics. La barreja és enormement digestiva, no enfarrega, no avorreix. Al contrari, és ben greixada, fluida, consistent, rica. I al costat dels naturals temes afrocubans —alguns de Dizzy Gillespie, a qui el director dedicà un de propi— aparegueren en ocasions el *swing* i el *funky*. Tot ben arrodonit, pulcre. Però amb un enorme *feeling*.

Dels altres concerts a què vam assistir, i ja que parlem d'orquestrals, cal destacar l'actuació de la recentment formada Big Band Jazz Terrassa, que dirigeix el trombonista californià John Dubuclet, un egarenc d'adopció. Però en aquest cas, la banda destacà per la seva indefinició.

De fet, sabem que és una formació nova. Però que tampoc no ho és tant si pensem que Dubuclet havia dirigit no fa gaire una orquestra que portava el

seu nom i en la qual hi havia gairebé tots els músics que componen l'actual. Uns músics que, això sí, actuen també en altres formacions.

I aquesta és una de les fallades de la banda. Els seus elements estan encara molt pendents del pentagrama. Però, a més, no tenen un líder. Perquè una cosa és assajar i una altra actuar davant del públic. I, en aquest cas, Dubuclet no estira en cap moment l'orquestra. Perquè gairebé sempre és assegut al costat de la secció de trombons. No hi ha ningú al davant que marqui, exigeixi, provoqui, assenyali. I els músics només toquen. No interpreten. No hi ha matisos. Gairebé tot sona com un tro.

I aquí rau l'altra fallada. Els arranjaments —gairebé tots de Dubuclet— són enfarregats, poc elàstics. El repertori de la banda falla notòriament en aquest aspecte. I no hi ha joc entre les seccions. A més, pràcticament a l'inici del concert, s'interpretà una *suite* formada per diversos temes de Charles Mingus, que arranjà i dirigí el trompeta Jürgen Scheele, i que va fer avorrir fins i tot les oïdres. L'aparició com a convidada de la cantant Laura Simó tampoc no va aixecar el concert. I no per culpa d'ella.

Precisament Laura fou la protagonista, al costat de la Big Band de Bellaterra dirigida pel saxo tenor Eladio Reinón, d'una sessió dedicada a interpretar bandes sonores de pel·lícules. Però en aquest cas hi hagué molt poc jazz. Perquè l'orquestra —en la qual també hi havia violí i acordió—, entrà més dins d'un context de teatre de cabaret (ho diem amb tots els respectes) que no pas d'un concert d'un festival de jazz.

Perquè els arranjaments del mateix Reinón, d'Olaf-Sabater, i d'Amargós, entre d'altres, inel·logueren harmonies que propiciaren una música força avorrida i molt àtona. I el jazz que aparegué esdevingué forçat, fora de lloc. A tot això, el repertori tampoc no va fer cap favor a aquestes mancances. Perquè malgrat que les pel·lícules eren conegudes, els temes interpre-

tats no ho foren. La simbiosi de tot això s'esdevingué quan s'oferí el tema central d'*Un home i una dona*, de Bacharach, que fou un autèntic assassinat.

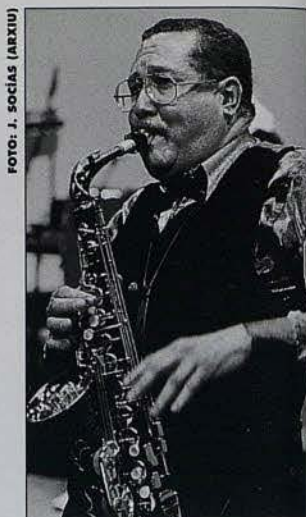
Laura Simó va fer el que va poder, que fou molt. Interpretà en català, castellà, francès, anglès, italià, alemany i portuguès, i estigué a un molt bon nivell. Però allà al davant només hi era ella. Perquè Reinón s'accontentà a seure al costat dels saxos. I, excepte Laura, ningú no va fer res per aixecar una mica un concert equivocat.

La música afrocubana va obtenir un altre gran èxit amb la sessió que protagonitzà el quintet de Paquito d'Rivera. El saxo alt i clarinet i la seva gent van anar de menys a més. I quan diem "menys" no ens referim al fet que estiguessin fluïxos a l'inici. Res d'això. Però el fet que el públic havia tastat a la primera part les excel·lències del grup del pianista Chano Domínguez, i que possiblement estigués cansat de música o poc receptiu a la segona part, va fer que Paquito i els seus es trobessin amb un ambient un bon xic fred. Malgrat que ells entraren a molt bona pressió.

Però aleshores es demostrà que Paquito en sap un niu. A partir d'un monumental solo al saxo alt —monumental perquè fou molt llarg i pletòric d'idees i de força—, el públic es reté al grup de manera incondicional. I a la fi, Chano i Paquito oferiren un tema junts que acabà d'arrodonir la gran festa.

D'Rivera estigué esplèndid sempre. Tant amb el saxo alt com amb el clarinet. La seva cataracta de notes fou alegre, feliç, puixant. I demostrà que és un autèntic líder. Al seu costat hi hagué un trio rítmic que se sap molt bé la lliçó i un esplèndid trompeta i fiscornista: Diego Urcola.

I ja que hem parlat de Chano Domínguez, diguem que el músic gadità fou un dels altres triomfadors del Festival. El seu *flamenco-jazz* arribà sempre amb claretat, curull d'idees, elegant, amb classe. Domínguez és un pianista enormement fluid, que domina el teclat a la perfecció i del qual extreu una mú-

Paquito d'Rivera

sica que pot ser suau, que sap encabritar-se, i que també pot arribar a un paroxisme molt ben controlat.

Per a això comptà amb la presència de dos grans músics: el contrabaix Javier Colina i el bateria Guillermo McGill. I de tres elements bàsics, que assoliren també un gran nivell: Piraña, encarregat del *cajón*, el *cantaor* Blas Córdoba, i una mena de terratrèmol anomenat Tomatito, un *palmero* que a l'hora de convertir-se en *bailaor* deixà bocabadat més d'un.

Finalment, el *neobop* i el *funky* anà a càrrec dels combos del saxo tenor, alt i soprano Joshua Redman i del trompeta Terence Blanchard. El primer obtingué un merescut èxit i el segon decebé clarament.

El concert ofert per Redman fou força diferent al d'uns dos o tres anys enrere. Aleshores el líder tingué molts alts i baixos. Però enguany aparegué amb moltes ganes de dir coses. I de debò que les va dir. Perquè a un so esplèndid, vellutat, afegí un fraseig d'enorme qualitat, fluïdesa i riquesa d'idees. Que, entre altres temes, li va permetre obtenir un gran èxit amb una versió *funky* del conegut *Yes-terdays* de Jerome Kern. Al costat del líder hi hagué un trio impecable, que pivotà al voltant de l'efervescent, poderosa i implacable bateria de Gregory Hutchinson.

Per la seva banda, Blanchard tocà però no arribà. S'enfilà en elucubracions que no portaven a gaires llocs i, malgrat la seva innegable categoria, no va saber teixir un discurs coherent. I tampoc no fou un líder. Deixà camp obert als seus homes, que excepte el molt bon saxo alt Aaron Fletcher van fer solos inacabables i prou avorrits.

Sonimag 2000: convergència tecnològica (i II)

Aquesta és la segona part que completa el reportatge del número anterior sobre les novetats que es van oferir al darrer Sonimag.

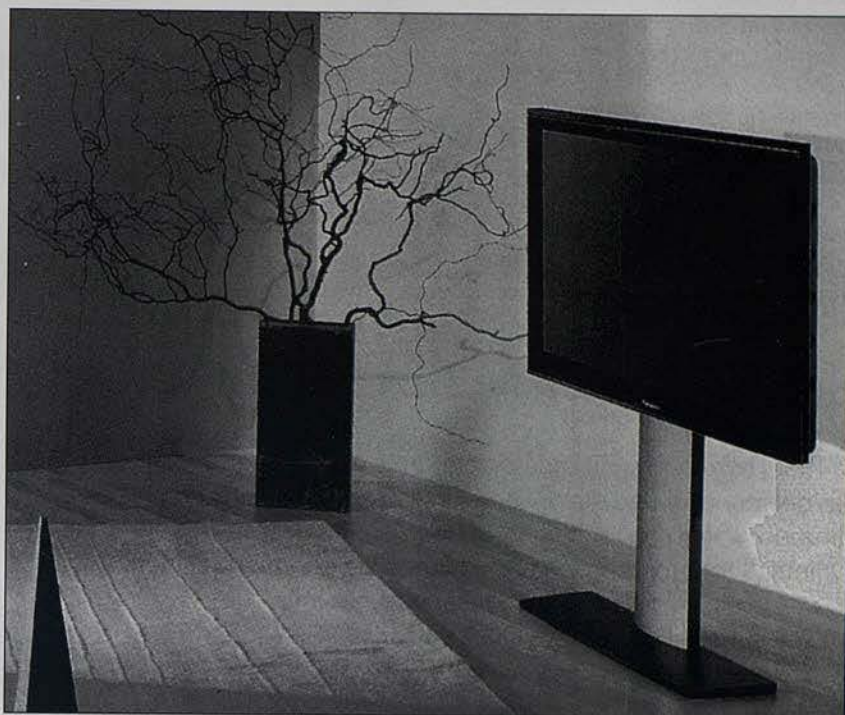
Per JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN

EL DAB

Digital Audio Broadcasting és el sistema digital d'emissió i recepció d'informació a través de les ones: és a dir, la ràdio digital. Malgrat que la seva presència no fou gaire àmplia quant a espai ni mitjans, per la seva potencialitat el situem a l'inici del comentari per sectors.

La diferència fonamental respecte de la ràdio convencional (analògica) és la qualitat del so, especialment en moviment.¹ Aquesta qualitat, similar al CD, suposarà actualitzar el nivell qualitatiu al de la resta de fonts sonores que existeixen al mercat. A més, la recepció en moviment dins les grans ciutats és molt superior a tots els sistemes utilitzats fins al moment.

A banda de la qualitat, la ràdio digital presenta altres diferències respecte del sistema actual. En tractar-se de senyals digitals, admet informació d'àudio-vídeo, imatges fixes, dades, etc., sempre, evidentment, si disposem d'un receptor amb les especificacions necessàries. Com a conseqüència d'aquest fet podríem transmetre informació addicional, com per exemple: imatges fixes relacionades amb el contingut del programa, incorporació de mapes del temps, informació i control del trànsit o transmissió de qualsevol tipus de dades. El darrer avantatge, comparable a la qualitat, és l'eficiència espectral. És a dir, podem emetre més informació en menys espai, amb la qual cosa la quantitat d'informació i el nombre d'emissores podria augmentar con-

Pantalla de plasma, present i futur de la televisió

siderablement.

L'inconvenient més important és el preu dels receptors, fet que desapareixerà quan la demanda sigui prou elevada. En favor d'aquesta tendència cal dir que en dos anys els preus s'han reduït a una desena part.

Els cotxes multimèdia

Segons una enquesta, bona part dels nord-americans no consideren l'elevat temps que passen dins el cotxe com hores de treball, perquè accepten el cotxe com una extensió de la seva llar. Aquesta valoració incorrecta sembla haver estat recollida per fabricants d'equips d'àudio per a cotxes. La prova d'això és la línia presentada per Pioneer destinada al cotxe i que es caracteritza per la possibilitat de gaudir dels sistemes *home theatre* dins del nostre vehicle. Tot els aparells que poden formar un sofisticat equip de reproducció d'àudio-vídeo domèstic tenen el seu homònim per al cotxe.

Actualment és possible equipar la majoria de vehicles amb DVD, sintonitzador de TV i DAB, sistema de navegació, pantalles de 8 polzades a tot color per a seients posteriors, sistemes independents d'amplificació per gestionar un veritable equip multicanal..., tot destacant-hi, especialment, la qualitat de les noves pantalles, que es comporten com una pantalla de gran qualitat. Després de la batalla per equipar amb elements de seguretat, que han mantingut la majoria de fabricants d'automòbils, la incorporació o preinstal·lació d'aquest tipus de producte pot esdevenir un element de captació de clients.

La televisió digital

La televisió digital, terrestre o per satèl·lit, serà un dels productes que evolucionarà amb més rapidesa arran del seu lideratge en les activitats d'oci de la població. Segons les empreses del sector, la mitjana que dediquem a veure la televisió,

per persona, està entorn de les tres hores i mitja. Aquesta desmesurada xifra permet apuntar vers una renovació del parc d'aparells en el cas que hi hagi millors importants en la qualitat de les emissions.

Sense entrar en massa detalls, el futur dels aparells de televisió es dirigeix vers les pantalles planes² i de gran format. També caldria destacar el canvi de proporcions de la pantalla, en passar del tradicional 4:3 al panoràmic 16:9.³ Aquesta característica ja era present en aparells d'altíssima gamma, però la manca d'emissions en aquest format en van alentir molt la comercialització. Amb l'aparició de la TV digital se solucionaran molts d'aquests impediments per comercialitzar aparells capaços d'aprofitar emissions de molta qualitat. L'adopció del format panoràmic va ser confirmat per la totalitat dels fabricants a Sonimag 2000.

La TV digital aportarà fonamentalment més qualitat i definició, tant de so com d'imatge, i ajudarà a aprofitar millor l'espai radioelèctric.

Fins al moment s'ha descrit el que podem qualificar, fàcilment, com una simple millora de qualitat. La televisió digital, a causa de la gran quantitat d'informació que permet d'enviar, canviarà totalment, de manera que serà possible visualitzar diverses pantalles, i també obtenir informació addicional o escollir la posició de la camera que enregistra qualsevol programa o disposar de diverses pantalles per veure diversos programes simultàniament o altres presentacions que els dissenyadors puguin imaginar. Això, probablement, es durà a terme amb un sistema denominat MPH (Multimedia Home Platform), susceptible de realitzar presentacions fins ara inimaginables. Aquest nou sistema pot canviar de nom o lleugerament de prestacions, però no quant a idea fonamental, que representa la convergència entre televisió i informàtica.

La convergència tecnològica

Totes les propostes presentades a Sonimag 2000 tenen un rerefons comú: la unificació de les tecnologies en gairebé tots els sectors.

La societat de la informació és una realitat en determinats sectors

de la població. Un dels factors més importants que ha provocat aquesta situació ha estat la creixent utilització de tecnologies similars en diversos sectors, especialment, telecomunicacions, mitjans de comunicació i tecnologies de la informació. L'empenta d'Internet i la capacitat de les xarxes de transportar tot tipus de serveis són la prova que sostenen l'afirmació inicial.

Davant aquest nou fenomen s'han pogut escoltar diverses opinions entorn de les conseqüències en la societat i en l'activitat econòmica. Existeix un corrent d'opinió coincident en el sentit que l'evolució de l'electrònica digital i el programari són la base per a la presentació i el consum de serveis d'informació d'una manera diferent. Les divergències apareixen en plantejar-se en quina mesura modificarà les pràctiques actuals i en quin període de temps succeirà. Podem afirmar, doncs, que a mig o llarg termini totes les opinions consideren que ens trobem en l'inici d'un nou camí caracteritzat pel creixement del mercat de la informació amb la creació de nous serveis i el desenvolupament dels existents.

Aquest fenomen de la convergència no respon només a un avenç de la tecnologia per si mateix, sinó que respon a un interès del mercat, amb una demanda de productes de més qualitat basats en continguts atractius, i també per oferir a l'usuari final uns productes i serveis senzills d'utilitzar.

La convergència està apareixent actualment en determinats àmbits del sector com a motor fonamental de la indústria. Cal, però, considerar una sèrie d'aspectes que cal treballar perquè el terreny estigui ben preparat per a un cert èxit en la implantació de nous productes que després podria ampliar-se a un major nombre de la població.

En primer lloc, caldrà elevar el nivell de coneixement tecnològic del consumidor per trencar amb la por vers les noves tecnologies, com també oferir un alt nivell de protecció al consumidor (seguretat en les transaccions electròniques, confidencialitat de les dades...).

En segon lloc, caldrà incorporar nous dispositius electrònics i desenvolupar les xarxes per incorporar l'ample de banda que permeti la interconnexió de xarxes a gran velocitat a preus més competitius que els

actuals.

En darrer lloc, cal utilitzar els aspectes anteriors per oferir espais de qualitat en què la interactivitat i originalitat de les presentacions esdevinguin factors decisius en la consolidació de les noves tendències.

Considerant aquests aspectes, el possible escenari amb el quals ens trobarem en un futur estarà centralitzat en la televisió: pantalla de gran format i enganxada a la paret gràcies al seu escàs gruix (actuals aparells de plasma) que ens oferirà videoconferències, jocs, programes a la carta, Internet i fins i tot un control dels aparells domèstics. L'ordinador, a diferència de la televisió, mantindrà la seva individualitat respecte dels usuaris, però incrementarà les seves prestacions fins a incorporar la veu com a element de control i la integració de serveis en un únic aparell, com ara l'escàner, la impressora i el telèfon. Les pantalles de reduïdes dimensions, possiblement de cristall líquid, amb gran definició i qualitat d'imatges electròniques, estaran presents en molts punts de la nostra llar per donar-nos tot tipus d'informació o utilitzar-les com a pantalles de TV tradicionals. Aquest darrer aspecte, aplicat als electrodomèstics, juntament amb els nous sistemes de telefonia mòbil (UMTS), en possibilitaran el control des de qualsevol punt en reduir-se a una connexió entre terminals d'Internet. És el que denominarem xarxes domèstiques.

En aquests moments podem confirmar com una realitat no gaire llunyana uns canvis que afectaran una determinada part de la societat, perquè aquesta nova situació només serà aplicada en aquells països amb nivells de vida més alts i només per les seves capes socials amb elevats recursos, de manera que la discriminació actual que observem en el fenomen Internet només serà un simple tast del que segurament ens espera.

NOTES

1. Recepció de qualitat a velocitats de 200 Km/h.
2. Cal destacar els models de Pioneer presentats a Sonimag.
3. Actualment el 54% de TV a Anglaterra són panoràmics.

Giuseppe Verdi és, sens dubte, una de les figures més grans de la història del gènere operístic. Cinquanta anys de producció rigorosa marquen un procés excepcional no excessivament extens en funció del sí ampli període, però dens en contingut. I sobretot fitat pel fet que la seva obra marca una constant progressió qualitativa en què el seu darrer títol, *Falstaff*, coincideixi també amb el més transcendent del seu *opus*, com així és reconegut de forma generalitzada.

A més, la seva ferma dimensió humana, tan marcada per uns fets històrics excepcionals que ell va viure i assumir amb una admirable conseqüència, potencien l'interès com un tot humà i creatiu de la seva figura gegantina. Per això la recordança del centenari de la seva desaparició, esdevinguda tot just encetat el segle i el mil·lenni que acabem de deixar enrere, resultava inevitable.

Una persona tan grandiosa podia ser objecte de tractament des de diversos angles, fins a conver-

tir el Tema en un bloc excessiu. Per això hem optat per afrontar els potser menys vistents i obviar els més coneguts —que ho són força. D'aquesta manera hem acarat la dimensió humana; la de la persona que va saber respondre de forma sempre madura, intel·ligent i generosa en l'actuació extraartística. També hem volgut tractar el tema dels seus tan valorats cors des d'una perspecti-

va que creiem molt interessant, centrant-nos en els orígens i el context en el qual es manifesta i desenvolupa aquesta parcel·la tan cabdal de la seva obra.

Finalment, hem cregut oportú

mostrar la dialèctica poc aprofundida de la seva dimensió artística confrontada amb la que va esdevenir l'altra gran figura coetània de la lírica, Richard Wagner. Aquest és un aspecte altament suggeridor, sovint tractat només de forma perifèrica i que ens permet de completar una visió, obligadament incompleta, en la qual pesa més el criteri d'un interès que d'exhaustivitat.

Verdi: un centenari irrenunciable

"Patria oppressa", la gènesi dels cors verdians

Per OLIMPIO MUSSO
Traducció de Jaume Comellas

L'estrella de Verdi començà a brillar el 1842 en estrenar-se *Nabucco* a La Scala de Milà. L'òpera, amb llibret de Temistocle Solera, providencialment rebutjat per Otto Nicolai, va aconseguir un èxit extraordinari i va ser representada cinquanta-set vegades. De manera especial va agradar el cor inicial ("Gli arredi festivi giù cadano infranti") i el de l'escena quarta del tercer acte, gràcies al qual encara avui és famosa l'òpera, el celeberrim "Va pensiero sull'ali dorate".

El rei de Babilònia ja havia estat argument de dos drames a la primera meitat del segle, obres de dramaturgs famosos: G. B. Niccolini (*Nabucco*, 1819) i A. Anicet-Bourgeois (*Nabucodonosor*, 1836). L'èxit de l'òpera verdiana no va ser ocasionat tant pel llibret de Solera, que també té els seus mèrits, sinó per la música i sobretot pels cors, que van representar una gran novetat. El fet de compondre cors era, efectivament, temerari per si mateix, perquè contravenia un precepte d'August W. Schlegel, el qual, a la tercera de les seves lliçons sobre literatura dramàtica (*Vorlesungen über dramatische Kunst*), escrita a Viena el 1808 i publicada a Heidelberg l'any següent, havia afirmat: "Alguns poetes moderns, i fins i tot poetes de primer ordre, han intentat, després del renaixement de l'estudi de l'Antiguitat, d'introduir el Cor a les seves obres, tanmateix sense tenir una idea precisa, i, sobretot, una idea activa del seu destí. Atès que la nostra dansa i la nostra música no han estat fetes per a això, i que d'altra part en els nostres teatres no hi ha cap espai que se li pugui assignar, d'aquesta manera l'intent de fer-lo comú a nosaltres no podrà mai, en tot cas difícilment, donar bons resultats."

L'obra del gran crític alemany es va difondre ràpidament per tot Europa gràcies a la traducció francesa publicada el 1814 per Paschoud a París i Ginebra; d'aquesta versió, no exempta d'errors, en depenen les traduccions a altres idiomes, entre els quals la italiana a cura de G. Gherardini, editada a Milà el 1817. Les lliçons schlegelianes van ser considerades la Bíblia de l'estètica, una mena de llibre de text per a intel·lectuals i artistes, que Verdi coneixia bé.

El teatre renaixentista i barroc italià havia fet un

ús abundós del cor segons l'exemple de l'antic teatre grec. La primera tragèdia en llengua moderna, la *Sofonisba* de Galeotto del Carretto, escrita el 1502 i dedicada a Isabella d'Este, marquesa de Màntua, recorre àmpliament als cors. Així mateix van fer G. Trissino (*Sofonisba*, 1524), G. B. Giraldu (*Orbecche* 1541), P. Aretino (*Orazia*, 1546), F. Della Valle (*La reina di Scozia*, 1628 i altres tragèdies, com *Iudit*, *Ester*, *Adelonda di Frigia*), C. De'Dottori (*Aristodemo*, 1657). El primer a prescindir del cor va ser P. Bonarelli (1588-1659) a la tragèdia *Solimano* (1619). Però no va ser fins al 1713, amb la representació de la *Méropé* d'Scipione Maffei, obra que va tenir tant d'èxit que va inspirar la tragèdia de Voltaire (*Méropé*, 1736) i d'Alfieri (*Méropé*, 1782), que el cor va ser eliminat definitivament pel teatre en prosa.

Només amb motiu de representacions de tragèdies gregues, com l'*Antígona* i l'*Èdip a Colona* de Sòfocles, van ser musicats els cors antics: precisament per Mendelssohn. *Antígona* va ser representada a Postdam el 28 d'octubre de 1841, uns quants mesos abans de l'estrena de *Nabucco* de Verdi, que va tenir lloc el 9 de març de 1842. Però la música d'escena de Mendelssohn no té res a veure amb els cors verdians, els quals assumeixen un paper predominant a l'òpera. El cor en Verdi representa efectivament la veu del poble oprimat que vol ressorgir en llibertat. Per això la música es caracteritza per un intens *pathos*, que ha de ser transmès a les masses per mitjà de l'audibilitat de la melodia.

El 1836, Verdi, que feia poc que s'havia casat, va musicar un cor de *Il conte di Carmagnola* d'Alessandro Manzoni, autor pel qual el compositor va servir sempre una devoció particular. Alessandro Manzoni (1785-1873), autor de *I promessi sposi* (1825-1827), novel·la amb la qual es va afermar com un dels principals escriptors europeus, havia esdevingut famós gràcies a algunes poesies i sobretot a dues tragèdies: *Il conte di Carmagnola* (1820) i *Adelchi* (1822). Hi figuraven cors amarats d'ardent esperit patriòtic, que ben aviat es van difondre arreu d'Itàlia. En aquest moment, l'autor, en el prefaci de *Il conte di Carmagnola* rebat Schlegel: "Crec que, si els cors dels grecs no són combinables amb el sistema tràgic modern, almenys es poden aconseguir en part els mateixos resultats, i renovar-ne l'esperit inserint fragments lírics compostos tenint en compte

**Giuseppe Verdi
en un gravat
al·legòric amb
Alessandro
Manzoni**

aquells cors.” Temistocle Solera, el llibretista de les primeres òperes de Verdi, va imitar, amb el permís indispensable de l’atent compositor, els cors de manera inequívoca a fi que els espectadors en tinguessin una consciència plena. És el missatge patriòtic que venint de Manzoni, a través de la música de Verdi, era transmès al poble italià. Manzoni va ser, doncs, l’autoritat en la qual Verdi es va basar per transgredir el precepte schlegelià. Però Solera es va recordar també d’altres poetes patriòtics: per exemple de Silvio Pellico, figura principal i màrtir de la causa italiana, famós arreu del món per l’obra *Le mie prigioni* (1832); també va ser autor de tragèdies (cèlebre la *Francesca da Rimini*) i de poemes. Un d’aquests, titulat *La pàtria*, comença: “*Oh dolce patria! Oh come! balza de’ forti il core al tuo bel nome!*” Solera se’n va recordar al *Nabucco*. “*Oh, mia patria, sì bella e perduta.*” Per la seva part, F. M. Piave, llibretista de *Macbeth* (1847), va imitar Pellico al cor de la primera escena del quart acte: “*Patria oppressa! Il dolce nome.*”

Els cors manzonians i el poema *Marzo 1821*, en els quals es va inspirar Verdi des de la joventut, són escrits en decasíl·labs, versos de ritme anapèstic que imiten el galop dels cavalls. Exposem com a exemple la quarteta següent de *Il conte di Carmagnola*:

*“S’ode a destra uno squillo di tromba,
a sinistra risponde uno squillo;
d’ambo i lati calpesto rimbomba
da cavalli e da fanti il terren.”*

A *I lombardi alla prima Crociata* (1834) Solera escriu a l’escena cinquena de l’acte segon:

*“Stolo Allah... sovra il capo ti piomba
già dell’ira promessa la piena:
santa voce per tutto rimbomba
proclamante l’estremo tuo dì.”*

La crida a la pàtria i als valors antics dels italians ja apareixien al Petrarca (1304-1374). Em refereixo a la famosa oda que comença “*Italia mia*” amb els versos cèlebres:

*“vertú contra furore
prenderà l’arme, e fia’l combatter corto:
ché l’antiquo valore
ne l’italici cor non è ancor morto.”*

En l’oda de Petrarca es va inspirar el gran poeta romàntic Giacomo Leopardi, que per la seva part va dedicar a la pàtria l’oda “*All’Italia*” (1835):

*“L’armi, qua l’armi: io solo
combatte, procomberò sol io.
Dammi, o ciel, che sia foco
Agl’italici petti il sangue mio.”*

Després de l’èxit de *Nabucco*, Verdi va fer sempre un intens ús dels cors, molts dels quals van esdevenir famosos: per exemple els de *I lombardi alla Crociata* (“*Gerusalem*”). “*O Signore dal tetto natio*”), de *Ernani* (“*Si ridesti il leon di Castiglia*”), de *Macbeth* (“*Patria oppressa*”) i d’altres. Verdi va ser definit el rei dels cors, els quals eren interpretats també com a fragments de concert. Però després de la proclamació del Regne d’Itàlia (1861), el clima polític i moral havia canviat. La batalla per la independència havia estat guanyada i per això minvava la motivació patriòtica. Ben al contrari, els esdeveniments, marcats per la lluita pel poder, havien generat en els patriotes una aguda desil·lusió. Verdi, amb tot, no va renunciar a compondre cors, que així mateix van arribar a ser cèlebres, com els d’*Aida*, de *Don Carlo* i d’*Otello*. Són cors compostos amb una gran perícia i amb un ofici consumat, però representen el crepuscle, llarg i lluminós, de l’astre coral verdíà.

"Viva Verdi", un crit que resumeix moltes coses

Per LLUÍS TRULLÉN

La història de la música operística italiana del segle XIX gira al voltant de la figura de Giuseppe Verdi. Hi ha un abans i un després d'aquest compositor nascut l'octubre de 1813 i de qui enguany es commemora el centenari de la seva mort.

Verdi va ser un músic del poble, una senyera en la unificació d'Itàlia, un treballador infatigable, una persona estimada per tothom, que rebia elogis entusiastes, però també un compositor que va haver de conviure amb els fracassos d'algunes de les seves obres, amb problemes amb la censura, amb les tragèdies familiars viscudes al voltant de l'any 1840, amb la desaparició del seus amics els darrers anys de la seva vida (Piave, Solera, Escudier —el seu editor francès—, Maffei..., i l'any 1897 la seva muller Giuseppina), amb arravatadores disputes amb teatres d'òpera, orquestres i editors... Milà no el va acceptar al seu Conservatori —que ara porta el nom de Giuseppe Verdi—, La Scala va propiciar un rebuig total a la seva òpera *Un giorno di Regno*, i juntament amb els problemes sorgits amb el director musical de La Scala Merelli van motivar que entre *Giovanna d'Arco* l'any 1845 i la revisió de *La forza del destino* l'any 1869 Verdi rebutgés fer estrenes al coliseu milanès. Però La Scala va ser el teatre on la interpretació d'*Aida* l'any 1872 va obligar Verdi a sortir a saludar trenta-dues vegades, Milà va ser la ciutat on Verdi va projectar una *casa di riposo per musicisti*, una institució per a músics jubilats construïda per Camillo Boito, germà del llibretista; la ciutat que el va veure morir el 27 de gener de 1901 en la *suïte* del Grand Hotel de Milà i que va tributar-li un homenatge multitudinari el 28 de febrer de 1901, en què el seu cos fou dut al costat del de Giuseppina, la seva segona muller, a la Casa di Riposo que ell va idear.

La personalitat de Verdi va anar forjant-se paral·lelament al seu instint creador. I els seus orígens humils, de músic del poble, sempre van ser presents tot al llarg de la seva trajectòria; "io sono un paesano" va respondre Verdi al rei Victor Emmanuel quan el monarca volia ennoblir el compositor.

Verdi, com molts compositors, va mostrar unes capacitats per a la música "sobrenaturals". Als tres anys va començar a estudiar música amb Paistrotchi, l'organista de Roncole. Poc després van regalar a Verdi una espineta, l'instrument que el va acompanyar durant tota la seva vida i que ara està

al Museu de La Scala. Arran de la mort del seu primer mestre, quan el jove Giuseppe tenia nou anys, Verdi va a estudiar a Busseto, ciutat on viurà fins a l'any 1832, i quan tenia quinze anys ja va dirigir l'obertura de *Il barbiere di Siviglia*.

Verdi ja havia triat el camí de la música i l'any 1831 troba la primera de les seves grans amistats de per vida: Antonio Barezzi. Aquest comerciant i mecenes musical va finançar-li el primer any d'estudis a Milà. Hi havia una tan gran cordialitat entre Verdi i Barezzi, que el compositor quan tenia l'oportunitat d'ocupar el lloc d'organista a la Catedral de Monza, amb un sou altament remunerat, va preferir convertir-se en mestre de música de Busseto. L'any 1836 Verdi es casà amb Margherita, filla de Barezzi. Dos anys després es comencen a publicar a Milà les primeres cançons de Verdi, i en aquest mateix any comença a treballar en *Oberto, Conte di San Bonifacio*. Aquest va ser el primer triomf de Verdi, quan el febrer de 1839 aconsegueix estrenar l'òpera a La Scala.

Merelli, director del teatre, va proposar a Verdi tres nous títols per a futures temporades. Verdi va escriure una òpera de marcat caràcter *buffo*, titulada *Un giorno di Regno*. Però el procés de composició i estrena d'aquesta òpera l'any 1840 marquen l'esdevenidor de Verdi en tres aspectes. Durant aquest període moriran els seus dos fills i la seva dona Margherita; l'obra suposa un fracàs tan absolut que s'han de cancel·lar les representacions següents, i per últim, Verdi es compromet a deixar de compondre.

Verdi estava sotmès a una lògica depressió i res no podia fer-lo canviar d'idea. Però arriba un fet determinant i una de les facetes més conegudes de la vida de Verdi. Merelli tenia a les seves mans un llibret d'òpera de Solera que estava destinat a Otto Nicolai, però aquest compositor va rebutjar-lo. Aleshores va intentar persuadir Verdi per compondre la música sobre aquell llibret. Verdi va agafar sense gaire convenciment el llibret de *Nabuccodonosor* i al vespre va obrir-lo just pel lloc amb els versos "Va pensiero sull'ali dorate". Verdi, que sempre tenia el costum de llegir la Bíblia, va quedar fascinat pel llibret. El va llegir i rellegir tota la nit, i a poc a poc va anar escrivint la música. És aquest impuls, aquesta vitalitat sorgida després dels pitjors moments el que una vegada i una altra fan renéixer Verdi de les més tristes decepcions.

L'any 1842 s'estrena *Nabucco* a La Scala, i amb tant d'èxit, que se'n van oferir 57 representacions.

Verdi a Venècia

més que de cap altre títol en tota la història de La Scala en una sola temporada. *Nabucco* arribà a Barcelona dos anys després i pràcticament amb cinc anys s'havia representat a tots els coliseus lírics de major rellevància. Aquest era l'impuls que necessitava Verdi, era el fet decisiu que va fer que s'esborrés la seva idea de deixar la composició. Aquest impuls va propiciar el que anys més tard Verdi va descriure, en una carta enviada a Clarina Maffei, com els anys de galeres. És el Verdi del treball incansable, el Verdi que ha trobat un estil en què la melodia, els personatges, la connexió amb el poble, els esdeveniments polítics que es veuen retratats a tall de metàfora en les seves òperes, el converteixen en un ídol nacional.

El seu primer biògraf, Jacobo Caponi, va escriure l'any 1881 referint-se a *Nabucco* i a *I Lombardi*: "Els estrangers mai no podran entendre la influència que durant un cert període van exercir les melodies que Verdi concebia quan les situacions, o fins i tot versos aïllats evocaven la desgraciada condició en què es trobava el poble italià, els seus records, les seves esperances. El públic veia al·lusions per qualsevol lloc, però Verdi les trobava abans i les adaptava a la seva inspirada música, la qual cosa molt sovint acabava provocant una revolució en el teatre." "Patria oprimida" de *Macbeth*, el cor "O mia patria sì bella e perduta", "Si ridesti il lion di Castiglia" d'*Ernani* esdevenen himnes del Rissorgimento italià; l'acròstic "Viva Verdi" (Vittorio Emanuele Re d'Itàlia) estava escrit per les parets de tot Itàlia.

Els teatres italians omplien Verdi d'encàrrecs d'òperes. Algunes esdevenen un veritable fracàs, com *Alzira* (Verdi anys més tard en digué que "era una porqueria"), d'altres, com *Giovanna d'Arc*, tenen un argument poc menys que inversemblant; en d'altres, com *Attila*, exigeix a Solera –Verdi sempre tan incisiu i punyent amb els seus llibretistes– veritables miracles per fer un llibret amb uns versos d'accen-

tuació complexíssima (heptasil·labs esdrúixols). Són els anys de *Macbeth*, en què l'orquestració té un paper decisiu, o *La Battaglia di Legnano*, amb problemes amb la censura.

A partir d'aquesta òpera estrenada l'any 1848, Verdi es retira a Santa Agata i es dedica a compondre menys –és un dir– i més pausadament.

Verdi sempre mirava al poble, a la seva pàtria cada cop menys oprimida gràcies a les revolucions liberals, i decideix convertir en vertaders protagonistes personatges que podien ser reals com la mateixa vida: la trilogia verdiana, l'apartat més sublim i màgic de tota la seva producció i el punt àlgid de la seva obra. El desfigurat *Rigoletto*, la vida adúltera de *La Traviata*, el món tan popular de *Il trovatore*, tot amb la música més inspirada, captivadora i excepcional sorgida del seu talent.

Eren els anys que marcaven un punt d'inflexió en l'estil i en la seva vida: la dècada dels cinquanta, que va veure néixer l'estrena a París de *Les vespres sicilianes*, la revisió d'*Stiffelio* –novament titulada com a *Aroldo*– i el *Simon Boccanegra* a Venècia. En les seves òperes continuava parlant de traïcions i injustícies, i l'any de l'estrena d'*Un ballo in maschera*, tingué greus problemes per la censura a Roma.

Verdi decideix involucrar-se en política i un any després que Garibaldi ocupi el Regne de Nàpols, que queda incorporat al Regne dels Savoia, i coincidint amb la proclamació del Regne d'Itàlia, Verdi esdevé membre del nou Parlament Italià. Cada cop les produccions de Verdi minven quant a nombre, però no pas de qualitat.

En aquesta dècada dels seixanta Wagner estrenava el *Tristany*. I les comparacions amb Wagner van ser prou manifestes. Eren els genis respectius de les òperes alemanya i italiana, i el que és cert és que cada cop l'orquestració de Verdi va anar guanyant en densitat. Però Verdi sempre mirava al poble i Wagner només tenia ulls per al seu rei bavarès.

La dècada dels setanta Verdi la va dedicar a *Aida* i al *Requiem en honor a Manzoni*. Eren els anys en què semblava que Verdi volgués anar progressivament deixant la composició. Només van aparèixer unes revisions de *Simon Boccanegra* i de *Don Carlo*, fins a l'arribada de dues noves òperes shakespearianes. Verdi va assolir una fita en l'orquestració amb *Otello* i potser –i amb el permís de Rossini– amb *Falstaff*, l'òpera de caràcter *buffo* més extraordinària de la història. L'humor i vitalitat eren manifestos als seus vuitanta anys; la genialitat del tractament de la veu i de l'orquestra arribaven a un dels més alts estadis de l'òpera italiana. Del dramatisme a la comicitat pura, tot amb un llibret d'estructura contínua que suposava el testament operístic de Verdi, després de setze anys de silenci, i un nou i per sempre definitiu reconeixement del públic de La Scala de Milà.

Verdi i Wagner: acords i desavinences de dos models operístics coetanis

Per VLADIMIR JUNYENT i TORRADES

La història de la música, com la de la resta de manifestacions artístiques, està farcida de dates i moments concrets que, potser només pel seu valor simbòlic o la mera utilitat referencial, acaben convertint-se en indicadors "oficials" de l'inici o la fi d'una època.

L'any 1813 pot ser vist, sens dubte, com una d'aquestes ocasions: el naixement, amb poc més de quatre mesos de diferència, de dues figures colossals de l'escena operística decimonònica com Giuseppe Verdi i Richard Wagner suposà el tret de sortida de la que, al cap de poques dècades, esdevingué una de les controvèrsies més apassionants i renyides de la història de l'òpera. L'obra i la personalitat divergents d'ambdós compositors configuraren dues propostes estètiques diametralment enfrontades que, en ser assumides com a models irrenunciabls pels defensors d'un i altre bàndol, van dominar aclaparadorament la vida operística de tota la segona meitat del segle XIX.

No obstant això, el suposat contenciós personal entre Verdi i Wagner mai no va existir com a tal: sabem del cert que els dos músics no van tenir mai l'oportunitat de veure's personalment, i les referències mútues que es dediquen en els seus escrits són realment escadusseres. La disputa fou, més aviat, entre dos públics i dues tendències que, identificades i exaltades per les respectives nacions d'origen, trobaren en l'obra dels dos grans compositors la justificació de les seves demandes artístiques i la realització dels seus afanys col·lectius. De fet, el caràcter absolutament individual, únic i irrepetible de les figures de Verdi i Wagner feia força inviable la seva implicació personal massa activa entre les tropes d'infanteria de cada front obert, i encara que el conflicte hagués estat en origen resultat directe del seu enginy creatiu, els seus dos motors principals havien d'acabar esdevenint, amb el pas del temps, simples i distants espectadors.

Tanmateix, en aquest punt és apreciable una diferència substancial en els posicionaments de partida d'un i altre geni: mentre que Verdi podia ser i era vist com a hereu legítim de la tradició operística italiana, nascuda feia més de dos segles i culminada segons els seus seguidors magistralment amb la seva obra, el Wagner del *Ring* difícilment podia ser considerat com a continuador de res. Si bé sempre s'ha dit que la seva obra suposava en gran mesura la culminació de l'òpera romàntica alemanya, ho feia quan aquesta era encara, com aquell qui diu, menor d'e-

dat. Resulta força difícil parlar d'una tradició operística germànica sòlida a la vista de la relativa manca de continuïtat entre les obres d'autors com Weber o Marschner i el drama musical wagnerià, fet que resulta encara més evident quan ens adonem del caràcter absolutament solitari de l'experiència wagneriana. Sense pretendre ser hereu de cap model operístic anterior, sinó més aviat al contrari, i sense haver aconseguit crear escola pròpia al final de la seva carrera, la força abassegadora de l'individu Richard Wagner donà lloc, tanmateix, al primer model operístic germànic plenament emancipat del "llast" italià.

Així, doncs, la proposta wagneriana era, a diferència de la de Verdi, una proposta revolucionària i trencadora que creia en el poder regenerador de l'art i, al mateix temps que proclamava la fi tant de la vella òpera italiana com del teatre parlat, profetitzava el naixement de la suprema i més sublim de totes les arts: la seva i només seva "obra d'art total" (*Gesamtkunstwerk*). Seria interessant, però, analitzar fins a quin punt el Wagner artista va saber mantenir-se fidel al Wagner teòric. La idea d'acabar d'una vegada per totes amb la tirania de la música com a agent principal de l'espectacle operístic —fet que havia traït els principis fundacionals del gènere i havia propiciat, des de poc després del seu naixement, el culte al cant virtuosístic— i la voluntat de ressituar l'interès real de l'obra en el conjunt del drama musical i no en una sola de les seves parts ha de ser vista, amb tants de matisos com es vulgui, com una pretensió poc menys que il·lusòria. Molt encertada i plenament vigent ens sembla, en aquest context, la constatació apuntada ja fa unes quantes dècades pel cèlebre Paul Henry Lang segons la qual, en els drames musicals wagnerians, el discurs musical hi té, per més diferències teòriques i pràctiques que el separin de l'escriptura verdiana, un paper tan o més protagonista que en qualsevol de les menystingudes creacions del compositor italià. Si bé és cert que l'orientació eminentment simfònica de l'obra de Wagner canvià substancialment la funció i el caràcter de la seva música, emanada ara més del fossat que no pas de l'escena, aquesta no deixà mai de ser, malgrat els plantejaments teòrics del seu autor, el principal i gairebé únic motor del drama musical. Una prova fefaent d'aquesta afirmació la podem trobar en la tradició, llargament establerta a Europa, d'interpretar fragments simfònics de les seves obres —els famosos *bleeding chunks* de què parlava Ernest Newman— en forma de concert, opció que resultaria francament inimaginable en el cas de Verdi.

La intensificació wagneriana del discurs orquestral ha de ser vista com a resultat del desenvolupament d'un simfonisme germànic en alça, com també del concepte plenament romàntic de música absoluta, és a dir, aquella música instrumental que, sense referència textual de cap mena, és l'única capaç d'expressar allò inefable. Wagner, molt influenciat pel pensament d'Arthur Schopenhauer i la seva pretesa descoberta de la "cosa en si" kantiana en una essència del món identificada amb la voluntat –i de la qual la música era un reflex immediat–, va voler empeltar el seu simfonisme majestàtic amb idees extretes de l'antiga tragèdia grega, tot donant com a resultat una personalíssima i irrepetible proposta artística. Per aconseguir-ho, no obstant això, havia de desempal·legar-se d'antigues subjugacions artístiques de les quals ell també havia estat víctima. Va creure aconseguir-ho, en part, amb la seva aposta per l'anomenada "melodia infinita" (*unendliche Melodie*), amb la qual participava del desig creixent durant tot el segle XIX d'abandonar progressivament els números tancats en benefici d'una cada cop més anhelada continuïtat dramàtica i musical. Però aquesta característica, obtinguda mitjançant la disminució o pràc-

tica desaparició dels passatges cadencials, no era, ni molt menys, patrimoni exclusiu de Wagner. És força sorprenent constatar com, malgrat les diferències abismals que separen els models operístics wagnerians dels verdians, tots dos compositors van actuar, en les fases decisives de les seves carreres, empesos pel mateix desig de conciliar el contingut dramàtic amb la forma musical, fet que comportava, segons la nova sensibilitat ja plenament romàntica tant de Wagner com de Verdi, la subversió de moltes de les antigues fórmules operístiques. Wagner va optar, després d'un flirteig inicial amb la *grand opéra* francesa i la tradició operística al seu abast –període tan necessari per a l'evolució del seu geni com vergonyant per als seus adolorats més intransigents–, per un camí en solitari que pretenia establir les bases d'una nova era. Verdi, en canvi, des del seu sempre sagrat respecte pel llegat musical del seu país, va preferir mantenir-se fidel a una tradició musical que, presa només com a punt de partida, va saber transformar i superar amb escreix sense arribar, malgrat tot, a posar-la mai en perill.

Seria un error, per tant, veure en el profund respecte per la tradició operística de què sempre féu gala Verdi un suposat caràcter conservador i retrògrad, com també seria injust i desencertat afirmar, com sovint s'ha fet, que els únics avenços substancials de la seva obra s'esdevingueren gràcies a la influència wagneriana. Els qui han abonat en un passat no gaire llunyà aquesta tesi han tingut per costum situar l'inici d'aquesta evolució no abans d'*Otello* (1887), tot obviat frívolament la llarga trajectòria de Verdi i la seva immensa producció anterior. El seu argument ha estat, en la majoria dels casos, la clara potenciació dels efectius orquestrals i la profunda empremta que en aquesta partitura shakesperiana hi deixa, suposadament, la tècnica del leitmotiv. No obstant això, potser caldria recordar que, si bé l'elaboració dels monumentals entramats motivics ideats per Wagner no tenia precedents de cap mena, sí que en tenia, en canvi, la utilització de temes reminiscents com a recurs unificador dels discurs dramàtic i musical. El mateix Verdi ja havia utilitzat aquest mètode molt abans que la recepció de Wagner a Itàlia fos mínimament sòlida, però amb el pas del temps moltes de les innovacions fruit de la seva evolució personal van acabar girant-se-li en contra en forma d'enverinades, temibles i doloroses acusacions de wagnerisme.

Ser titllat, arran de la rebuda d'*Aida* a Itàlia, de simple *seguace di Wagner* havia de resultar, després de trenta-cinc anys de carrera compromesa amb l'*arte italiana*, força decepcionant i desencoratjador per a Verdi. Però la veritat és que el temor a una invasió musical germànica irreversible s'havia estès ràpida-

ment entre els sectors musicals més inamovibles davant la greu constatació que, lluny de quedar restringit a l'àmbit geogràfic que l'havia vist néixer, l'efecte impactant del nou llenguatge musical wagnerià començava a arrelar amb força en diversos sectors del món musical italià, tot posant en perill, per primer cop en la seva història, els considerats com a trets distintius essencials de l'òpera italiana. En un dels seus enginyosos escrits, el compositor, poeta i destacat membre de la *scapigliatura* italiana Arrigo Boito, autor també, com és sabut, dels llibrets de les dues últimes creacions verdianes i de dues òperes mastodòntiques com *Mefistofele* i *Nerone*, feia unes afirmacions que el situaven meridianament en l'àmbit dels afectats per la perillosa *febbre tedesca*, fet que, sens dubte, creà en el futur profundes maliances amb Verdi que van dificultar i endarrerir tota possibilitat de treball conjunt. "*Davanti al tedesco noi siamo un popolo di improvvisatori...*", deia Boito, tot afegint a continuació: "*Chiedete a Shakespeare perché abbia pensato più di vent'anni all'a Amleto, chiedete a Goethe perché abbia lavorato tutta la vita al Faust, voi che scrivete cento opere in dieci anni.*" Si bé el posicionament de Boito en aquest punt va ser, durant la seva vida, força ambigu i oscil·lant, Verdi sempre va tenir molt clar, en canvi, quin era el seu bàndol. Ell també havia hagut de travessar, a l'inici de la seva carrera, la seva particular etapa de les "*cent òperes en deu anys*" durant els cèlebres i difícils *anni di galera*, marcats per les presses i les exigències empresarials, però tant abans com després d'aquesta etapa, mai no va dubtar dels seus autèntics objectius artístics. En una carta escrita el maig de l'any 1885, poc abans de començar l'última fase creativa de la seva vida, Verdi opinava sobre el jove Puccini en els termes següents: "*Ho sentito a dir bene del musicista Puccini. Ho visto una lettera che ne dice tutto il bene. Segue le tendenze moderne, ed è naturale, ma si mantiene attaccato alla melodia che non è nè moderna nè antica. Pare però che predomini in lui l'elemento sinfonico: niente di male. Sol tanto bisogna andar cauti in questo. L'opera è l'opera; la sinfonia è la sinfonia; e non credo che in un'opera sia bello fare uno squarcio sinfonico, pel solo piacere di far ballare l'orchestra.*"

Si bé pot sobtar que Verdi escrigués aquestes paraules només dos anys abans de l'estrena d'*Otello*, quan el seu distanciament respecte del conflicte d'anys enrere era més evident, no feia, de fet, res més que repetir allò que per a ell havia estat sempre la raó d'ésser de la música italiana, és a dir, el seu caràcter eminentment vocal. La polifonia *a cappella* de Palestrina n'era el referent ineludible, de la mateixa manera que la tendència germànica, d'orientació fonamentalment instrumental, tenia per emblema obres com la *Missa en Si menor* de Bach o tot el simfonisme beethovenià. Si volia romandre italiana, la música havia de romandre vocal; tota desviació respecte d'aquesta premissa suposava indefectiblement desvirtuar-ne les essències. No ha d'estranyar, per tant,

que esdeveniments com la fundació de la Societat del Quartetto di Milano, impulsada en bona part per Boito i Franco Faccio —compositor i director d'orquestra de gran pes en la difusió de Wagner a Itàlia— per donar a conèixer el repertori cambrístic, haguessin estat acollits per Verdi amb molt de recel.

Les temences de Verdi sobre els efectes de la música germànica a Itàlia foren especialment elevades entre els anys 1860 i 1870, a mesura que la *musica dell'avenire* anava guanyant adeptes entre les noves generacions de compositors italians. Les seves pors, no obstant això, eren poc justificades en un moment en què la figura de Wagner era a Itàlia molt més admirada que no pas realment coneguda. El seu desembarcament oficial no es va produir, de fet, fins a l'arribada de *Lohengrin* a Bolonya l'any 1871, ocasió que, malgrat la innocència i bondat d'aquesta obra —que ja havia complert més de vint anys!— en comparació amb les creacions wagnerianes posteriors, va desfermar aleshores una autèntica tempesta entre els partidaris d'un i altre compositor. Com ja apuntàvem a l'inici d'aquest article, cap dels dos implicats no hi va prendre part directa, però els seus seguidors arribaren a límits realment absurds en la defensa cega de cada model i dels qui havien estat designats, per aclamació popular, els seus màxims representants oficials. La implicació personal de Verdi en els afers derivats d'aquesta polèmica fou cada cop menor i, durant els setze anys de silenci que seguiren l'estrena d'*Aida* —temps durant el qual s'encarregà de revisar algunes obres precedents, com *Simon Boccanegra* o *Don Carlo*—, el compositor de Roncole entrà en un procés de reflexió personal que, com molt bé demostraren les seves dues últimes creacions operístiques, no fou precisament estèril.

Les disputes entre els dos bàndols es perllongaren fins molt més enllà de la mort dels dos compositors, i de fet encara avui és relativament fàcil de trobar melòmans que, creient ser dipositaris d'uns valors i unes essències ben dignes i encara vigents, s'autoproclamen, sense adonar-se del caràcter anacrònic del seu gest, com a wagnerians o verdians per oposició al model contrari. El que és realment interessant avui dia és, però, saber apropar-se a les obres d'aquests dos grans autors des d'una justa i clara contextualització que ens permeti copsar-ne la grandesa i d'entendre, per exemple, els motius de la manca de continuïtat històrica del model wagnerià —malgrat les pretensions ben romàntiques del seu autor d'haver descobert l'art en la seva forma absoluta— o l'abast de la seva influència en les generacions posteriors —especialment en la producció de l'últim Verdi, la generació dels *scapigliati* i els autors del moviment verista. I també hauria de servir, sens dubte, per descobrir la dimensió progressista i innovadora —que hi és, i molt!— de les òperes de Verdi, i entendre, d'aquesta manera, fins a quin punt el seu consell habitual als joves compositors —"*tornate all'antico e sarà un progresso*"— ha estat malinterpretat.

ARTURO TAMAYO

Una tossuda vocació per la música clàssica

Arturo Tamayo va estar a Barcelona la temporada passada per dirigir l'Orquestra Simfònica i Nacional que Catalunya en un concert a l'Auditori dedicat a la música del segle XX, corresponent al Cicle Robert Gerhard. Vam parlat amb ell, en acabar l'assaig general, de diversos aspectes relacionats amb el concert que va dirigir i amb la música contemporània i la música del segle XX.

Per MARIA GRATACÓS i MONLLOR

El concert s'emmarca dins un cicle de música contemporània. Però ara que ja hem entrat al segle XXI ens trobem amb molts compositors que són del XX; què s'entén per música contemporània?

-Primer hem d'aclarir el terme o l'etiqueta de música contemporània XX. Ara ja no som al..., haig de dir que el concert que es fa dins aquest cicle de música contemporània en realitat pertany al segle XX, i a principis del XX, perquè hi ha una obra de l'any 1910, i les altres dues són dels anys trenta.

-Com acull el públic la música contemporània?

-Hi ha una diferència important entre el públic de fa trenta anys i el d'ara. Ara, a les grans ciutats, els intel·lectuals descobreixen la música de la seva època, cosa que abans no passava.

FOTO: EVA GUILLAMET

Crec que en tot això, hi té molt a veure el paper de les institucions. Les institucions tenen el deure o obligació d'ensenyar al públic la cultura del seu temps. Avui es perd la labor cultural i social d'un organisme institucional que és educar i formar les persones. Hi ha d'haver un entorn que expliqui al públic aquest repertori i que el situï, amb conferències, presentacions, informació que ha de ser difosa per les institucions.

-¿Creieu que hi ha prou programacions estables de música contemporània? ¿Les que hi ha són suficients o en falten?

-Sí, però cal distingir entre programacions serioses de música contemporània i la programació de la música contemporània com a esnobisme, una cosa que es dona molt, avui.

-Els joves intèrprets estan ben preparats per interpretar la música contemporània. Quina for-

mació reben i on?

-Els joves intèrprets s'han de formar en aquest repertori. I hi ha d'haver un entorn que els situï i que els expliqui prèviament que existeixen aquestes obres.

-En la música contemporània es dona no només la convivència de diverses estètiques sinó de vegades la barreja entre elles. Per exemple, al segle xx podem parlar de serialisme, música aleatòria, música estocàstica, música concreta, música electrònica i música electroacústica, dins la qual ja es barregen diverses tendències. ¿És normal, això? Com ho veieu?

-Hem de tenir en compte que nosaltres vivim en una societat pluralista; caracteritzada pel pluralisme. Per tant, és normal que convivin estètiques molt diferents alhora. De fet, és això el que caracteritza aquest temps. A l'època de Haydn això no passava, hi havia una gramàtica unitària; podríem fins i tot parlar d'un estil únic, perquè hi havia una uniformitat absoluta. A més, hem de tenir en compte el paper que juga socialment la música lleugera. La música lleugera és molt important en aquest segle; mai abans no havia pres tanta importància.

-Sobre el repertori que heu triat per al concert d'avui hi ha tres obres ben característiques del segle xx i que corresponen a tres estètiques ben diferents, tot i que són correlatives en el temps: *L'Ascensió* de Messiaen, que s'emmarca en el serialisme, el *Mosses und Aaron* de Schönberg dins del dodecafonisme i el *Poema del foc*, també conegut com a *Prometeu*, d'Scriabin que pertany a l'estètica simbolista. Què destacaríeu d'aquestes tres obres?

-Les tres obres que hi ha al programa d'avui són obres clau en la producció de cada compositor, ja que es troben en una mena de bifurcació o cruïlla respecte de la línia compositiva de cada autor.

Arturo Tamayo és un home reservat, de paraula justa. De reflexió. Atent. Fidel a les seves conviccions i als seus amics. Elegant i discret. Sensible. Convençut que el seu deure és educar els joves intèrprets en el repertori de la música del segle xx i la música del segle xxi que acabem d'encetar. Els seus deiebles estan encantats amb ell i n'hi ha que el segueixen allà on va. La seva passió per la música l'ha portat a la direcció, però no sense abans haver passat per les facetes d'intèrpret i compositor.

És a dir, aquestes obres suposen la descoberta de nous llenguatges o l'establiment definitiu del nou llenguatge que està trobant o que ha trobat cada compositor.

-¿Hi ha alguna obra de les que avui dirigiu que us faci especialment il·lusió? Per què?

-Dirigir a Barcelona l'obra que Schönberg va escriure a Barcelona. Perquè és curiós que el segon acte d'aquesta obra que va escriure Schönberg durant la seva estada a la ciutat un hivern, on va venir convidat per en Robert Gerhard, no s'hagi estrenat fins ara, i que ara pugui estrenar-lo aquí, a la mateixa ciutat on la va escriure. És molt especial.

-Quines són les preferències estètiques d'Arturo Tamayo?

-Quan parlem d'afinitats estètiques, per formació i per plaer musical, el serialisme, sens dubte. M'interessen aquelles obres modernes en què la modernitat porta cap endavant; és a dir, en què es progressa en el llenguatge musical. En canvi, les tendències restauratives (estètiques i estructurals) m'interessen ben poc. Com és el cas dels "neos": neoclassicisme o els "post": postromanticisme, o la música contemporània que es dedica a restaurar altres estètiques que fa anys que van morir.

-¿Hi ha obres del repertori contemporani a les quals teniu un afecte especial, per afinitat estè-

tica o bé per algun record del primer cop que va escoltar l'obra o el primer cop que la va dirigir?

-En tinc molt per les obres que treballa dels compositors contemporanis, perquè m'agrada conèixer personalment el compositor quan haig d'enfrontar-me a la seva obra. De les meves obres preferides, la que més m'agrada per afinitats estètiques és *Les oiseaux exotiques* de Messiaen.

Una obra que recordo amb molt d'afecte és *Metastasi de Xenaquis*. Quan la vaig escoltar per primer cop

en una gravació em va impressionar el glissando que parteix de la primera nota i s'escampa en totes direccions com un cataclisme, però a la vegada com un crit interior. I cada cop que la dirigeixo intento sentir la mateixa sensació que em va causar el primer cop, i provo de reviure aquella sensació. A més, un cop a Oslo estava dirigint aquesta obra el compositor i em va dir que la versió que més li havia agradat de *Metastasi* era la de Poustbath, a qui jo respecto moltíssim, i em va alegrar, i després va afegir que l'altra versió que li agradava més era la d'Artur Tamayo. I això em va fer sentir molt bé.

Le marteaux sans... de Boulez l'he dirigida set o vuit cops.

I em fa molta il·lusió dirigir aquestes obres perquè són somnis d'estudiant que es realitzen. Quan era estudiant al conservatori somniava a dirigir un dia aquestes obres. I el somni s'ha fet realitat.

Quan fas una obra i la recuperes anys més tard, repeteixes; i com a intèrpret saps si quan la vas dirigir abans ho vas fer bé o no ho vas fer bé. A mi m'ha passat amb alguna obra que he reprès amb la distància del temps, i l'obra ha envellit; veus coses que no havies vist abans, i intentes repetir aquella sensació primera. Hi ha obres que envellixen amb el pas del temps, amb

FOTO: E. GUILLAMET

l'avanç de la teva vida, i d'altres no. Per això a mi m'interessa repetir obres a anys de distància. Per exemple, el Prometeu d'Scriabin i L'ascensió de Messiaen, que escoltarem aquesta nit, feia vuit anys que no les dirigia. En canvi, el Mosses und Aaron de Schönberg està més propera, només fa dos anys. A més, aquesta última obra la vaig dirigir completa i per això hi ha una relació visual amb la música. (Quan la dirigeixo van passant davant meu les escenes amb la coreografia, la il·luminació, el vestuari, la interpretació dramàtica...)

-¿Treballar obres d'autors vius, pot suposar vivències especials?

-N'hi ha moltes, tantes... Però no vull destacar-ne alguna i que sembli que tinc predilecció per un per davant dels altres. Ha estat molt profitós treballar amb tots i cadascun d'ells, amb Cage i Boulez, a qui admiro moltíssim per la qualitat de les seves obres i perquè ha compaginat a la perfecció les seves facetes de compositor i director; és difícil arribar a assolir aquest equilibri i el treball compositiu de vegades queda relegat a segon terme, i en d'altres casos es redueix la producció de noves obres pels compromisos que

exigeix el treball de direcció. També he treballat amb Stockhausen, Xenakis, Nono, Lutoslavski, Maurizio (a qui he dirigit la gravació de la seva obra completa) i amb Messiaen.

Em fa il·lusió dirigir una obra i que després al compositor li agradi la visió que jo tinc de la seva obra.

Ja ho dit abans, com quan, a Oslo estava dirigint Metàstasi de Xenakis i em va dir que la versió que més m'havia agradat després de la de Poustbath, a qui jo respecto moltíssim, era la d'Artur Tamayo. I això em va fer sentir molt bé.

Podria explicar moltes més anècdotes amb tots els compositors a qui he dirigit les seves obres, la relació sempre és molt cordial, i m'agrada sempre sentir el seu parer sobre el treball que he fet amb la seva obra.

-Quina és la vostra relació amb Barcelona? ¿Ja havíeu dirigit abans a Barcelona? Quan?

-He dirigit i estrenat obres de compositors d'aquí, de Barcelona. De Joan Guinjoan, Mestres Quadreny, Luis de Pablo, José Luis de Delás i Juan Carlos Ramírez. Tinc una molt bona amistat amb José Luis de Delás,

a qui conec des de fa força temps. Ell va néixer a Barcelona, tot i que la seva família és de Lleó. He estrenat obres seves a Barcelona i l'admiro moltíssim.

-Quin compositor català destacaríeu?

-Joan Ginjoan és una persona a qui admiro moltíssim per la seva capacitat d'obertura enorme en totes direccions. És un home molt obert a tot, com a compositor i com a persona. Ell va organitzar per primer cop uns cicles de música a Barcelona que van portar a aquesta ciutat el coneixement del que es feia en aquell moment fora, quan aquí era una època difícil. Va portar repertori nou, amb obres molt difícils, que van ser tocades per intèrprets de fora. És un gran organitzador i un gran iniciador. Era un cicle molt positiu perquè presentava obres molt importants.

-Què explicariéu al públic sobre el Cicle Robert Gerhard?

-Jo el recomanaria especialment, perquè aquest és un cicle molt interessant, ja que ofereix al públic l'oportunitat de conèixer aquestes obres que ja són del segle XX però que encara són molt desconegudes.

Más de 100 años de Química Positiva

Bayer Hispania, S.A.
Pau Claris, 196
08037, Barcelona
www.bayer.es

Bayer

La mítica orquestra de Nova York recrearà el simfonisme de Brahms al Palau

Palau 100. New York Philharmonic. Dir.: Kurt Masur. *Simfonia núm. 1* i *Simfonia núm. 2* de Brahms. Palau de la Música Catalana. 16 de gener de 2001 (21 h).

Fundada l'any 1842, l'Orquestra Filharmònica de Nova York és la formació simfònica més antiga dels Estats Units. Amb més de 13.000 concerts realitzats (el 18 de febrer de 1999 va celebrar aquesta efemèride), ha tingut una trajectòria i una transcendència decisiva en la història musical dels Estats Units, en què les seves recreacions de les *Simfonies* de Mahler i del repertori simfònic romàntic han esdevingut un model per seguir.

El mateix Mahler va dirigir l'Orquestra en la seva etapa americana i a ella es deuen estrenes d'obres tan rellevants com la *Simfonia del Nou Món* de Dvorák, el *Concert per a piano núm. 3* de Rakhmàninov, la *suïte Jhary János* de Kodály, el *Concert per a violí* de Briten, el *Concert per a dos pianos* de Bartók, la *Segona Simfonia* de Penderecki, entre d'altres. Una de les qualitats de l'orquestra i mostra de la seva qualitat és que sempre ha estat envoltada de les batutes més rellevants del panorama interpretatiu i ha tingut com a titulars o directors permanents Anton Rubinstein, Furtwängler, Toscanini—director titular del 1929 al 1936—, Kussevitzi, Bruno Walter—titular del 1947 al 1949—, Sir John Barbirolli, Bruno Walter, Stokowski, Mitropoulos, Bernstein, Szell, Boulez, Mehta... Però a més, ha tingut al seu capdavant figures mítiques com Txaikovski, Dvorák, Strauss o Rakhmàninov.

L'orquestra ha esdevingut una de les formacions més extraordinàries quant a sonoritat, per-

fecció tècnica i qualitat de cadascun dels seus components, tasca que continua essent mantinguda pel seu titular des del 1991, Kurt Masur.

El director, nascut a Silèsia l'any 1927, ha tingut una carrera arrelada a l'Orquestra del Gewandhaus de Leipzig, la mítica formació europea dirigida per Mendelssohn, Nikisch, Furtwängler i Walter, entre d'altres. Personalitat musical de primer ordre, defensor de la pau—ell va esdevenir una de les personalitats que des de l'àmbit cultural més va influir en les manifestacions pacifistes que precediren la reunificació alemanya—, convidat a dirigir les orquestres més destacades del món, l'any 1998 va celebrar els seus cinquanta anys com a director, i la temporada 1999-2000, a més de dirigir la Jove Orquestra Mundial, va dirigir els concerts inaugurals de les temporades de la Filharmònica de Berlín, l'Orchestre de París, la London Philharmonic i la Israel Philharmonic.

Ara, al capdavant de l'Orquestra de Nova York torna al Palau per oferir-nos les *Simfonies núm. 1* i *núm. 2* de Brahms. ● Lluís Trullén

Eulàlia Solé amb les oníriques *Variacions Goldberg*

Auditori XXI. Cicle Grans Pianistes Frederic Mompou. Eulàlia Solé, piano. *Variacions Goldberg* de Bach. L'Auditori. 18 de gener de 2001 (20,30 h).

La pianista Eulàlia Solé ha dut a terme els darrers anys unes recreacions d'obres per a teclat de Bach que han rebut un reconeixement unànime de crítica i públic. El Festival de Peralada ha estat un punt de trobada entre Solé i Bach. L'any 1996 hi va programar les *Variacions Goldberg*, l'any 1999 el primer volum d'*El clave ben temperat* i l'any passat el monumental llibre II, en un concert estructurat—a causa de la seva magnitud—en quatre parts.

L'esmentat Festival va encarregar a Eulàlia Solé la interpretació de les *Goldberg*, la quarta part del *Clavierübung*, que van ser impreses a Nuremberg l'any 1741 per Balthasar Schmid; estan basades en una sarabanda del segon àlbum per a clavecí que Bach dedicà a la seva muller Anna Magdalena, i foren escrites per pal·liar l'insomni del comte Carl von Keyserling. Johann Gottlieb Goldberg les tocava al costat del dormitori del comte per pal·liar així l'angoixa de les nits sense son.

Solé ara interpretarà a l'Auditori una de les obres cabdals de la literatura per a teclat de Bach, que ha estat immortalitzada pels més grans intèrprets del segle XX, com Landowska, Gould, Barenboim—que en va fer una memorable interpretació al Palau—i podrà confirmar els èxits assolits en els seus concerts i enregistraments, que han merescut el reconeixement unànime de la crítica nacional i internacional. ● LL.T.

Decker obre l'any musical de l'OBC

Temporada OBC. Cristina Ortiz, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. *Les nits* (estrena) de Taverna-Bech. *Concert per a piano i orquestra* núm. 2 de Beethoven. *Mont Juic* de Berkeley-Britten. *Variacions Enigma* op. 36 d'Elgar. L'Auditori. 26, 27 i 28 de gener de 2001 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Franz-Paul Decker serà el protagonista dels concerts programats per l'Orquestra durant el mes de gener. En el primer oferirà un programa dedicat a valsos vienesos, en el segon acompanyarà Josep Colom en la interpretació de la *Balada* op. 19 de Fauré, en un programa que vindrà acompanyat per la *Simfonia* núm. 3 de Brahms i de partitures orquestrals de Richard Strauss, i en l'últim dirigirà l'Orquestra en un programa que inclourà l'estrena de *Les nits* de Taverna-Bech, el *Concert per a piano i orquestra* núm. 2 op. 19 de Beethoven, *Mont Juic* de Berkeley-Britten i per últim les *Variacions Enigma* op. 36 d'Elgar.

Com a solista d'aquest darrer concert, l'Orquestra acompanyarà la pianista brasilera nacionalitzada britànica Cristina Ortiz. Formada al Conservatori de Rio de Janeiro, Cristina Ortiz va ampliar els seus estudis a París amb Magda Tagliaferro i amb Rudolf Serkin al Curtis Institute de Philadelphia. Després de l'obtenció l'any 1965 del primer premi al Concurs de Rio de Janeiro, un any després assolí el mateix guardó al

Cristina Ortiz

Concurs Tagliaferro de París. Però el seu veritable llançament internacional arriba quan l'any 1969 assoleix el primer premi al Concurs Van Cliburn. A partir d'aquell moment se li obren les portes als escenaris nacionals i internacionals.

Des del seu debut a Nova York l'any 1971, ha actuat pels més destacats escenaris del món, i molt especialment els londinencs, inter-

pretant un repertori amplíssim, entre el qual no manca la interpretació dels *Concerts per a piano* de Villa-Lobos, els quals, lògicament, anys enrere va enregistrar.

Ara sota la batuta de Decker oferirà una obra per lluir els seus dots artístics i la seva reconeguda sensibilitat musical, com el *Concert per a piano* núm. 2 de Beethoven. ● LL.T.

El llaüt de Rolf Lislevand sonarà en la temporada d'Euroconcert

Euroconcert. Ensemble Kapsberger. Dir.: Rolf Lislevand. Vivaldi, Kapsberger. Palau de la Música Catalana. 22 de gener de 2001 (21 h).

Considerat un dels intèrprets més preuats de *chitarra*, llaüt i guitarra barroca, Rolf Lislevand actuarà al capdavant de l'Ensemble Kapsberger en un programa dedicat a la música de Vivaldi i, lògicament, a la de Kapsberger.

Lislevand és un dels principals col·laboradors de Jordi Savall i un intèrpret que ha estat invitat per

actuar al costat de les formacions especialitzades en el camp de la música antiga. Aquest intèrpret noruec té la seva residència a Itàlia, però les seves actuacions els darrers anys l'han portat a oferir uns dos-cents concerts per temporada. Lislevand esdevé un intèrpret d'una qualitat extraordinària i la seva originalitat com a intèrpret l'ha portat a dir: "Encara que

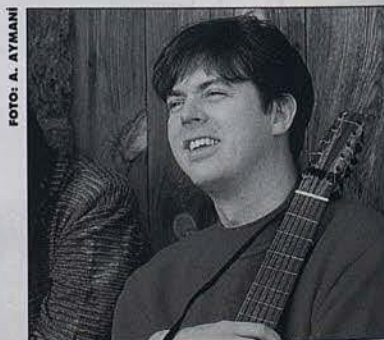

FOTO: A. AYMANI

sembla estrany, un intèrpret de música barroca està més proper al jazz que a la música clàssica."

Ara amb el seu conjunt ens conduirà cap la música lluminosa de Vivaldi i a la de Kapsberger. ● LL.T.

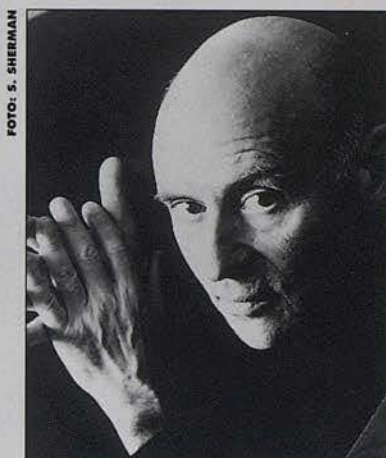
El centenari de la mort de Verdi, commemorat amb la *Missa de Requiem*

Palau 100. Orquestra Simfònica de la Ràdio d'Hamburg, Orfeó Català. Adina Nitescu, soprano. Florence Quivar, mezzosoprano. Zoran Todorovic, tenor. Attila Yun, baix. Dir.: Christoph Esenbach. *Requiem* de Verdi. Palau de la Música Catalana. 2 de febrer de 2001 (21 h).

El centenari de la mort de Verdi no podia passar per alt en la temporada Palau 100 i el dia 2 de febrer s'interpretarà al Palau una de les obres més significatives del seu llegat i més apropiada per a l'ocasió, com és el *Requiem*.

Un repartiment de solistes integrat per les veus d'Adina Nitescu, Florence Quivar, Zoran Todorovic i Attila Yun, l'Orfeó Català, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio d'Hamburg i la batuta de Christoph Esenbach esdevindran els intèrprets per oferir-nos aquesta efemèride dedicada al compositor italià.

Creada l'any 1945 pel director Hans Schmidt-Isserstedt, la NDR Symphony Orchestra Hamburg va convertir-se des d'un primer moment en una de les formacions més significatives del panorama musical europeu després de la Segona Guerra Mundial. La seva trajectòria ha estat vinculada a noms com els de Klaus Tennstedt, Günter Wand o John Elliot Gardiner, i les seves gires de concerts, els seus enregistraments per a la NDR i les

Christoph Esenbach

seves estrenes, entre les quals partitures de Ligeti, Nono, Schönberg, Stravinsky, Zimmermann o Henze, han consolidat la trajectòria de l'orquestra.

Des de la temporada 1998-99, el pianista i director d'orquestra Christoph Esenbach va fer-se càrrec de la formació. Esenbach, que recentment ha estat nomenat director de l'Orchestre de París, ha mantingut una brillant carrera pa-

Florence Quivar

ral·lèa com a director i com a pianista, en especial amb les seves actuacions conjunts al costat de Justus Franz. Des del podi de direcció ha estat invitat a dirigir formacions de la categoria de la Filharmònica de Berlín, London Philharmonic, London Symphony o la Philharmonia –amb la qual va fer una gira de concerts–, i a la qual cal afegir les orquestres americanes de Cleveland, Boston i Chicago. Director artístic del Festival de Schleswig Holstein, la brillant carrera d'Esenbach l'ha fet mereixedor de la Creu d'Oficial de l'Orde del Mèrit d'Alemanya i del Premi Leonard Bernstein atorgat pel Pacific Music Festival. ● LL.T.

El temperamental Sokolov torna a l'Auditori

Auditori XXI. Cicle Grans Pianistes Frederic Mompou. Grigory Sokolov, piano. L'Auditori. 25 de gener de 2001 (20,30 h).

L'any passat Sokolov va actuar en la programació de Grans Pianistes. I va tenir tant d'èxit que enguany el carismàtic pianista tornarà a Barcelona per oferir un recital.

Sokolov, que té el costum de no anunciar el programa fins poc abans del dia del concert, ha esdevingut una de les figures cabdals del panorama pianístic internacional de les darreres tres dècades. Nascut l'any 1950 a Sant Petersburg, va començar els estudis de piano a l'edat de cinc anys. Als on-

ze ofereix el primer concert i l'any 1966 –amb només setze anys– guanya el Concurs Txaiovski de Moscou. A partir d'aquest moment inicia una brillant carrera internacional, en especial pels Estats Units. Des de l'any 1975 és professor al Conservatori de Sant Petersburg. El seu talent com a pianista li permet afrontar tot tipus de gènere. Des de la música del barroc, període del qual ha ofert veritables recreacions; del panorama romàntic, en especial de la música de Chopin, una de les seves especialitats, i, per suposat, del

repertori romàntic rus, que ha fet que les seves versions hagin estat comparades –per la seva magnitud– amb les del mític Emil Gilels.

El seu programa serà una sorpresa, però ben segur que el seu talent ens tornarà a captivar. ● LL.T.

Mirella Freni, la dama del bel canto, torna a Barcelona

Promoconcert. Festival Txai-
kovski. Mirella Freni, soprano.
Txaiovski, Massenet, Cilea,
Tosti. L'Auditori. 28 de gener
de 2001 (18 h).

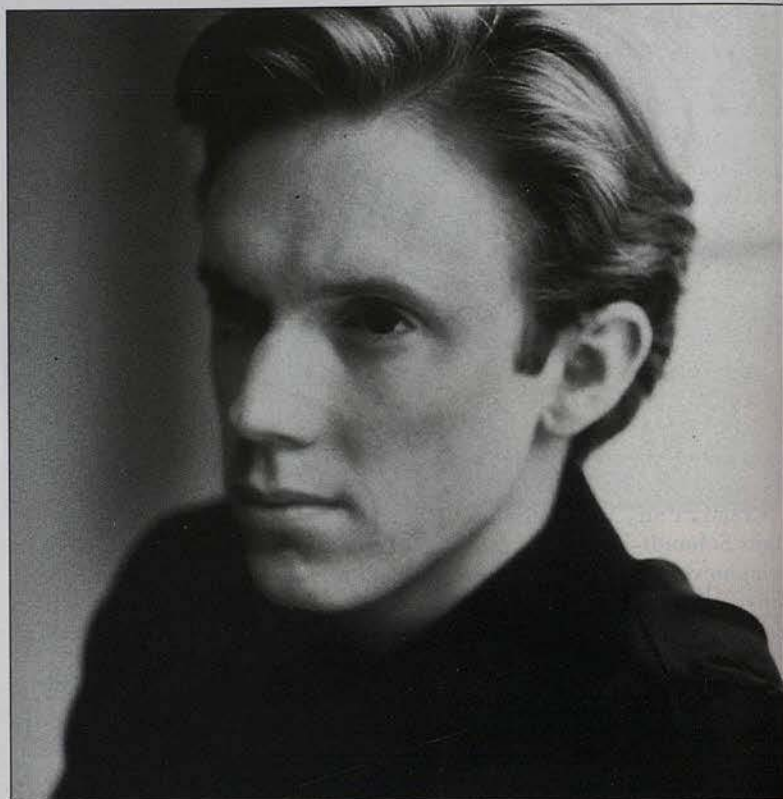
Des del seu debut l'any 1955, poc abans de fer els vint anys, al Teatre Comunale de Mòdena interpretant el paper de Micaela de *Carmen* de Bizet, Mirella Freni s'ha convertit en una de les *primme donne* més admirades als grans coliseus lírics internacionals. Els èxits assolits a partir d'aquella estrena per Mirella Freni, una de les veus més pures de soprano lírica, han estat absoluts, i s'ha erigit en una de les personalitats més rellevants de la lírica del segle XX. L'Òpera de Viena, el Liceu de Barcelona, el Metropolitan... han gaudit de la seva veu.

Freni va ser la soprano preferida de Herbert von Karajan, i lògicament les seves actuacions han estat dirigides pels més preuats directors operístics: de Giulini a Kleiber, de Prêtre a Levine, de Muti a Gavazzeni, de Solti a Sinopoli, d'Abbado a Karajan. La seva elegància, el saber estar, la mesura, l'amabilitat i la simpatia, en ella vénen acompanyades a més d'una veu extraordinària i amb unes qualitats com a actriu idènticament remarcables.

Les seves actuacions al costat de directors d'escena com Lucchino Visconti, Strehler, Zeffirelli, Ponelle o Ronconi han esdevingut vertaders punts de referència interpretatiu. En el transcurs de la seva carrera Freni ha interpretat més de quaranta rols operístics diferents; la seva inoblidable *Fedora*, la seva *Bohème*, la seva *Adriana Lecouvreur*, *Manon Lescaut*, o *Aida*—paper que va estrenar en una actuació al costat de Josep Carreras a Salzburg l'any 1979 amb direcció de Karajan— són, entre d'altres, recreacions inoblidables que ens ha proporcionat aquesta gran dama del *bel canto*. ● LL.T.

La nova generació de joves intèrprets europeus arriba a Palau 100

Palau 100. Filharmonia de Cambra de Bremen. Christian Tetzlaff, violí. Tanja Tetzlaff, violoncel. Dir.: Daniel Harding. *Doble concert op. 102* de Brahms. *Sinfonia núm. 3* de Schumann. Palau de la Música Catalana. 29 de gener de 2001 (21 h).

Daniel Harding

Daniel Harding és cridat a ser un dels directors més rellevants de les dècades futures. Amb només 23 anys, l'any 1999 va ser designat director de la Filharmonia de Cambra de Bremen, càrrec que compagina amb el de director principal de la Trondheim Symphony a Noruega i els de principal director invitat de la Swenden's Norrköping Symphony i de la Mahler Symphony Orchestra.

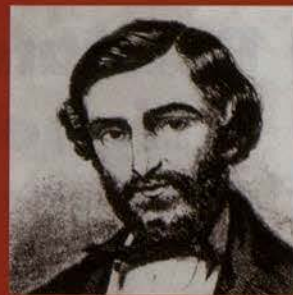
Va començar la seva carrera professional l'any 1994. Va ser assistent de Simon Rattle i de Claudio Abbado a la Filharmonia de Berlín, tot debutant amb aquesta orquestra l'any 1997. La seva carrera ha tingut altres fites rellevants: ha estat convidat als Proms de Londres els anys 1996, 1998 i 1999; per dirigir el *Don Giovanni* de Mozart al Festival d'Ais de Provença, i *Jenufa* a la Welsh Natio-

nal Opera, entre altres punts rellevants de la seva intensa activitat musical.

Ara al Palau dirigirà la Filharmonia de Cambra de Bremen, una formació creada l'any 1980, com a orquestra de cambra de la Jove Orquestra Filharmònica Alemanya, i que des de l'any 1992 ha quedat establerta a la ciutat de Bremen. Invitada als Festivals de Salzburg, Viena, Schleswig-Holstein..., ha actuat al costat de figures tan rellevants com Perahia, Brüggem, Pletnev, Esenbach, Kremer o Schiff. Ara al Palau, acompanyaran el violinista Christian Tetzlaff (1966) i la violoncel·lista Tanja Tetzlaff (1973), en un concert que ens permetrà constatar i comprovar el nivell assolit per les joves promeses —o ja veritables realitats del panorama interpretatiu europeu. ● LL.T.

Liceu
2000
2001

Verdi 100 anys

ÒPERES

Un ballo in maschera

de Giuseppe Verdi

Desembre 2000

dies 4, 5, 7, 10, 13, 16, 19, 22 i 29

Gener 2001

dia 3

Aida

de Giuseppe Verdi

Maig 2001

dies 12, 13, 15, 16, 18,
19, 22, 25, 28, 29 i 31

EXPOSICIÓ COMMEMORATIVA DEL CENTENARI DE LA MORT DE GIUSEPPE VERDI

**Del 12 de febrer
al 31 de març de 2001**

A l'Institut del Teatre de la Diputació
de Barcelona.

FOYER

Els altres *Ballo in maschera*

**"En ocasió d'Un ballo
in maschera"**

Desembre 2000

dies 11 i 15

Marató Giuseppe Verdi

Gener 2001

dia 27, a les 11.00 h, 16.00 h i 20.00 h

Cadascuna de les òperes de Verdi
serà present en la marató -en tres
parts- amb la interpretació d'un
fragment a càrrec d'una companyia
de joves cantants.

L'orientalisme a la música

"En ocasió d'Aida"

Maig 2001

dia 23

VENDA DE LOCALITATS

Venda d'entrades les 24 hores

www.serviticket.com

Servicaixa

O bé al telèfon 902 33 22 11

Taquilles del Liceu:

La Rambla, 51-59

08002 Barcelona

De dilluns a divendres,
de 14 a 20,30 h.

Telèfon d'informació

93 485 99 13

www.liceubarcelona.com

Gran Teatre del Liceu

I Puritani: el cant del cigne bellinià i d'un concepte

Per J.C.C.

Vuit mesos separen l'estrena al Teatre Italià de París de *I Puritani* de la mort de Vincenzo Bellini. Es tracta, doncs, d'una obra a la qual molt bé se li pot atribuir la condició de cant del cigne del músic que havia portat més a les darreres conseqüències un concepte operístic que decididament estava periclitant.

El 25 de gener de 1835, en què es va produir l'esmentada estrena, Donizetti feia pocs mesos que havia situat les coses en punt mol avançat d'exacerbació hedonisticomasoquista amb l'escena de la follia de *Lucia di Lammermoor* i, alhora, amb aquesta obra havia posat fi al període més important de la seva carrera, malgrat que encara faltaven *La Favorita* (1840), *La fille du régiment* (1840), *Linda de Chamounix* (1842) i *Don Pasquale* (1843).

Per la seva part, Rossini feia quasi sis anys que amb *Guillem Tell* (1829) havia clos el seu fèrtil però curt període creatiu líric i Verdi es trobava a només quatre anys de l'estrena del seu primer gran èxit, *Oberto conte di san Bonifacio*, amb el qual posava damunt l'escenari operístic italià, encara que de forma incipient, un nou concepte del drama líric.

Moment, doncs, de fi d'una època gloriosa, marcada per la trilogia Rossini-Donizetti-Bellini, i preàmbul d'una de nova que dominarà la figura gegantina i de llarga trajectòria de Giuseppe Verdi.

I Puritani té el mèrit de la fidelitat a un model molt estimat a la seva època i el demèrit de no fer cap aportació substancial nova, si no és un tractament orquestral més acurat i més ric. De la resta, tot es mou dins dels cànons del culte al que convencionalment s'ha anomenat "belcantisme", expressió que no és exac-

tament sinònima de la de "cant dramàtic". Aquesta, ja ben atribuïble a l'aportació verdiana, sí que marcarà un pas endavant enormement significatiu en la història de l'òpera universal.

El llibret està inspirat en l'obra teatral *Têtes rondes et cavaliers* de F. Ancelot i X. B. Santoine. Hom li ha atribuït també dependència de l'obra de Walter Scott *Old morality*, probablement pel context històric i geogràfic on es produeix l'acció: l'Escòcia cromwelliana. L'argument se situa en el període de la fi del regnat dels Estuads a Escòcia, amb la mort al cadafal de Carles I. L'alliberament de l'esposa d'aquest monarca per part d'un noble fidel als Estuads s'inserirà en el si d'una lleu trama amorosa força convencional –noia que estima el pretendent no volgut pel pare, i a més enemic polític d'aquest–, resolt amb un insòlit final feliç.

Tanmateix, això no impedeix que, a manca de sang i d'assassinats, hi hagi passió, com ho demostra la successió ni més ni menys de dues àries de follia –un tipus de follia que en aquell temps es guaria fàcilment pel que es veu a l'obra– i que esdevenen pretext ideal per al lluïment de la soprano. Que d'això es tracta. Un duo amorós de gran volada certifica el *happy end* d'aquesta obra que té en l'exhibició de recursos melòdics de la més depurada bellesa el seu encant i la justificació més genuïns. En certa mesura, la dimensió liricohedonística de Bellini supera la capacitat de crear autèntic *pathos* dramàtic. I això ni és un retret ni un elogi. És una simple constatació de l'exigència d'un model propi d'una època. Després vindrà allò que inexorablement havia de venir. Una cosa força diferent.

Gaudir de la presència d'Edita Gruberova com a intèrpret en el paper principal –Elvira– esdevé un

Edita Gruberova

privilegi. En aquests moments és, amb molta probabilitat, la cantant ideal d'aquest tipus de repertori, i la seva actuació promet tot el que hom pugui esperar i més. La munió de gruberovistes –nova classe de suporters que s'han afegit a la història dels tebaldistes, cossotistes, aragallistes, caballetistes, etcètera– tindran oportunitat de veure sado-llades les seves engrescadores expectatives. Josep Bros pot esdevenir, una vegada més, el company ideal de la diva. L'artista segur, amb un art cada dia més afermat però alhora amb un cert deix de discreció que no ombrreja la figura estel·lar. Per la seva part, Carlos Álvarez serà una altra fita de privilegi en el paper de Riccardo Forth –per dir-ho de forma entenedora, el pretendent oficial–, el tercer gran personatge de l'obra, així mateix un paper de lluïment. Observem la reincorporació a l'escena liceística de la mezzosoprano barcelonina d'adopció Raquel Pierotti, encara que hàgim de lamentar que es produeixi en un paper creiem que massa escàs per a les seves demostrades qualitats.

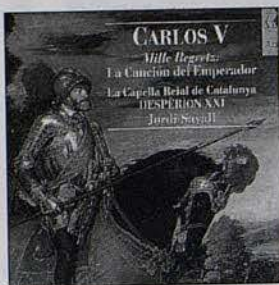
Una batuta d'ofici, la de Friedrich Haider –que a més coneix molt bé les qualitats de la seva muller Edita–, afirma els resultats de la seva cabdal parcel·la. La producció és de la Welsh National Opera i la direcció d'escena és a càrrec d'Andrei Serban.

I Puritani, de Vincenzo Bellini (llibret del comte Carlo Pepoli). Edita Gruberova, Josep Bros, Carlos Álvarez, Simón Orfila, Raquel Pierotti, Josep Sempere, Konstanty Gorny. Direcció musical: Friedrich Haider. Direcció escènica: Andrei Serban. Producció: Welsh National Opera. Gran Teatre del Llicu. 28 i 30 de gener, i 1, 5, 8, 10, 12 i 15 de febrer de 2001.

REBAIXES!

Cesc

**Carlos V.
Mille Regretz:
La Canción del
Emperador**

La Capella Reial de Catalunya.
Hespèrion XX.
Direcció: Jordi Savall.
Segell: AliaVox.

Cada nou enregistrament de l'equip artístic que encapçala Jordi Savall gairebé sempre és un fet intrínsecament important. Ho és per moltes raons, al marge de les que emanen de la seva acusada personalitat musical. Hom afronta sempre propostes d'una altíssima ambició artística, d'una profunda càrrega de contingut i d'una privilegiada qualitat en la realització.

El seu darrer producte compleix molt clarament el que s'acaba d'exposar. Savall parteix d'un argument motor, la música de l'entorn de l'emperador Carles V, de qui, com és sabut, s'acaba de commemorar el cinquè centenari del naixement. El pretext, que obrirà un nou cicle de produccions dedicats a altres protagonistes reials, li serveix per fer un aplec molt suggeridor de material que gira, en alguns casos més ajustadament que en d'altres, entorn de la figura en aquest cas de Carles V, i per tant, del seu entorn cortesà, tan ric des del punt de vista musical.

D'antuvi, el subtítol de l'enregistrament, *Mille Regretz "Canción del Emperador"*, que correspon a una obra de Josquin des Pres, resulta ben explícit com a element identificador de l'ideari del projecte i també pel que fa al seu contingut, ja que ve a ser una glossa musical del discurs que va fer l'emperador en acomiadar-se de la corona tot fent un repàs a la seva existència. En tot cas, allò definitivament im-

portant és que el pretext ens permet gaudir d'un recull de material que arrenca ja de l'època de Maximilià, avi de Carles V, i en el seu discurs musical, força puntualment historico-cronològic, passa per diferents fets vinculats a la figura imperial. Casament del seus pares, naixement del mateix Carles V, revolta de les Germanies a València, diverses batalles, tractats de pau, etcètera. Aquest recorregut és atès amb obres de diversa índole i característiques vocals i instrumentals d'autors que, ultra els anònims, són tan importants com Josquin des Pres, Luys de Narváez, Cristóbal de Morales, Antonio de Cabezón, Adrian Willaert, Juan del Enzina, Hieronimus Parabosco, Heinrich Isaac, Clément Janequin, Toinot Arbeau i Mateu Fletxa el Vell, a part d'un tema del *Cancionero de Palacio*.

És un aplec de temes d'un gran atractiu que Jordi Savall serveix amb un equip artístic integrat sempre per intèrprets d'un elevat nivell —amb això també juga fort el músic igua-

ladí—, i sobre la base de criteris que cerquen de manera explícita que el rigor no enteli l'encant i fins i tot l'espectacle, terme aquest que cal entendre sempre en la seva accepció més estrictament musical. Savall pretén sempre que anar a fons no llevi capacitat de seducció. I així el producte, que en altres mans hauria pogut acabar sent un fet arqueologista, assoleix una projecció important. Perquè, en definitiva, té un gran atractiu, dins i també gràcies a la seva solvència i riquesa en tots els sentits.

Una edició molt ben dotada, esplèndid el llibret que l'acompanya, completa la imatge d'aquesta realització que s'afegeix al cada dia més ben nodrit catàleg del segell AliaVox amb el qual Savall pot endegar la carrera discogràfica amb criteris propis i sense enganyaments de producció. L'èxit que està aconseguint, de vendes i de distincions, sembla confirmar l'encert de la iniciativa, encara jove. ● J.C.C.

Liceu 1999/2000 Un video per a un resum

El Gran Teatre del Liceu acaba de llançar una iniciativa audiovisual d'un interès innegable. Es tracta d'un vídeo en el qual hi ha enregistrat un resum força ben escollit de la temporada 1999-2000. O sigui, la inicial després de la reconstrucció del teatre.

És un tipus de producte insòlit fins ara a casa nostra, que té un gran interès perquè constitueix un testimoni històric dels moments més importants del cicle i a més ho fa amb un caràcter d'exhaustivitat molt d'agrair.

Superant amb un mínim acceptable de suficiència

els problemes tècnics propis del fet que les produccions operístiques i concertístiques no han estat pensades per a aquesta fi,

fet que comporta precarietats inevitables pel que fa a la imatge, i a la qualitat del so, aquest vídeo resulta molt atractiu especialment per a aquells que han viscut amb una concreta assiduitat la temporada, perquè permet reviu'n els moments més zenitals. També pot resultar interessant per als qui no han gaudit d'aquesta circumstància, pel fet que cadascuna de les parcel·les que s'hi ofereix té una entitat pròpia i és vàlida en si mateixa, al marge de la contextualització en el si d'un tot.

El caràcter antològic i exhaustiu del vídeo abas-

ta no sols tots els títols operístics, sinó també recitals, concerts simfònics i fins i tot les sessions golfes i les sessions infantils al Foyer, etcètera.

Malgrat que, com s'ha indicat, està dedicat principalment als abonats, aquest vídeo pot ser adquirit també per qualsevol afeccionat interessat, encara que no es tracta d'un producte genuïnament comercial. Cal confiar que aquesta iniciativa no s'estranyarà i que, per tant, tindrà continuïtat en futures temporades, a fi d'establir d'aquesta manera una arxiu referencial d'un gran valor. ● RRMC

Música instrumental del tiempo de Velázquez

Obres de Correa de Arauxo, Botellero, Frescobaldi, Selma y Salaverde, van Eyck, Froberger i Falconiero. Grup de música barroca "La Folia". Direcció: Pedro Bonet. Dahiz Produccions.

Als nostres dies s'ha fet més que evident que sovint la celebració o commemoració d'aniversaris de personalitats o esdeveniments ha esdevingut l'impuls meravellós per parlar, escriure i en aquest cas enregistrar al seu entorn. Aquest disc sorgeix arran del quart centenari del naixement del pintor Diego Rodríguez de Silva y Velázquez (1599-1660). Aquesta dada ja ens permet deduir que tot el repertori inclòs ha estat mesurat pel criteri de la proximitat cronològica i contextual a la figura d'aquest carismàtic pintor barroc castellà. Els protagonistes de la proposta són els membres del grup madrileny de música barroca La Folia, sorgit el 1977 i que dirigeix el flautista de bec Pedro Bonet i amb qui col·laboren també Belén G. Castaño (flautes de bec), Fernando Sánchez (baixó), Alberto Martínez Molina (clavecí) i Adrián Rodríguez (violoncel).

El disc constitueix un mosaic de compositors principalment meridionals que van dur a terme la seva activitat creativa durant la primera meitat del segle XVII, per tant, al principi del barroc. El disc s'encesta amb dos tientos de Francisco Correa d'Arauxo originals per a orgue però transcrits per a la present

distribució instrumental. Després una Sonata a dos del compositor anglès de nom espanyolitzat Enrique Botellero, que va treballar al servei de Felip IV. Segueixen els italians Girolamo Frescobaldi i Dario Castello, l'espanyol Bartolomeo de Selma, l'holandès Jacob van Eyck, l'alemany Johann Jacob Froberger i el napolità que va treballar al servei del virrei espanyol Andrea Falconiero.

La varietat de formes musicals i d'estils, al costat d'una successió de diverses combinacions instrumentals dóna al disc una clara varietat tímbrica, atractiu que es barreja amb el caràcter virtuosístic de la major part del repertori inclòs en l'enregistrament, que esdevé una bella mostra de l'extraordinari atractiu de la música del temps de Velázquez equiparable a la bellesa dels seus propis quadres. L'enregistrament es va fer el juny de 1999 a la parròquia de Santiago el Mayor de Madrid. ● Joan Vives

Música de la II República

Obres de Ricard Lamote de Grignon, Joaquim Zamacois i Joaquim Serra. Jordi Masó, piano. Segell: Anacrusi.

Enmig de la proliferació, creiem que excessiva, d'enregistraments que apareixen al mercat, sovint sense una justificació mínima en termes d'estricta interès musical, aquest enregistrament constitueix un fet altament satisfactori.

Es tracta d'una iniciativa de Jordi Masó, probablement el pianista que està treballant amb més rigor la música catalana, que ha aplegat en aquest CD una mostra d'un gran interès, lligada per diversos punts comuns, entre els quals, el més vistent, que totes les obres que hi apareixen van ser escrites a redós dels anys de la Segona República. Concretament entre el 1931, que correspon a la Dansa de Joaquim Serra, i

el 1939, en què va ser composta Aiguaforts de Zamacois, mentre que *Preludis a l'amic absent* de Lamote de Grignon és del 1935. Un altre element conductor és el fet que es tracta d'una música d'un gran atractiu i gairebé tota, especialment *Preludis a l'amic absent*, d'un notable nivell de qualitat i interès.

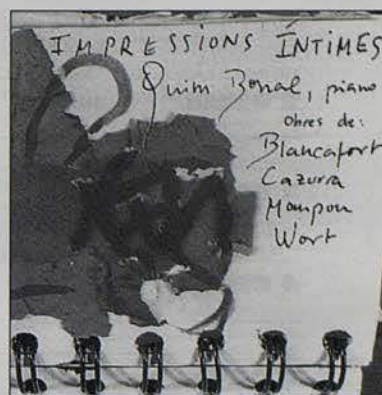
Ens trobem al bell mig d'un material que ens apareix nou i al mateix temps ric en contingut. D'una mostra d'un pianisme massa oblidat, que en algun cas, l'esmentada obra de Lamote —escrita només sobre una escala de set notes— aporten elements dignes d'estudi i anàlisi, que ens menen a la reconsideració, tan necessària, de compositors injustament marginats —fa la sensació que a la Catalunya dels anys de la Segona República només hi havia un sol compositor, Gerhard—, i que al mateix temps forniceixen plaer genuí a l'oïda atenta.

Tot plegat atorga a aquest CD, nascut sense grans ambicions, un interès i una validesa, com a producte artístic en si mateix, notabilíssims. I a això, hi contribueix de forma decisiva l'altíssim nivell interpretatiu assolit per Jordi Masó. El pianista granollerí, que té a punt d'acabar el darrer CD de la integral de l'obra de Mompou, mostra en la versió d'aquestes composicions una sintonia acuradíssima amb el seu esperit i amb el seu perfum, fruit d'una tasca d'estudi molt aprofundida, fet que arrodoneix definitivament l'excel·lència del producte. ● J.C.C.

Impressions íntimes

Obres de Blancafort, Cazorra, Mompou i Wort. Quim Bonal, piano. Segell: Audiovisuals de Sarrià.

L'obra per a piano de compositors catalans és un font sadollant de material valuós i constantment re-

novat. El CD que ens ocupa en constitueix una prova fefaent en aplegar obra de quatre compositors que corresponen a dues generacions força distants. D'una part Blancafort i Mompou, l'entranyable Grup de 2 nascut al cor del Vallès Oriental, i de l'altra els joves Anna Cazorra i Frederic Wort, membres de les darreres fornades de creadors catalans.

El nexa comú, a part del fet prou interessant d'unir aquests segments generacionals, és la temàtica intimista que presideix el CD i a la qual al·ludeix justificadíssimament el títol. Són quatre cicles de títols inequívocs: *Cants íntims*, volum II de Manuel Blancafort, *Alba Porta* Quatre evocacions per a piano d'Anna Cazorra, *Impressions íntimes* de Frederic Mompou i finalment *Impressions pictòriques* de Frederic Wort.

Cal agrair aquest intent de transcendir el simple fet acumulatiu sovint superficialment preestablert per dotar el CD d'una concreta coherència de contingut. L'interès principal, en tot cas, és mostrar la pervivència d'una mena de fil conductor de la creació pianística catalana, per mitjà d'unes obres noves —Cazorra i Wort, significativament vinculades d'una manera o altra a Mompou— que confirmen plenament el que s'acaba d'exposar.

Quim Bonal n'és un intèrpret respectuós, d'una gran pulcritud, que sap mimar amb una gran finor un material molt delicat que corre sempre el risc de caure en el poc i el massa, escull molt ben superat pel pianista barceloní. ● J.C.C.

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 GENER	20,30 h 21 h	Liceu Palau	<i>Die Zauberflöte</i> , de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy/Sebastian Weigle. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Concert de valsos. (Comissió Infància "Justícia i Pau").
3 GENER	20,30 h 21 h	Liceu Palau	<i>Un ballo in maschera</i> , de Verdi. Dir.: Elisabeth Attl. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Concert de valsos. (Comissió Infància "Justícia i Pau").
4 GENER	20,30 h 21 h	Liceu Palau	<i>Die Zauberflöte</i> , de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy/Sebastian Weigle. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Concert de valsos. (Comissió Infància "Justícia i Pau").
5 GENER	20,30 h 21 h	Liceu Palau	<i>Un ballo in maschera</i> , de Verdi. Dir.: Elisabeth Attl. Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Concert de valsos. (Comissió Infància "Justícia i Pau").
6 GENER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Concert de valsos. (Comissió Infància "Justícia i Pau").
7 GENER	18 h 22 h	Liceu Palau	<i>Die Zauberflöte</i> , de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy/Sebastian Weigle. Orquestra Simfònica del Vallès. Solista vocal. Dir.: Salvador Brotons. Borgunyó, Liszt, Ponchielli, Strauss. (Fundació Caixa Sabadell).
8 GENER	20,30 h	Auditori	Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Dir.: Jordi Mora. (Auditori XXI).
9 GENER	20,30 h	Liceu	<i>Die Zauberflöte</i> , de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy/Sebastian Weigle.
10 GENER	20,30 h	Liceu	<i>Die Zauberflöte</i> , de Mozart. Dir.: Elisabeth Attl.
12 GENER	19 h	Auditori (Pol.)	Luis Fernando Pérez, piano (Acadèmia Marshall). Mozart, Scriabin, Liszt, Granados. Aula de Música de Cambra i Conjunt Instrumental (Conservatori del Llicenci). Dirs.: Glòria Miquel i G. Voronkov. (Auditori XXI).
	21 h	Auditori	OBC. Martina Serafin, soprano. Thomas Sigwald, tenor. Dir.: Franz-Paul Decker. Strauss, Léhar, Kalman (Valsos de Viena).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Solista vocal. Dir.: Salvador Brotons. Borgunyó, Liszt, Ponchielli, Strauss. (Fundació Caixa Sabadell).
13 GENER	12 h	Palau	Cor Infantil de l'Orfeó Català. Dirs.: Elisenda Carrasco i Ma. Jesús Culleré. Cor Jove de l'Orfeó Català. Dir.: Conxita Garcia. Cor de Noies de l'Orfeó Català. Dir.: Lluís Vilamajó. Concert de Nadal dedicat als socis de l'Orfeó Català.
	19 h 21,30 h	Auditori Palau	OBC. (Segona audició). Mayte Martín.
14 GENER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Solista vocal. Dir.: Salvador Brotons. Borgunyó, Liszt, Ponchielli, Strauss. (Fundació Caixa Sabadell).
15 GENER	21 h	Auditori	Philharmonia Orchestra. Gianluca Cascioli, piano. Dir.: Mstislav Rostropòvitx. Prokofiev, Xostakòvitx. (Ibercamera).
	21,30 h	Palau	Barbara Hendricks, soprano. (Festival del Mil·lenni).
16 GENER	21 h	Palau	New York Philharmonic. Dir.: Kurt Masur. <i>Simfonia núm.1 i Simfonia núm.2</i> de Brahms. (Palau 100).
17 GENER	20 h	Catedral	Bernat Bailbé, orgue. Demessieux, Milhaud, Puig-Roget. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
18 GENER	20,30 h	Auditori (Pol.)	Eulàlia Solé, piano. <i>Variacions Goldberg</i> , de Bach. (Auditori XXI).
19 GENER	21 h	Auditori	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. <i>Celos aun del ayre matan</i> , de Calderón/Hidalgo.
	22 h	Palau	Sisa.
20 GENER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Jordi Camell, piano. Dir.: Salvador Brotons. Adams, Gershwin, Barber. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. Josep M. Colom, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. Brahms, Fauré, Strauss.
21 GENER	11 h 11,15 h	Auditori Orfeó Gracienc	OBC. (Segona audició). Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Dir.: Joan Palet i Ibarrés. (Amics dels Clàssics).
	18 h	Liceu	Concert final Concurs Francesc Viñas.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Escarlata Blanco, piano. Bach, Mozart, Liszt, Debussy, Granados. (Associació Massià-Carbonell).

22 GENER	21 h	Palau	Ensemble Kapsberger. Rolf Lislevand, <i>chittarrone</i> , llaüt i guitarra barroca. Manfredo Kraemer, violí. Beatrice Pornon, guitarra toscana i tiorba. Michael Behringer, orgue i clavicèmbal. Pedro Estevan, percussió. Lorenz Dufschmidt, <i>violone</i> . Kapsberger, Vivaldi. (Euroconcert).
23 GENER	21 h	Palau	Nathalie Stutzmann, contralt. Inger Södergren, piano. Schumann, Strauss, Ravel, Poulenc. (Ibercamera).
24 GENER	20,30 h	Conservatori	Ananda Sukarlan, piano. Loevendie, Brotons, del Puerto, Torres, C. Guinovart, Guinjoan, Charles. (IV Cicle Internacional d'Influències Musicals).
	22 h	Palau	Georges Moustaki.
25 GENER	20,30 h	Auditori	Grigory Sokolov, piano. (Auditori XXI).
26 GENER	19 h	Auditori (Pol.)	Alícia González, piano (Escola de Música de Barcelona). Bach, Schumann, Khatxaturian. Aula de Música Flamenca (Aula de Música Moderna i Jazz). Dir.: Manuel Granados. (Auditori XXI).
	21 h	Auditori	OBC. Cristina Ortiz, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. Taverna-Bech, Beethoven, Berkeley/Britten, Elgar.
27 GENER	11 h	Auditori	Orquestra Barcelona Sinfonietta. Marc Pino, percussió. Dir.: Francesc Llongueras. Stravinski, Milhaud, Boliart, Britten. (Auditori XXI).
	19 h	Auditori	OBC. (Segona audició).
	21 h	CCCB	Ensemble Barcelona Nova Música. Néstor Eidler, violí. Ananda Sukarlan, piano. Marta Fiol, soprano. Christian de Jong, guitarra elèctrica i flauta. Pep Mira, clarinets. Loevendie. (IV Cicle Internacional d'Influències Musicals).
28 GENER	11 h	Auditori	OBC. (Tercera audició).
	21 h	Palau	Van Morrison. (Festival del Mil·lenni).
29 GENER	21 h	Palau	Filharmonia de Cambra de Bremen. Christian Tetlaff, violí. Tanja Tetlaff, violoncel. Dir.: Daniel Harding. Brahms, Schumann. (Palau 100).
30 GENER	20,30 h	Auditori (Pol.)	Dagmar Pecková, mezzosoprano. Irwin Gage, piano. Jan Peruska, viola. Mahler, Petr Eben, Berg, Strauss, Dvorák. (Auditori XXI).
31 GENER	21 h	Palau	Cincinnati Symphony Orchestra. Han Na Chang, violoncel. Dir.: Jesús López Cobos. Barber, Haydn, Xostakóvitx. (Promúsica).
1 FEBRER	20,30 h	Liceu	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Friedrich Haider.
	21 h	Palau	Quartet Borodin. Ludmila Berlinskaia, piano. Beethoven, Xostakóvitx. (Ibercamera).
2 FEBRER	20,30 h	Liceu	Ballet de Zuric
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de la Ràdio d'Hamburg. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Adina Nătescu, soprano. Florence Quivar, mezzosoprano. Zoran Todorovic, tenor. Attila Yun, baix. Dir. titular: Christoph Eschenbach. <i>Requiem</i> , de Verdi. (Palau 100. Centenari de la mort de Verdi).
	21 h	Auditori	OBC. Coral Càrmina (dir.: M. Ríos). Cor Lieder Càmera (dir.: J. Vila). Polifònica de Puig-Reig (dir.: R. Noguera). Cor de l'Auditori de Lleida (dir.: M. Valdivieso). Cor Infantil de l'Escola Pia Balmes (dir.: J. Sala). Petits Cantaires de l'Escola de Música La Guineu (dir.: M. Barrera). Coral Sant Esteve de Castellar del Vallès (dir.: J. Sala). Bridgett Hooks, soprano. Ruxandra Maria Urderean, soprano. Isabel Monar, soprano. Bernadette Greevy, mezzosoprano. Liliana Bizineche, mezzosoprano. Paul Frey, tenor. Gerd Grochowski, baríton. Louis Lebherz, baix. Dir.: Franz-Paul Decker. <i>Sinfonia núm. 8</i> , de Mahler.
3 FEBRER	17,30 h	Liceu	Ballet de Zuric
	19 h	Palau	Esbart Ciutat Comtal. Dir.: Lluís Caldach Ramos. Amalgama. (Cobla, Cor i Dansa al Palau).
	19 h	Auditori	OBC. <i>Sinfonia núm. 8</i> , de Mahler. (Segona audició).
	20,30 h	Auditori (Pol.)	Michel Lethiec, clarinet. Gérard Poulet, violí. Régis Pasquier, violí. Vladimir Mendelssohn, viola. Roland Pidoux, violoncel. Mozart, Schnittke. (Auditori XXI).
	21 h	Liceu	Ballet de Zuric
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalana). Judith Borràs, soprano. Rosa Mateu, soprano. Dir.: José Fabra. Bach, Verdi. (Caprabo. Aquest concert es repeteix els dies 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, i 17 de febrer).
4 FEBRER	11 h	Auditori	OBC. <i>Sinfonia núm. 8</i> , de Mahler. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	Ballet de Zuric
5 FEBRER	20,30 h	Liceu	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Friedrich Haider.

6 FEBRER	20,30 h	Liceu	Recital Solveig Kringelborn, soprano. Malcolm Martineau, piano. Ragstrom, Sibelius, Strauss, Liszt, Grieg.
	20,30 h	Auditori	Anatol Ugorski, piano. Bach, Schubert, Scriabin, Liszt. (Auditori XXI).
8 FEBRER	20,30 h	Liceu	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Friedrich Haider.
	21 h	Palau	Philharmonia Orchestra. Andras Schiff, piano i director. Mozart. (Palau 100).
9 FEBRER	19 h	Auditori (Pol.)	Cor de Cambra del Conservatori del Liceu. Akiko Nomoto, piano. Esplà, Mompou, Granados. Cristian Benito, violí (Conservatori Municipal de Barcelona). Ysaye, Prokofiev. (Auditori XXI).
	21 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. Dir.: Rafael Frübeck de Burgos. Strauss, Wagner.
10 FEBRER	11 h	Auditori	Orquesta Barcelona Sinfonietta. Ricardo Guillén, guitarra. Dir.: Francesc Llongueras. Rodrigo, Beethoven. (Auditori XXI).
	19 h	Palau	Orquesta Simfònica de Balears "Ciutat de Palma". Tedi Papavrami, violí. Dir.: Jorge Mester. Revueltas, Brahms, Rakhmàninov. (Concerts Simfònics al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Friedrich Haider.
	19 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Segona audició).
11 FEBRER	11 h	Auditori	Orquesta Nacional de España. (Tercera audició).
	17 h	Palau	Acte de cloenda dels 150 anys de la tenora. (Federació Sardanista de Catalunya).
12 FEBRER	20,30 h	Liceu	<i>I puritani</i> , de Bellini. Dir.: Friedrich Haider.
	20,30 h	Auditori (Pol.)	Ian Bostridge, tenor. Julius Drake, piano. (Auditori XXI).
14 FEBRER	20 h	Catedral	Olivier Eisenmann, orgue. Martin, Willissegger, Bonnal. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h	Auditori	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. Músiques i vi-l·lancets colonials.

CASTELLAN DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

21 GENER	18,30 h	Teatre Municipal	Cor de cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). <i>Cantata núm. 11 i Magnificat</i> , de Bach.
-----------------	---------	------------------	---

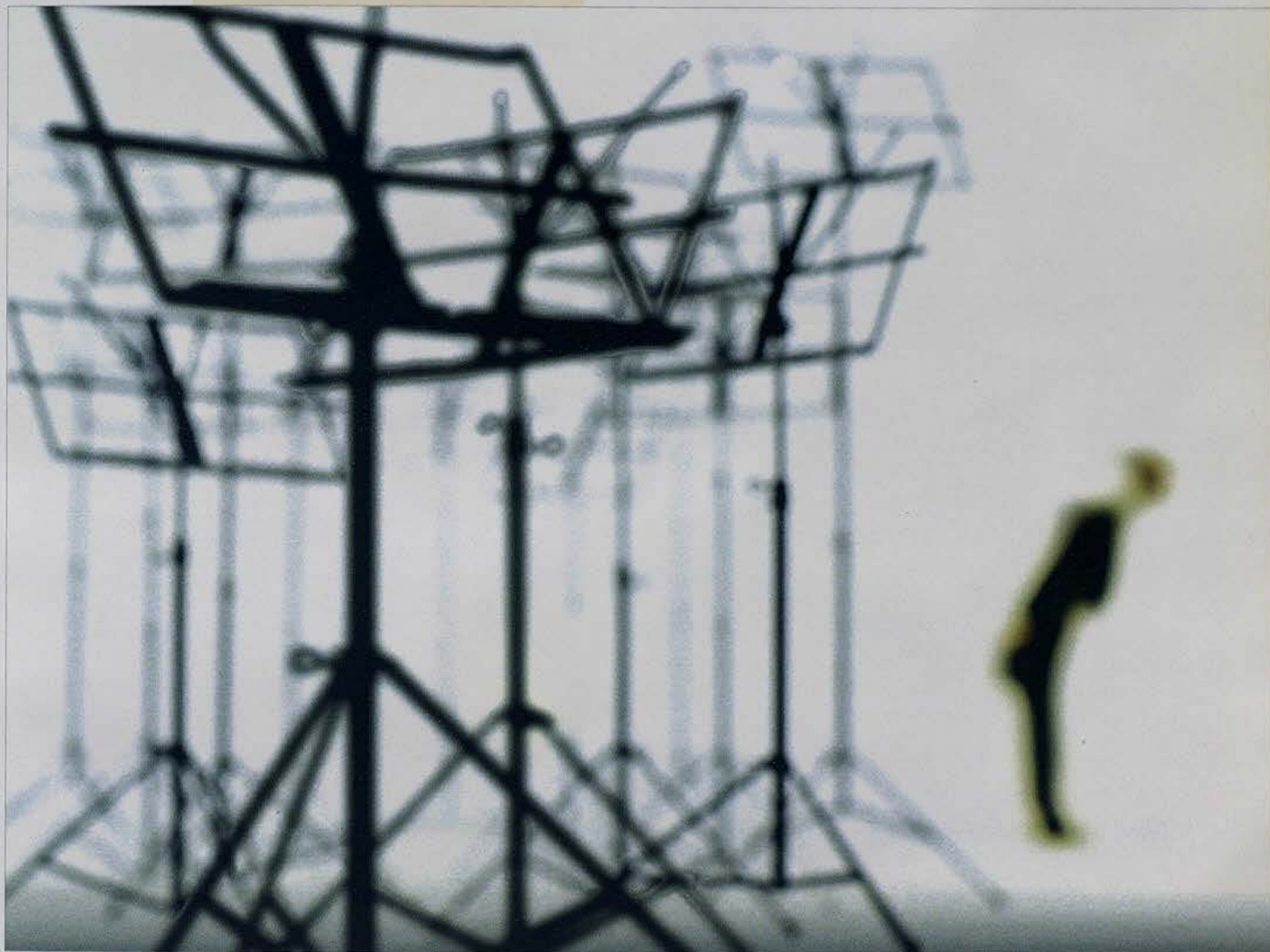
LLIBRA (SEGONA)

4 GENER	21 h	Aud. Granados	Orquesta Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de Valsos i Danses.
7 GENER	19 h	Aud. Granados	Jove Orquesta Nacional de Catalunya. Dir.: Antoni Ros Marbà. Toldrà, Mendelssohn, Txaikovski.
18 GENER	21 h	Aud. Granados	Música Europa/Àfrica.
26 GENER	21 h	Aud. Granados	Orquesta de la Ràdio de Colònia. Ina Dimitrova, violí. Reinhard Ehrh, trompeta. Dir.: Helmuth Froschauer. J. Strauss, Sibelius, Hummel, R. Strauss.
2 FEBRER	21 h	Aud. Granados	Josep Sancho, clarinet. Andrew West, piano.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

20 GENER	21 h	Centre Cultural	Compañía Nacional de Danza-2. Dir.: Nacho Duato. (Fundació Caixa Terrassa).
21 GENER	18 h	Centre Cultural	Compañía Nacional de Danza-2. Dir.: Nacho Duato. (Fundació Caixa Terrassa).
25 GENER	21 h	Centre Cultural	Orquesta de la Ràdio de Colònia. Ina Dimitrova, violí. Alfons Gaubauer, trompa alpina. Dir.: Helmuth Froschauer. Nicolai, Brahms, Mozart, Bizet. (Fundació Caixa Terrassa).
28 GENER	19 h	Centre Cultural	J. Villalta, piano. F. Escrig, piano. Rakhmàninov, Liszt.
4 FEBRER	18 h	Centre Cultural	Ballet Cristina Hoyos. <i>Al compás del tiempo</i> . (Fundació Caixa Terrassa).

Mira en què gastem la nostra energia.

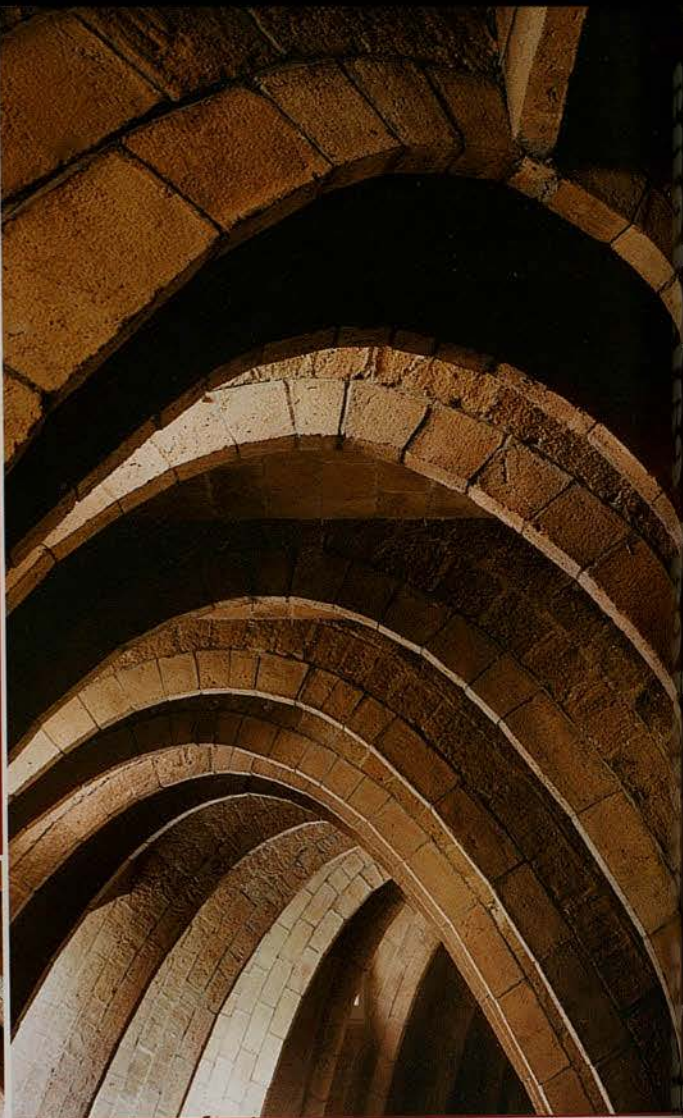
Patrocinant museus i concerts de música clàssica.
Editant llibres d'art i cultura. Col·laborant amb escoles
i universitats. Ajudant a demostrar, cada dia, que el medi
ambient i el progrés poden conviure junts.
Aquests són alguns dels patrocinis del Grup Gas Natural:
energia pura.

gasNatural

Al servei de les persones.

Espai Gaudí

El Pis de La Pedrera

Veure, viure i entendre l'arquitectura de Antoni Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265. 08008 Barcelona.

Horari:
Tots els dies de la setmana,
de 10 a 20 h

Informació:
Telf.: +34 93 484 5530
Fax: +34 93 484 8840
<http://www.caixacat.es/cccd/>

Centre Cultural CAIXA CATALUNYA